

Tôi Ở Đây Vì Em Đang Khóc

Contents

Tôi Ở Đây Vì Em Đang Khóc	1
1. [longfic][chanbaek] Tôi Ở Đây - Vì Em Đang Khóc	2
2. Chap 1	2
3. Chap 2	6
4. Chap 3	15
5. Chap 4	19
6. Chap 5	22
7. Chap 6	25
8. Chap 7	29
9. Chap 8	35
10. Chap 9	41
11. Chap 10	45
12. Chap 11	48
13. Chap 12	53
14. Chap 13	61
15. Chap 14	63
16. Chap 15	67
17. Chap 16	70
18. Chap 17	75
19. Chap 18	82
20. Chap 19	87
21. Chap 20	92
22. Chap 21	96
23. Chap 22	99
24. Chap 23	104
25. Chap 24	108
26. Chap 25	114
27. Chap 26	118
28. Chap 27	124
29. Chap 28	131
30. Chap 29	135
31. Chap 30	140
32. Chap 31	146
33. Chap 32	150
34. Chap 33	152

Tôi Ở Đây Vì Em Đang Khóc

Giới thiệu

“Tôi ở đây, vì em đang khóc”- Sếu Dammi- Thể loại: Vườn trường, ngọt, hường, chút hài, ít ngược -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-o-day-vi-em-dang-khoc>

1. [longfic][chanbaek] Tôi Ở Đây - Vì Em Đang Khóc

Sếu Dammi

Thể loại: Vườn trường, ngọt, hường, chút hài, ít ngược. HE

Ấm áp, Băng lãnh (ôn nhu) công × Tạc mao ngốc nghịch thụ.

Chanyeol × Baekhyun.

Văn án:

”Tôi ở đây... vì em đang khóc.

Tôi ở đây... vì em cần một bờ vai.

Tôi ở đây... vì em cần ai đó lau đi giọt nước mắt.

Tôi ở đây... vì có em nơi này

Tôi ở đây vì em. Tất cả là vì em.

Tôi ở đây - ngay bên cạnh em

Đừng có khóc khi không có tôi.

Tôi ở đây vì muốn nói rằng: Tôi yêu em...”

2. Chap 1

Dọn đồ để chuyển nhà khiến tôi gần như mất hết khí lực. Tôi sắp phải chuyển nhà một lần nữa, tổng số lần tôi chuyển nhà từ khi sang Hàn Quốc sống là ba lần rồi.

Lí do tôi phải dời xa Bắc Kinh để đến đây sống đó là bố mẹ li hôn, hai người họ không lúc nào có thể hoà hợp thống nhất với nhau, dẫn đến chia tay rất dễ dàng. Mẹ tôi là người Trung nhưng vì đã sống ở Hàn từ khi còn trẻ nên đã quyết định “lôi” hai anh em tôi sang đây để lập nghiệp. Thế là cuộc sống yên bình của tôi và anh trai đã bị đảo lộn tất cả, phải đến một ngôi trường mới, phải ở trong một ngôi nhà mới, phải thích nghi lại từ đầu với rất nhiều thứ xung quanh mình.

Quản gia cho một gia đình của bạn chính là công việc hiện tại của mẹ tôi, ngay ngày mai tôi sẽ đến khu biệt thự đó ở để tiện cho mẹ làm việc vì căn nhà hiện tại tôi ở cách đó khá xa.

Sáng ngày hôm sau Mẫn Hiền - anh trai tôi- đưa tôi đến trường sau đó ca ca mới tới kí túc xá để sắp xếp nơi ở cho mình, ai cũng rất bận rộn.

Bây giờ tôi đang đứng trước một ngôi trường khá rộng và to, có lẽ đây là trường tốt do bạn mẹ tôi xin cho.

- Vào đi, anh phải đi luôn rồi.

- Vâng, anh cứ đi đi, em tự lo được.- Tôi cười.

- Ủ, Bye em.

- Bye bye anh.

Tôi nhìn ca ca đi một đoạn rồi mới quay vào trường. Phải nói là tất cả quá lạ đối với tôi.

Nhanh chóng, tôi tìm ra được lớp học của mình và vào nhận lớp :

- Chào mọi người, mình là Byun Baekhyun mới chuyển đến !- Tôi đứng cạnh cô giáo nói.

- Em ngồi tạm xuống chỗ cuối kia đi.

Cô chỉ cho tôi chỗ ngồi sau một nam sinh có gương mặt rất được... Phải nói là đẹp trai đi..!

Có điều người này hơi lạnh lùng, tóc nâu hạt dẻ để mái trước trán, da trắng đúng phong cách nam sinh Hàn Quốc. Với gương mặt hoàn mỹ của cậu ta, nụ cười sẽ là thứ toả sáng nhất nhưng thật đáng tiếc là người này có vẻ rất tiết kiệm nụ cười của mình.

“Chắc ở trường này lại là người nổi tiếng không chừng.”- Tôi nghĩ.

Tiết học trôi qua hơi khó khăn vì tôi chưa quen thuộc với tiếng Hàn lắm, còn đôi chỗ hơi khó hiểu. Và còn một vấn đề nữa là tôi chưa làm bạn được với ai cả, tất cả mọi người đều chăm chú nghe giảng, rất ý thức.

Nhưng cuối cùng thì tôi cũng nói chuyện được với cậu bạn rất dễ thương, như cái tên KyungSoo của cậu ấy.

Giờ giải lao, hầu hết học sinh đứng ở hành lang nói chuyện cùng nhau, tôi cũng là một trong số đó.

- Baekhyun hình như cậu chưa biết những nhân vật nổi tiếng của trường đúng không?- Kyung Soo hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

- Ở lớp mình cũng có một nhân vật cần chú ý.

- Ai ?

- Tiền bối Chanyeol.

- A~ ra vậy.

“Nhưng tại sao lại gọi là tiền bối trong khi học cùng lớp với mình? Chẳng lẽ anh ta bị thụt lớp? ”

- Cậu nhìn người đang đứng ở cửa kia kìa, chính là sunbae đấy. (sunbae nghĩa là tiền bối)

Tôi quay ra nhìn theo hướng Kyung Soo chỉ, hoá ra là người ngồi trên mình, đoán có sai đâu, anh ta quả thực là người nổi tiếng mà.

- Ngồi trên tớ.

- Cậu thấy Chanyeol như thế nào?

- Tớ thấy đẹp trai thì có đẹp nhưng hơi lạnh lùng

- Trong trường này hầu như ai cũng ngưỡng mộ Chanyeol đấy.

- Sao mọi người cứ gọi là tiền bối thế? Hay anh ta bị thụt lớp hả?- Tôi thắc mắc.

- Cái gì? Sao cậu dám nói Chanyeol sunbae bị thụt lớp? Cậu có biết anh ấy học giỏi như thế nào không? - Đám người đứng bên cạnh nhao nhao quay lại.

Bọn họ nổi điên lên nói to đến mức cả lớp phải quay về phía này nhìn chăm chăm.

- À... Không có gì đâu,mọi người không cần để ý !- Tôi vội vàng xua tay.

Nhưng vô tác dụng họ vẫn nhìn tôi không được thiện cảm cho lắm,trong đó có cái người tên Chanyeol kia.

- Vừa rồi là ai nói Chanyeol oppa thụt lớp vậy hả?

Một cô gái tóc xoăn, trang điểm hơi đậm,trông khá tiểu thư, trên tay cầm cốc cafe bước tới hỏi.

- Cậu ấy !- Mấy ngón tay chỉ thẳng vào tôi.

- Chết cậu rồi Baekhyun, cô ta là fan cuồng của Chanyeol, lần này chắc tội thật rồi.- Kyung Soo nói nhỏ .

“Trời ạ,fan cuồng,chết rồi !Chuẩn bị ăn guốc hay bị cào cấu gì đây?”- chân tay tôi không hện mà bắt giác cùng run lên.

- Thật ra thì tôi không có ý xúc phạm gì đâu,chỉ là hiểu lầm thôi.- Tôi cố gắng giải thích để cô gái kia bình tĩnh lại.

- Im đi ! Cậu vẫn còn dám lên tiếng hả?

Gay thật rồi, động phải người không nên động rồi.

- Nếu có gì xúc phạm thật thì tôi xin lỗi,chúng ta đâu cần làm quá lên !

- Nói vậy mà nghe được hả? Dựa vào đâu mà cậu dám hạ thấp người khác? Đồ kém hiểu biết.

Cô gái này thật sự quá đáng rồi, tôi đã hạ mình xin lỗi rồi mà còn bắt bẻ ăn nói cay độc nữa.

- Cô có cần phát ngôn khó nghe thế không? Tôi đã xin lỗi rồi còn muốn gì nữa?

- Tưởng xin lỗi là xong chuyện hả? Vừa mới vào lớp chưa được bao lâu mà đã này nọ rồi. Cậu là cái loại gì vậy?

- Cô đúng là không biết phải trái, tôi sai thì tôi nhận nhưng người tôi đắc tội không phải là cô mà là anh ta.

Tôi chỉ vào Chanyeol đang đứng ngay sau mình.

- Cậu dám chỉ thẳng vào mặt sunbae như thế hả? Đồ hỗn láo.

Nói rồi cô ta động thủ luôn, hất cốc café về phía tôi,may sao tôi kịp né nhưng...

Người hứng chịu cả đó chính là Chanyeol ! Ôi,ác mộng thật rồi.

Cả lớp im lặng, tim tôi đập nhanh liên hồi nhìn người trước mặt mình...

- Ai cho phép cậu tránh hả, tất cả là tại cậu. Chết tiệt !

Tiếng cô ta rít lên, lao tới túm lấy đầu tôi ... và lần đầu tiên trong đời tôi biết thế nào là đánh nhau... Đã thế còn đánh nhau với con gái.

Trong phòng hiệu trưởng tôi và cô gái đó ngồi lặng thinh, tóc tai bù xù rất khó coi.

- Là ai gây gỗ trước?- Thầy hiệu trưởng lên tiếng hỏi.

- Dạ thưa thầy là cậu ta xúc phạm trước,lao vào đánh em trước.Em chỉ là tự vệ thôi.- Cô ta ngồi cạnh tôi bắt đầu nức nở.

- ... - tôi chỉ biết há hốc mồm nhìn cô ta mếu máo kể sai sự thật.

- Có phải như thế không Byun Baekhyun? Em là con trai sao lại đánh con gái?- Thầy quay sang tôi.

- Dạ, không phải đâu thầy ơi,em đã xin lỗi rồi nhưng bạn ấy cứ bắt bẻ mãi đấy chứ.- Tôi nói.

- Cậu nói sai sự thật, là cậu gây chiến trước.- Cô ta nói.

- Là cô mới đúng,tôi nhận sai rồi mà.- Tôi cãi lại.

- Là cậu!

- Là cô

- Thôi !- Thầy hiệu trưởng đập bàn.

Hai người bọn tôi im bật.

Cuối cùng Kyung Soo cũng xuống làm chứng cho tôi nên chỉ bị phạt nhẹ trực nhật một ngày thôi,còn cô ta những bốn ngày liền.

Hyun Ly chính là tên cô ta, cái tên nghe rõ hay nhưng tính tình cực kì khó ưa.

Vì phải xuống phòng vệ sinh chỉnh lại đầu tóc và quần áo,bị cô cho đứng ngoài lớp. Hôm nay là cái ngày quái gì thế không biết?!

Chẳng có việc gì làm, tôi lấy điện thoại ra chat voice với Lộc Hàm - bạn tôi.

“Cậu onl vào giờ này hả?”

“Ừ, tôi vào lớp muộn nên bị đứng ngoài.”

“Khổ thân, cậu ở bên đấy đã ổn định chưa?”

“Lát nữa tôi chuyển qua nhà bạn mẹ tôi ở.”

”Vậy hả? Sao cậu phải chuyển đến đó làm gì?

“Thì tại mẹ tôi...”

- Cậu đang làm gì thế? - Một giọng nói trầm ổn bất ngờ vang lên ngay sát,tôi giật thót tim tung cả cái điện thoại lên cao và ...

- Á~ Điện thoại tôi !- Tôi đau đớn nhìn bé yêu rơi thẳng xuống tầng một.

- Sao cậu ...?- Tôi quay ra định quát người đằng sau mình thì lập tức câm nín vì đó là Chanyeol - người bị húng cafe thay tôi.

- Rơi điện thoại kia. - Giọng anh ta thản nhiên.

- Biết rồi,ai bảo anh làm tôi giật mình chứ?- Tôi hơi gắt lên.

- Tự cậu đánh rơi mà.

Tôi uất ức muốn chết nhưng đành nén hận chạy xuống tầng một nhặt xác em yêu.

Xong rồi,lần này thì tiêu thật rồi. Cái di động Mẫn ca ca mới mua cho tôi, rơi từ trên cao như thế liệu có hỏng hết không?

Hôm nay còn đen đủi hơn cả thứ sáu ngày 13, mặt điện thoại bị vỡ nát,vỏ thì mỗi cái một nơi. nói thế nào với anh Mẫn Hiền đây?

“Khốn thật ! Park Chanyeol ! Từ lúc bước vào cái trường này, tất cả mọi chuyện đều từ hấn ta mà ra, đẹp trai, học giỏi gì chứ? Loại quái vật này từ nay về sau ngồi trước mình a? Càng nghĩ càng thấy khó ưa mà...”

Tôi mang về mặt khổ sở lên lớp học nốt tiết cuối rồi ra về.

Đang thu dọn sách vở thì cái con người bên trên quay xuống nhìn tôi, nét mặt anh ta có vẻ như chế giễu gì đó :

- Nhìn cái gì ? - Tôi lảo bầm và đi ra khỏi lớp.

Cầm tờ giấy ghi địa chỉ nhà trên tay,tôi vừa đi vừa tìm tên đường, khó quá, chẳng biết nằm ở đâu nữa. Điện thoại thì hỏng rồi, không liên lạc được với mẹ, chân tay mỏi nhừ mà vẫn chưa thấy đến nơi.

“Có người đang đi đằng sau mình.” - Tôi dừng bước quay lại thì thấy Chanyeol.

“Anh ta tại sao lại ở đó? Nhà cùng đường? Không đến mức trùng hợp thế chứ?”

Tôi nhìn anh ta một lúc rồi quyết định đi tiếp, anh ta đi đâu không phải việc của mình, chắc chỉ là cùng một đoạn đường ngắn thôi.

Nhưng rất lâu sau tôi vẫn thấy anh ta đi phía sau lưng như theo dõi mình vậy.

- Này ! Tại sao anh cứ đi theo tôi thế hả? - Tôi không chịu được quay người hỏi.
- Đường này có phải là của riêng cậu đâu, ai đi chẳng được.- Anh ta rút tay túi quần nói.
- Nhưng tôi thấy anh cứ đi sau tôi từ nãy tới giờ, đừng nói là nhà anh cùng đường với nhà tôi nhé.
- Cũng có thể.- anh ta vẫn giữ thái độ bình thản ấy.

Tôi bực mình đi tiếp, mà thực ra cũng không biết phải cãi anh ta như thế nào nữa.

Cuối cùng thì tôi đã tìm được ngôi nhà đó, nói đúng hơn là một căn biệt thự rất đẹp. Cây cảnh trong vườn được cắt tỉa rất cẩn thận, hai bên lối đi là sỏi đá. Mới nhìn từ ngoài vào đã đẹp thế, không biết bên trong còn như nào nữa.

Bỗng có tiếng chuông cửa vang lên “kingcong”

Có gì đó không đúng..!? Tôi đã ấn chuông đâu?

Là ... là anh ta, Park Chanyeol ! Anh ta đứng ngay cạnh tôi.

Mình không nhầm nhà đấy chứ? Nhưng đây đúng là nhà số 12 mà, không thể nhầm được, tuy mắt tôi không phải là 10/10 nhưng cũng không đến nỗi mù mờ.

- Không định vào hả?- Anh ta nói rồi bước vào trong cánh cửa vừa mới được mở ra.
- Có.- Tôi ngơ ngẩn đi theo.

Mẹ tôi kia rồi, đang đứng cùng một người phụ nữ trung niên. Tôi đoán không nhầm thì cô ấy chính là chủ nhà và là bạn của mẹ.

- Con về rồi.- Anh ta nói với người phụ nữ bên cạnh rồi quay sang mẹ tôi.- Cháu chào cô!

Chanyeol đúng là con chủ nhà. Mẹ tôi có nói qua là bạn mình cũng li hôn và có một đứa con trai, tôi chỉ nghĩ đó là một cậu nhóc bé tuổi hơn mình, ai ngờ cái “cậu nhóc” mà tôi nghĩ ấy lại lớn đùng thế này.

Bây giờ thì tôi biết thế nào là “oan gia ngõ hẹp rồi”

3. Chap 2

Sau khi làm quen tôi mới biết, cô Seo Ji- chủ nhà - còn là bạn thân của bố nữa, ba người họ quen nhau từ hồi đại học, chính cô ấy đã giới thiệu bố với mẹ tôi. Và bây giờ cô ấy cũng sắp xếp cho tôi và Chanyeol học cùng một lớp.

Mẹ dẫn tôi lên một căn phòng, mọi đồ đạc đã được cất vào gọn gàng để tôi sử dụng. Đó chính là phòng của tôi sau này. Ngoài sự tồn tại của Chanyeol thì mọi thứ rất thoải mái.

Bữa tối đầu tiên của tôi ở đây cảm giác hơi thiếu tự nhiên một chút, mọi thứ rất đầy đủ tiện nghi nhưng thiếu mất anh Mẫn Hiền

- Baekhyun này, con ở trường mới có thấy quen không?- Cô Seo Ji hỏi tôi.
- Dạ tốt lắm ạ (nếu như không có con trai cô).- Tôi không dám nói tiếp về sau, chỉ cười liếc sang “tên kia”. Thật không ngờ hẳn ta cũng đang nhìn mình rất khó hiểu.
- Nếu cảm thấy không thoải mái thì con cứ nói, cô sẽ xin cho con sang lớp khác.

- Không cần đâu cô ạ.- Thực ra tôi muốn nói là “cô ơi mau chuyển con sang lớp khác đi, ở gần con trai cô đen đui lắm”,nhưng đành nuốt hết những lời đó vào bụng.

- Vậy thì tốt rồi, cô sợ con không thích.

- Cứ kệ nó, dần dần là quen ngay thôi - Mẹ tôi nói.

Mẹ ơi,mẹ không hiểu con một chút được hả ?

- Phải rồi, Chanyeol sao lúc con về quần áo toàn mùi cafe thế?- Cô Seo Ji bất ngờ quay sang hỏi hấn ta.

Tôi suýt nghẹn, vội vàng đưa mắt nhìn ahấn. Chanyeol cũng nhìn tôi với ánh mắt “cậu chết chắc rồi.”

Đừng có ác thế chứ,dù gì thì tôi cũng là người bị hại mà,có trách thì trách Hyun Ly ấy,đừng đổ hết tội lên đầu tôi chứ.

“Đại ca, anh tha cho tôi lần này đi, tôi không cố ý mà !”- Tôi van xin hấn bằng ánh mắt.

- À không có gì đâu, con sợ ý đồ một chút cafe lên áo thôi.- Hấn ta nói, mắt vẫn nhìn tôi khoé miệng hơi nhếch lên như cười.Mùa hè mà sao tôi vẫn cảm thấy lạnh.

- Hai đứa ở lớp nhớ giúp đỡ nhau đấy.

- Vâng ạ - Chanyeol nói.

- ... - Tôi lặng im nhưng trong lòng thì thầm khóc. Hấn ta rất nguy hiểm, loại quái vật này phải đề phòng !

Ăn cơm xong tôi không cần dọn dẹp như trước nữa vì trong nhà đã có người giúp việc. Định vào phòng học bài thì lại gặp ngay Chanyeol ở sảnh tầng hai,có nên nói gì đó không? Hay đi thẳng? Không được, dù sao thì cũng là nhà của hấn, ít ra cũng phải chào hỏi một chút.

- Này !

- ...- Hấn ta chẳng nói gì chỉ nhìn tôi.

- Ừm ...chuyện ở lớp...cafe đó ...tôi xin lỗi. Vì tôi mà anh phải...

- Có nghĩa là cậu thừa nhận đã gây họa cho tôi?- Chanyeol lên tiếng.

“Gì chứ? Có mà vì anh mà tôi bị tổn hại đủ đường thì có !”- Tôi hít một hơi cố nhẫn nhịn vì hấn ta là chủ nhà.

- Ân... đúng vậy. - Tôi miễn cưỡng gật đầu.

- Xin lỗi liệu có đủ không?

- Thì anh cứ nhận lời xin lỗi là chúng ta hoà rồi còn gì !- Đồ nhỏ mọn.

- Nếu cái gì cũng có thể xin lỗi là được... thì còn cần cảnh sát làm gì nữa?

- Anh...- Rõ ràng là cố tình - Sự việc đâu có nghiêm trọng đến thế đâu. Tôi hứa sẽ không động chạm gì đến anh cả.

- Vậy được ! Tôi chấp nhận,coi như chúng ta hoà,đừng gây thêm rắc rối gì cho tôi nữa.- Hấn nói rồi bỏ về phòng.

“Anh cũng đừng gây thêm chuyện cho tôi nữa.”

Tối ngồi học bài mãi cũng chán,tôi ra khỏi phòng xuống xem ti vi lại đụng ngay Chanyeol ngồi ở ghế sofa đọc sách và nghe nhạc.Nếu như là bình thường thì tôi sẽ không để ý và đi ra chỗ khác,nhưng có điều hôm nay bài hát mà hấn bật rất hay và tất nhiên tôi muốn biết được tên bài hát đó.

“Làm sao đây? Vác mặt ra hỏi?”

Không,bất tiện lắm, hấn ta có vẻ đang rất chăm chú vào quyển sách. Thôi để bữa khác hỏi cũng được.

Sáng nào tôi và Chanyeol cũng đi cùng một chuyến xe buýt đến trường nhưng chẳng ai nói câu nào với nhau,đứng cách cũng rất xa. Ngoại trừ hôm nay tôi chủ động tới gần hẳn mục đích chính là tên bài hát hôm trước.

Giấy bút tôi cũng cầm sẵn trên tay rồi chỉ việc mở mồm ra hỏi thôi nhưng... có vẻ khó quá !

- Đây ! - Tôi dồn hết can đảm để gọi.

- ...- Chanyeol chẳng nói gì chỉ quay lại nhìn tôi.

- À,thật ra thì..là cái bài hát hôm trước anh bật lúc đọc sách đó...ừm...có thể chỉ tôi tên bài được khô...n...

“Kít”- Tiếng xe phanh gấp !

Người tôi lảo đảo lao về phía trước, mặt mũi tôi xầm lại chỉ kịp đưa tay che mắt. Hình như tôi không bị ngã, không hề đau ở đâu cả, có người đã chắn trước mặt tôi.

“May thật”- Tôi thở phào,mở mắt ra thì nhì thấy Chanyeol đang đỡ tôi bằng một tay còn tay kia ôm đầu tôi ! Chuyện gì...thế này?

- Có sao không?- Hẳn nhẹ nhàng nói khiến tôi ngỡ ngàng.

- Không.- Tôi vẫn chưa hoàn hồn nên mơ màng trả lời.

- Có thích không?- Hẳn cười.

- Có.

“Ê từ từ đã,câu này có vấn đề.”

- Thích? Thích gì?- Tôi bừng tỉnh mở to mắt hỏi lại.

- Ý tôi là cậu có thích được ôm như thế này không?- hẳn ta nhếch miệng cười.

- Hả?- Tôi hoảng,vội đứng thẳng dậy khỏi vòng tay của hẳn.- Tôi không thích !

- Cậu vừa nói là có mà - Chanyeol vẫn cố tình chọc tôi.

- Anh...anh lừa tôi !

- Tôi hỏi và tự cậu trả lời đấy chứ.

- Lúc đấy là do tôi ...- Có chết tôi cũng không thể nói là do tôi đang mơ màng được.

- Sao? Lúc đó cậu có ý gì hả hay xấu hổ?

- Park Chanyeol ! Anh... cái tên vô lại! - Tôi quay người lách ra chỗ khác.

Từ lúc chuyển đến nhà Chanyeol,tôi luôn cố gắng hết sức để không cho mọi người biết chúng tôi ở cùng một nhà. Tôi thường chạy lên lớp trước vài phút và hôm nay cũng vậy,cộng thêm cả việc trên xe buýt nữa nên chẳng dám nhìn mặt hẳn.

Chanyeol bước vào sau đi thẳng xuống chỗ ngồi bắt chợt quay lại cúi sát vào tai tôi cười nói :

- Tôi biết cậu vừa xấu hổ.

“Hắn...thật quá mặt dày !”

Tôi tròn mắt nhìn hẳn ta,miệng đơ lại không nói được câu nào, cảm giác như hai tai đang nóng bừng lên.

“Xấu hổ thì sao? Biết thế rồi mà còn cố tình bới móc người ta trắng trợn như vậy hả? Quái vật !”

...

- Hôm nay Hyun Ly phải trực nhật thật vui quá~ - Kyung Soo ngồi nói.

- Ủ, Cô ta ghê gớm thật.- Tôi gật đầu

- Cô ta luôn tự cho mình là trung tâm, kể cả Chanyeol cô ta cũng nói là người yêu của mình.

- Oh ! Hyun Ly thích Chanyeol như vậy thảo nào lúc đó phản ứng gay gắt với tớ như vậy.

- Ủ, Hyun Ly là bạn từ nhỏ của Chanyeol,hai gia đình chơi rất thân với nhau.

- Hả ? Hai gia đình quen biết nhau?

- Đúng vậy,thế nên cô ta mới nhận mình là bạn gái anh ấy chứ.

“Chết rồi ! Chết thật rồi,Hyun Ly liệu cô ta có biết mình mới đến ở nhà Chanyeol không? Có lẽ là chưa vì nếu cô ta biết rồi thì sao mình ngồi đây bình yên thế được.”

“Phải làm sao đây? Một mình Chanyeol đã đối phó không nổi rồi,giờ lại thêm Hyun Ly nữa ! Năm nay đúng là hạn,hạn tới số luôn !”

...

Chanyeol, hẳn đúng là vật cản trở, từ lúc xuất hiện đến giờ,ngay cả cái bảng cũng bị chiều cao của hắn che mất ! Đáng ghét,đáng nguyên rủa.

- Này !- Tôi vỗ vai hắn ta.

- ...?- Hắn chẳng nói gì chỉ quay xuống chỗ tôi nhìn.

- Anh cao quá...lát nữa có thể đổi chỗ cho tôi được không?

- Đổi chỗ?

- Ừm.

- Nếu tôi không muốn?

- Tại sao?- Tôi bắt ngờ hơi to tiếng.

Và kết quả là cô giáo đã tức giận quát lên :

- Baekhyun và Chanyeol,hai em có chuyện gì mà phải làm ảnh hưởng đến cả lớp như vậy?

- Dạ... em xin lỗi, chỉ tại...- Tôi chẳng biết giải thích như nào với cô nữa.

- Hai em ra ngoài đi ! Hết tiết này rồi hãy vào lớp.

- Thưa cô...- Ra khỏi lớp thế này thật khó coi quá, cô đừng vô tình như vậy chứ.

Chanyeol, hẳn không những không lên tiếng giải thích mà còn đóng sách lại,lẳng lặng đi ra ngoài. Đúng là tự đại !

- Baekhyun em cũng ra ngoài đi !

- Vâng...- Tôi cúi đầu đi theo sau hắn.

Đứng cùng Chanyeol ở hành lang thế này không khí thật lạ lùng.

- Sao anh không giải thích với cô một chút để đỡ bị ra ngoài?

- Không cần phải giải thích,chúng ta đúng là đang nói chuyện trong giờ mà.

- Thì ít ra cũng phải biết xin cô tha lỗi chứ !

- Dài dòng quá, người ta đã muốn mình đi ra rồi thì cứ làm theo đi, hơn nữa...

- Hơn nữa làm sao?

- Hơn nữa...- hắn ta vuốt sống mũi ra chiều nghĩ ngợi.- Tôi cũng rất thích bị phạt cùng với cậu,cảm giác thật thú vị.- Chanyeol quay ra nhìn tôi cười mãn nguyện đến đáng ghét.

- Hả?- Tôi kinh ngạc.- Đầu óc anh có vấn đề hả?

- Tuỳ cậu nghĩ thôi.

- Anh... anh cố tình như thế để tôi bị phạt đúng không?
- Nếu cậu muốn cứ cho là như vậy. - Anh ta lại cười.
- Anh nhìn thấy tôi bị phạt vui lắm hay sao mà cứ cười mãi thế?
- Cậu trong bộ dạng như thế này cũng có vẻ đáng yêu đấy.
- Anh...

“Chanyeol, anh rõ ràng đang trêu tức tôi, đáng yêu gì chứ !”

Nhưng khi nghe thấy hai từ “đáng yêu” đó tôi không khỏi ngượng ngùng vội quay mặt đi chỗ khác.

- Để tôi đoán nhé. Cậu lại xấu hổ rồi...- Chanyeol tiến sát vào người tôi nói nhỏ nhưng vẫn mang theo âm điệu trêu chọc.
- Anh...tôi ...tôi xấu hổ bao giờ !- Tôi phải lấy lại chút thể diện.
- Cậu không dấu được đâu,hai má cậu đang ửng hồng lên kìa...
- Anh.. tránh ra ! - Tôi đẩy hẳn ra xa mình.

...

Hôm nay là chủ nhật, chán chẳng có việc gì làm tôi đành lôi máy ảnh định ra ngoài chụp phong cảnh... nhưng hiện tại là không thể thấy nó đâu.

“Hay là mẹ cầm?!”

- Mẹ ! Mẹ có thấy máy ảnh của con đâu không?- Tôi chạy xuống phòng khách.
- À...cái đó hình như mẹ để quên trong phòng Chanyeol,con thử hỏi nó xem.
- Cái gì? Phòng Chanyeol ?!
- Ừ.

“Vác cái mặt này vào hỏi hẳn? Không đời nào ! Nhưng còn máy ảnh của mình? Bực mình quá !”

Tôi đứng trước phòng Chanyeol gõ cửa :

- Đây! Anh có ở trong đó không?
- ...- Chẳng thấy ai lên tiếng cả.
- Không lên tiếng là tôi vào đấy !
- ...- Vẫn chẳng thấy gì.

“Chắc anh ta không có trong phòng rồi.”

Tôi tự mở cửa vào tìm máy ảnh.

Thì ra thế giới riêng của hẳn ta đây, cũng rất đẹp, rất phong cách. Bao trùm lên căn phòng là sắc xanh dương đậm kết hợp với màu trắng. Chiếc giường đơn giản nhưng không đơn điệu, ga phủ trắng còn chăn và gối là màu xanh. Kệ sách sắp xếp gọn gàng,toàn là sách về kinh tế,tiểu thuyết kinh điển, bảo sao hẳn lại học giỏi như vậy.

“Nhìn mãi mà vẫn chẳng thấy,không biết anh ta có giấu đi đâu không đây?”

“Cạnh !”- Có tiếng mở cửa.

“Không có.” Tôi quay ra phía cửa làm gì có ai đâu?

- Cậu đang làm gì đấy?- Giọng nói đáng sợ vang lên.
- Hả?- Tôi giật mình quay người lại thì thấy...thấy... hẳn vừa mới bước ra từ trong phòng tắm trên người mặc độc một chiếc quần soóc trắng.

- Cậu tại sao lại ở trong đây?

- Tôi...tôi...anh ...anh mau mặc đồ vào đi !- Tôi bắn loạn trước cảnh tượng hơi bị “phàm tục” của hần, mắt nhắm lại.

- Cùng là con trai với nhau mà~ có gì phải ngại? - hần hướng về tôi cười cười lộ rõ vẻ xấu xa

- Mặc kệ! Anh mặc áo vào đi

Tôi hé mắt ra thấy hần đang mặc thêm áo :

- Tôi...tôi vào để tìm cái...cái máy ảnh.- Giọng tôi vẫn ngập ngừng.

- Cậu sao thế? Tôi thấy cậu cứ nói lấp nấp giờ.- Chanyeol bắt đầu dở giọng.

- Có...Có sao đâu, tại anh ra bắt ngờ quá nên tôi giật mình thôi.

- Vậy hả? Tôi ra bắt ngờ quá hay tại tôi không mặc áo?

- Này anh... anh đừng có mà suy diễn linh tinh, tôi không có như anh nghĩ đâu.

- Cậu biết tôi đang nghĩ gì sao hả?- hần lại gần chỗ tôi nói.

Mùi hương thơm dịu của sữa tắm toả ra từ người anh ta khiến tôi bối rối, chân tay luống cuống hết cả lên.

- Anh...anh cố tình chọc tôi !- Tôi lùi lại nói.

- Vậy sao trông cậu có vẻ mất bình tĩnh thế?

- Máy ảnh của tôi đâu?- Tôi vội vàng chuyển chủ đề.

- Trong ngăn kéo thứ hai kia kìa.- Chanyeol chỉ tay về phía kệ sách.

Tôi chạy nhanh ra lấy rồi đi khỏi phòng hần.

- Khoan đã !- Chanyeol gọi tôi lại.

- Gì...gì hả?- Tôi ngượng ngịu quay lại hỏi.

- Cậu...- Hần cười - Cậu đang xấu hổ.

“Chanyeol, sao lúc nào tôi xấu hổ anh cũng phải nói ra thể hả? Anh không tế nhị hơn được một chút hả? Anh muốn người ta phải tức chết hả?”

- Anh... tôi không thềm nói nữa !

Nói rồi tôi biến khỏi phòng hần.

- Tên xấu xa !

Tôi vừa lẩm bẩm vừa mở máy ảnh ra xem ...nhưng... “ẢNH TRONG ĐÂY ĐÂU HẾT RỒI ?!”

- Xoá...bị xoá hết rồi ! PARK CHANYEOL! TÊN KHỐN!

...

- Anh, anh thấy hần có đáng ghét không?

Tôi chạy ra chỗ cửa hàng Mẫn Hiền làm thêm để kể tội Chanyeol.. Toàn bộ ảnh của tôi đã bị Park Chanyeol xoá sạch sẽ.

- Ủ...cũng không hần là thế.

- Hả? Lại còn không nữa? Như thế nào thì mới bị coi là đáng ghét nữa chứ?

- Cậu ta chỉ là trêu em thôi mà.

- Sao không trêu người khác ấy, hần ta luôn tỏ ra lạnh lùng,nhưng lúc mà nổi hứng lên thì làm cho người ta tức muốn chết! Ở cùng nhà với Chanyeol đúng là tai hoạ, bí mật này mà lộ ra thì em không dám đảm bảo chắc chắn mình còn có thể mở mắt.

- Không sao đâu, anh nghĩ Chanyeol sẽ không để một mình em gánh chịu đâu.
- Biết sao được chứ,suy nghĩ của hần khác thường lắm.
- Vậy là bây giờ em đang không dùng điện thoại hả?- Ca ca nhắc tới cái điện thoại đáng thương của tôi.
- Vâng, tất cả là tại quái vật kia!
- Bố mới gửi tiền về cho em, hay đi mua luôn một cái khác đi.
- Bố... vẫn đi công tác dài hạn hả anh?
- Ừ...
- Anh không thấy nhớ bố hả?
- Đã quen rồi.

Tôi nhìn anh nhưng anh chỉ cười nhẹ, tôi thấy nụ cười ấy...có gì đó buồn và mất mát.

- Em... nhớ bố.
- Bạch Hiền, anh sẽ là bố của em lúc này. - Ca ca xoa đầu tôi nói.

Có lẽ tôi yêu anh trai hơn bố ... Kí ức của tôi về bố rất mơ hồ,nó không nhiều mà thật ra là rất ít.

Tôi ngồi yên, tựa đầu vào vai anh trai và nghĩ về bố, nghĩ về những gì bố đã làm cho tôi.Nhiều thì không phải,bình thường...? À, không, nói đúng hơn là hơi ít. Nhưng nó đủ để tôi thấy hạnh phúc, đủ để tôi biết thế nào là được quan tâm. Tôi vẫn muốn bố ở bên tôi hơn, làm nhiều việc cho tôi hơn như những ông bố bình thường khác,mặc dù tôi biết bố chỉ làm được có vậy.

Tôi có anh Mẫn Hiền thay thế một người cha, từ nhỏ luôn có anh trai chăm sóc, coi anh là tất cả của mình... Thế đấy, bố tôi là thế, không giống như mọi người,bố khác biệt,tôi vẫn yêu bố...nhưng tiếc rằng tôi dành tình cảm cho anh trai nhiều hơn là dành cho bố.

Tôi muốn làm gì đó, muốn nói gì đó với bố để bớt thấy có lỗi khi không thể ở bên cạnh bố. Bố mẹ chia tay nhau một phần vì công việc bận rộn của bố nhưng cũng một là do mẹ. Bố từng trải qua nhiều thứ kể cả nỗi đau mất đi người thân từ khi còn nhỏ, bố là trẻ mồ côi nên phải tự lập tạo dựng sự nghiệp cho riêng mình đến khi gặp mẹ - một tiểu thư xinh xắn đáng yêu không biết thế nào là khổ cực - bố yêu mẹ nhưng cố điều họ không hợp nhau. Mẹ luôn sống trong sung sướng, chẳng thể hiểu được những suy nghĩ, những lo toan của bố và thế là họ dẫn đến li dị...

...

- Em chọn đi.
- Mẫn Hiền chỉ vào quầy bán điện thoại.
- Cái nào vừa tiền thôi nhé,chứ lại mất nữa thì em tiếc lắm.- Tôi cười ngượng.
 - Tùy em.- Ca ca cười
- Cuối cùng tôi chọn một chiếc máy màu trắng cũng khá tốt mà không quá đắt tiền.
- Anh ! Em muốn nuôi cún !- Tôi chỉ vào một cửa hàng thú nuôi.
 - Cún ? Được thôi, nhưng anh chỉ sợ nó không sống được với em.
 - Anh đừng có mà trù ẻo thế chứ,em còn chưa nuôi mà !- Tôi đấm anh.
 - Mau vào xem đi đã.

Nhìn vào bên trong cửa hàng tôi chỉ muốn bê hết về nhà mà ngắm,nhiều chó xinh vô kể.Nhưng khi thấy một chú cún nhỏ trong góc lồng bỗng nhiên tôi lại có cảm tình. Trông nó thật tội nghiệp với đôi mắt vừa ướt vừa trong, khiến người ta phải động lòng.

- Em muốn lấy nó.

Tôi chỉ cho Mẫn Hiền thấy. Tôi và anh mỗi người sẽ trả một nửa số tiền coi như nuôi chung luôn. Kiki- là cái tên tôi đặt cho nó vì nó có vẻ bụ bẫm tròn tròn gần gần, tôi cũng không nó là giống chó gì nữa.

Ra khỏi cửa hàng Mẫn Hiền nói phải đi có việc nên tôi bế Kiki về thẳng nhà luôn.

“Sao chẳng thấy ai ở nhà cả?”- Tôi xích Kiki lại dắt lên trên tầng.

- Oppa, phòng này của ai ở vậy?- Có giọng nói của con gái.

Nghe rất quen... “Hyun Ly ! Cô ta đến đây làm gì?”

Tôi vội vào kéo Kiki vào phòng Chanyeol

- Cậu? Sao...- Chanyeol nhìn thấy tôi xông vào phòng thì ngạc nhiên kêu lên.

- Suyt~ Anh làm ơn khẽ miệng thôi.

- Đây, sao cậu lại vào phòng tôi?

- Hyun Ly... cô ta đang đứng ở cửa phòng tôi.

Tôi rón rén đóng cửa phòng anh ta lại.

- Thì sao?

- Anh bị sao vậy? Chẳng lẽ anh muốn cô ta biết tôi ở đây sao?

- Cô ta biết hay không thì cũng không phải chuyện cần quan tâm.- hấn dừng đừng nói.

- Anh không quan tâm nhưng tôi quan tâm. Hyun Ly, cô ta mà biết điều này thì mai tôi không dám đến lớp đâu.

- Ngu ngốc.

- Anh nói gì vậy hả? Chẳng qua tôi không muốn mọi chuyện rắc rối thôi. Anh thì không sao, còn tôi chỉ là một sinh mạng bé ở cái trường đấy thôi. Nên nhớ anh và tôi khác nhau đấy.

- Cậu đúng là phiền phức.

- Thôi anh cho tôi phiền nốt lần này nữa đi, mau sang đó đuổi cô ta về giúp tôi đi.

Tôi cầu xin hấn.

- Từ từ đã. Nó ở đâu ra vậy?

Chanyeol chỉ vào Kiki hỏi.

- Là cún của tôi, anh không thích động vật hả?- Tôi trả lời e dè.

- Không phải là không thích...mà là tôi thấy nó giống dáng vẻ của ai đó.- Anh ta vừa nói vừa nhìn tôi theo kiểu không-bình-thường-chút-nào-cả !

- Đây ý của anh là gì hả?

- Cậu tự hiểu đi.

“Ý hấn là mình giống chó đây mà ! Ta mà không cần nhờ tới mi thì mi chết chắc rồi.”

- Không cãi với anh nữa, mau nghĩ cách đối phó với Hyun Ly đi.

Tôi đẩy hấn ra khỏi phòng rồi xích tạm Kiki vào chân giường.

Áp tai vào cửa tôi thử xem Hyun Ly thế nào.

- Gâu...gâu...!- Chết Kiki bỗng nhiên sủa to.

- Chanyeol~ anh nuôi cún hả?

Tiếng Hyun Ly vọng vào.

- Không có gì đâu, mau về đi !- Chanyeol ngăn cản.

- Thôi... cho em vào xem chút đi !- Bước chân cô ta ngày càng gần

- Này ! Đừng có vào.

“Làm sao đây ?! Không thể để cô ta thấy mình được.”

Tôi đưa mắt nhìn căn phòng của Chanyeol xem có chỗ nào trốn được không.

” Tủ quần áo !”- Tôi nhanh chóng chui vào tủ quần áo trốn đi,vừa lúc

Hyun Ly mở cửa bước vào.

“Thật may quá !”- Tôi hé cánh cửa ra nhìn

- Ôi đáng yêu quá - Cô ta tới gần Kiki vuốt ve.

Phải nói thật nhìn cảnh này tôi thấy hơi không vừa lòng cho lắm.

- Gâu...Gừ...!- Rất tiếc Kiki không để cho Hyun Ly sờ vào người.

- Sao mà dữ thế... - Cô ta xịu mặt nói với Chanyeol.

- Chắc tại nó không thích cô rồi.

- Hả? Không thích?

- Ủ! Vậy nên cô mau về đi tôi còn phải đi có việc nữa.

Chanyeol ra sức đuổi cô ta.

- Vậy ngày mai gặp ở lớp nhé.

Nói xong cô ta cầm túi đi xuống nhà, Chanyeol cũng đi theo.

Tôi lò dò đi ra khỏi tủ quần áo.

Chanyeol đóng cổng xong đi lên.

- Cậu trốn ở đâu đấy?

- Ở tủ quần áo của anh.

Tôi chỉnh lại áo đang bị nhăn bước đến chỗ hần...

- A...

Chân tôi trượt phải thứ gì đó rất trơn trên sàn nhà, người đổ ập về phía trước... chính xác là phía Chanyeol !

Tôi nhắm tịt mắt lại,sợ không dám mở ra... Chanyeol nghiêng người đỡ lấy tôi và cả hai cùng rơi xuống...

- Đau chân quá...- Tôi thấy nhói đau ở bàn chân nhưng mặt lại cảm thấy rất ấm mềm.

Không thấy động tĩnh gì, tôi lén mở mắt ra không ngờ lại gặp ngay Chanyeol đang nhìn tôi ở khoảng cách rất gần. Tôi đang nằm trên người hần và điều đáng nói hơn là ở trên giường.

- Tôi...tôi -Tôi lại bị nói lấp.

- Còn không mau xuống. - Tiếng Chanyeol nói nghe rất nhỏ rất nhẹ.

- A, Tôi ...xin lỗi

Tôi vội vàng bật dậy.

- Không sao.

Hần cũng đứng lên.

- Cái gì vậy nhĩ?- Tôi nhìn xuống sàn nhà xem tại sao mình lại ngã.

Là Kiki tè bậy ra phòng Chanyeol !

Kết quả tôi phải lau phòng cho hắn đến mấy lần, mệt muốn chết.

4. Chap 3

Sáng thứ hai đầu tuần nên xe buýt đông nghịt người.

Tôi cố chen chân lên xe sau Chanyeol. Cái ông chú này to quá cứ chắn không cho tôi vào hẳn bên trong. Tôi bị mắc kẹt ở gần cửa, rõ ràng ông ta cố tình chặn tôi không để tôi vào.

Tay tôi bị kéo bất ngờ, cả người tôi bị lôi cả vào bên trong và ông béo đó bị đẩy ra. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Chanyeol đang cầm cổ tay mình. Hoá ra là hắn...

Tôi định bỏ tay ra thì lại bị Chanyeol kéo lại một chỗ trống gần cửa sau, để tôi đứng trong đó còn anh ta đứng đối diện, một tay cầm vào khung sắt, tay kia bám vào ghế... hình như là muốn chắn cho tôi...

Lưng Chanyeol bị mọi người chen lấn xô đẩy đủ kiểu mà vẫn không lên tiếng nói câu nào.

Tôi cũng giữ im lặng ngậy người nhìn... khuôn mặt Chanyeol ửng hồng vì nóng nhưng nét mặt không hề khó chịu.

“Hôm nay có lẽ ...cảm ơn anh,Chanyeol !”

Trên lớp có giờ dạy nấu ăn,hoạt động này rất thích, ở Trung Quốc chẳng mấy khi có dịp được học nhiều cái hay như này.

- Lần này chúng ta sẽ phân nhóm để cùng thực hành nấu,mỗi nhóm là một trai một gái.Các bạn nữ hãy giúp đỡ các bạn nam một chút !

Cô giáo nói và bắt đầu phân chia nhóm.

- Chanyeol, em sẽ cùng nhóm với ai?- Cô hỏi đến lượt hắn.

Cả lũ con gái dơ tay lên rất quyết liệt.

- Sao nhiều người thế này? Vậy thì Chanyeol, em muốn cùng nhóm với ai?

- Baekhyun.

Gì chứ? Sao lại là tôi?

Tôi quay sang nhìn hắn đầy khó hiểu. Cô giáo và cả lớp cũng không ngoại lệ...

- Em muốn cùng nhóm với Baekhyun sao? Nhưng...

- Có gì khó hiểu đâu? Tất cả các bạn nữ đều đủ nhóm với các bạn nam rồi. Chỉ còn mỗi em với Baekhyun thôi.

- Oh~ Cũng phải! Vậy Baekhyun! Em cùng nhóm với Chanyeol nhé!

- Hả? Sao phải thế hả cô?- Tôi giật nảy mình nói to.

- Thôi không nói nhiều nữa. Dù sao thì cũng đủ nhóm rồi. Chúng ta bắt đầu thôi - Cô cười nói

Cả lớp lập tức nhốn nháo hết cả lên.

- Thật vô lý mà !- Hyun Ly tức tối nói.

Ngàn lần em muốn nói rằng: Tại sao cô lại đối với em như vậy? Kiếp trước em đắc tội gì với cô cơ chứ ?”

Tôi ngồi cắn răng chịu đựng những lời bàn tán.

Phòng thực hành nấu ăn ở dưới tầng một, tôi đi chung với Kyung Soo xuống đó.

Vào đến bên trong tôi và Chanyeol dùng bàn thứ 3 dãy - trung tâm của lớp đây. Nguyên liệu đã được chuẩn bị đầy đủ cho từng bàn chỉ việc bắt tay vào nấu thôi.

- Này... anh có biết nấu không đây ?-Tôi hỏi Chanyeol

- Còn cậu ?

- Có biết một chút... nhưng tôi đang hỏi anh cơ mà ?

- Vậy sao cậu còn trả lời ?

- Anh...

“Thôi bỏ đi, nói chuyện với loại quái vật này càng nói bị thiệt.”

Yêu cầu của cô giáo hôm nay là làm một món xào.

- Cậu làm trứng cuộn đi kèm còn tôi làm món xào chính.

Chanyeol vừa nói vừa bắt tay vào làm luôn.

- Anh đang chỉ đạo tôi đây hả ?

Tôi vẫn đang phân vân không biết có nên làm theo lời hắn hay không ?

- Còn không mau làm thì sẽ nhận điểm F đấy.

- Hả? Ồ tôi làm ngay.- Tôi cuống cuống bắt tay vào làm.

Park Chanyeol hắn ta cũng không phải một tay vừa đâu, thái hành rồi cắt tỉa đủ các loại rau quả. Sao đến cả nấu hắn cũng giỏi chứ?

Sau khi chuẩn bị xong mọi nguyên liệu tôi bắt đầu làm trứng cuộn

Đầu tiên là xào thịt rồi tráng trứng cuộn với rong biển. Tôi cắt trứng ra thành miếng nhỏ hình chữ nhật đặt vào chiếc đĩa hình vuông. Nhìn miếng trứng màu vàng ở giữa có màu xanh rêu của rong biển tạo thành dòng xoáy thật sự rất đẹp.

Chanyeol cũng đã xào xong vào bày biện trên chiếc đĩa hình thoi.

- Ok. Xong rồi.- Tôi vỗ tay.

- Cậu thích đến thế cơ à ?

- Ủ~ tôi thích nấu ăn ! Chẳng lẽ anh không thích?

- Không. Tôi chỉ học để bản thân giỏi được mọi thứ thôi.

- Giỏi được mọi thứ? Thế cũng có thể nói là hoàn hảo.

- Tùy cậu nghĩ.

- Anh... sẽ không thể nào hoàn hảo được đâu, trên đời này làm gì có ai hoàn hảo cơ chứ.

Tôi nói với hắn một cách nghiêm túc.

- Tôi có nói là mình hoàn hảo chưa?

- Anh... tôi cũng chỉ làm góp ý thôi, anh nghĩ thế nào chả được.- Tôi quay ra chỗ khác, cái con người này đúng là chưa thấy được khuyết điểm nào quá đáng cả.

Cô giáo bắt đầu đi kiểm tra từng bàn một.

Lớp này đúng là ít người khéo tay. Nhóm thì mặn quá,nhóm thì còn hơi sống... nhìn lại có vài nhóm là làm tốt.

Đến nhóm tôi cô có vẻ rất hài lòng.

- Chắc là sẽ được điểm cao rồi.- Tôi lẩm bẩm.

- Cậu mà cũng tự tin vậy hả?- Chanyeol cúi xuống hỏi tôi,nói bé thể mà hần vẫn nghe thấy.

- Xì !- Tôi không trả lời mặc kệ hần ta.

Cô chấm xong, bọn con gái liền xông vào đĩa xào của Chanyeol tranh nhau ăn, để lại mỗi trứng cuộn của tôi.

“Tại sao không ăn của mình,cũng ngon lắm chứ.”

Đã thế còn thi nhau khen ngợi nào là “Chanyeol oppa giỏi quá”,hay “sunbae là số một”...

Chỉ khổ thân món trứng của Byun Baekhyun này thôi!

Dọn đồ xong tôi đứng ăn đĩa trứng của mình, không thèm động đến một cọng rau nào của Chanyeol, mà cũng chẳng còn để mà động.

Tôi lấy đũa gấp tiếp một miếng nữa nhưng chưa kịp ăn thì đã bị cướp.

- Để xem nào_____

Chanyeol vừa nói liền kéo miếng trứng từ tay tôi đưa lên miệng.

“Giật cả mình!”

Bỗng dưng hần cười. Cái này là khen hay chê đây?

- Thấy thế nào? Có được không?- Tôi vội hỏi.

- Ngon thì ích gì? Cũng chỉ có mình tôi thưởng thức thôi mà.

Hần vỗ vào đầu tôi .

- Anh không thể nói nghe dễ chịu hơn hả? Đồ nhàm chán !

- Nhàm chán mà sao lại được nhiều người thích vậy nhỉ? - tên kia lại cười.

- Anh...dù sao thì anh cũng là đồ nhàm chán.

Tôi bực mình bỏ đi trước.

“Hần đúng là tự cao, mới tốt bụng được một chút buổi sáng mà đã lật mặt ngay được.”

...

Tôi và Kyung Soo ngày càng thân hơn, cậu bạn này kể cho tôi rất nhiều chuyện trong trường,có thể nói đến giờ thì tôi đã hiểu một quy tắc “luật bất thành văn” rằng: Nếu muốn sống yên ổn ở ngôi trường này thì đừng bao giờ động đến Chanyeol !

- Bọn họ đáng sợ vậy sao?- Tôi nuốt nước bọt hỏi Kyung Soo

- Đúng thế, ở trường chỉ có hai người dám động đến Chanyeol hyung thôi.

- Ai thế?

- Hye Jin và Hyun Ly,bọn họ đều là người thân quen từ nhỏ của Chanyeol.

- À...

“Bí mật ở cùng nhà hần mà bị lộ thì mình chết sớm thôi.”

Buổi học kết thúc sớm hơn mọi ngày nên Kyung Soo rủ tôi đi chơi một lúc cho vui.

- Baekhyun, cậu có thích Hàn Quốc không?- Cậu ấy vừa chở tôi bằng xe đạp vừa hỏi.

- Cũng có thích nhưng mà tớ vẫn muốn ở Trung Quốc hơn...

- Tại sao?

- Vì ở đó có bạn thân, có họ hàng, có cả người tớ thích nữa.

Trái tim tôi trùng xuống một nhịp khi nhắc tới người kia...Đã lâu lắm rồi tôi không được ngắm nhìn cậu ấy...

- Cậu có người yêu rồi hả?

- Không, không phải vậy, chỉ là tớ thích cậu ấy thôi chứ không có nói ra...

- ...

Kyung Soo hông nói gì, chắc cậu ấy biết tôi không muốn nghĩ đến chuyện này.

Thực ra, đến giờ tôi vẫn chưa thể vứt bỏ được tình cảm đơn phương dành cho Ngô Thế Huân trong ba năm qua... Tôi muốn nhìn thấy nụ cười của cậu ấy, muốn nghe cậu ấy nói chuyện vui... nhưng tiếc là tôi phải rời xa Ngô Thế Huân sớm quá.

Đi loanh quanh vài shop nhạc tôi nhờ Kyung Soo chở về nhà...khoan đã...nhà...không được !

“Chết rồi ! Nhà Chanyeol đấy, làm sao mà để Kyung Soo biết được đây?”

- Kyung Soo à! cậu chỉ cần để tớ ở chỗ cửa hàng KFC kia thôi nhé

Tôi chỉ tay vào cửa hàng nơi anh Mẫn Hiền làm thêm.

- Ủ, tớ biết rồi.

“Cầu trời cậu ấy không biết khu vực này là gần nhà Chanyeol.”

Chiếc xe dừng ngay trước cửa hàng đó, đối diện với đường đi vào nhà Chanyeol.

- Kyung Soo, hôm nay cảm ơn cậu đã đưa tớ đi chơi. - Tôi xuống xe nói.

- Cậu không định mời tớ vào nhà hả?- Kyung Soo hỏi một câu tỉnh bơ.

- Cái gì? Không được !- Tôi giật mình thốt lên.

- Cậu sao thế?- Cậu ấy ngạc nhiên hỏi.

- À...không có gì đâu !- Tôi lúng túng nói - Kyung Soo này, thật sự xin lỗi nhé, hôm nay tớ hơi mệt hay là để hôm khác hãy đến nhà tớ nhé.

Tôi nói dối trắng trợn. Bạn thân yêu à ! Cậu không thể vào đó đâu, nếu cậu vào thì tớ chết chắc !

- Tớ chỉ đùa thôi, bây giờ cũng phải về luôn rồi.- Kyung Soo cười.

- Vậy hả? Thế cậu về nhé, tớ vào nhà đây.

Tôi nói rồi quay đi luôn.

- O, hình như nhà cậu cùng khu với nhà Chanyeol hyung.

- Làm gì có.- Tôi quay lại nhìn Kyung Soo vội vàng chối.

- Thật mà mình nhớ rõ đường này vào hyung ấy mà.

- Thôi cậu về nhé...

Tôi đánh trống lảng vẫy tay chào cậu ấy rồi đi nhanh.

- Á !- Tôi vấp phải cục đá ngã xuống đất rất mạnh.

- Cậu không sao đấy chứ?

Kyung Soo hỏi định chạy đến chỗ tôi.

- Không sao đâu, cậu cứ về đi muộn rồi.

“Thật sự là rất đau đấy !”-Tôi cắn răng nén cơn đau xuống.

- Chanyeol hyung !- Kyung Soo tự nhiên thốt lên.

“Làm gì có Chanyeol ở đây? Cậu ấy mơ ngủ hả?”

- Này, cậu đi đứng kiểu gì đấy?

“Giọng nói này quen quen !” Tôi ngược lên nhìn... Chanyeol đang đứng ngay đằng sau. Tôi dụi mắt nhìn lại, đúng là hắn rồi ! Sao lại xuất hiện đúng lúc này chứ?

- O? Hyung...

Tôi loạng choạng đứng dậy, Kyung Soo vẫn chưa về, làm sao đây?

- Không về nha...òn...tng...ây...àm...gì thế?- Chanyeol lên tiếng.

Vừa nói đến từ “nhà” tôi vội vàng với lên bịt miệng hắn lại và đẩy đi.

- Kyung Soo, cậu đi nhé !-Tôi cười với Kyung Soo

- Ủ. Tớ đi đây !- Dù ngờ ngác không hiểu gì nhưng cậu ấy vẫn đạp xe đi.

Tôi bỏ tay xuống khỏi mặt Chanyeol.

- Cậu làm cái gì thế?

- Anh mau đi đi cho tôi, Kyung Soo vừa ở đó đấy không thấy hả?- Tôi trợn mắt lên đe dọa.

- Thì sao?

- Nhớ cậu ấy biết tôi và anh ở cùng nhà thì sao hả?

Tôi vừa đi vừa nói.

“Cái chân đau quá,bị chảy máu rồi”

- Cậu ta biết thì có việc gì đâu?

- Anh khờ đến mức đấy hả? Anh không sao nhưng tôi thì rất nhiều sao đấy hiểu chưa?

- Tôi muốn xem bọn họ phản ứng thế nào nếu biết chúng ta ở chung nhà.

- Đồ độc ác, tôi không thích có bất kì cái gì liên quan đến anh cả, rất nguy hiểm.

Tôi nói rồi bỏ đi trước một đoạn.

5. Chap 4

Cuối cùng cũng về đến nhà,mới mở cửa tôi đã nghe thấy tiếng người từ trong vọng ra:

- Anh về rồi hả?

Là Hyun Ly !

- Chanyeol, Hyun Ly ở trong đó hả?

Tôi kinh ngạc quay lại hỏi hắn.

- Ủ,vì thế tôi mới phải ra ngoài cho dễ thở.

- Sao không nói cho tôi biết?

- Mau vào nhà đi !

- Không được,bị cô ta phát hiện mất.

Đầu óc tôi bấn loạn, cô ta đang ra ngoài này.

- À, anh vào nhà để đuổi khéo Hyun Ly đi !

- Thế còn cậu ?

- Tôi ở ngoài này đợi. Vào đi !

Tôi đẩy hần vào rồi lảng ra chỗ khác trốn.

“Trời ơi sao cô ta cứ xuất hiện là như khủng bố thế này?”

Chanyeol đã đi vào nên Hyun Ly cũng không ra đây nữa. Tôi ngó vào trong nhà, bây giờ cô ta đang ở trong bếp.

“Nếu được mình vẫn có thể lên vào phía cầu thang mà chuồn thẳng lên phòng.”

Cái chân của tôi đang rỉ máu rất đau, “thôi đánh liều một lần vậy !”. Tôi nhẹ nhàng mở cửa đi vào bên trong nhà. Chanyeol thấy tôi thì liền ra hiệu “mau lên phòng đi” rồi sau đó tiếp tục uống nước để giữ Hyun Ly trong bếp.

Không chần chừ chút nào, tôi chạy nhanh đến cầu thang nhưng... lại va ngay cái đầu gối đang bị thương vào ghế sofa.

- A !- Tôi vội vàng bịt miệng lại.

- Tiếng gì vậy? - Hyun Ly lên tiếng. “Sao tai cô ta thính thế không biết?”

Tôi cúi người xuống trốn sau ghế sofa, cầu trời cô ta đừng ra đây.

- Không có gì đâu, uống nước nhanh rồi mau về đi !- Chanyeol nhanh chóng kéo cô ta lại trong bếp.

- Rõ ràng em nghe thấy tiếng người kêu mà.

- Chắc là người làm vườn thôi !

- À~

Chanyeol lại quay ra ngoắc cho tôi.

Bất chấp cái chân đau tôi đi thật nhanh lên phòng.

“Phù, hai con người đó đúng là khắc tinh của mình !”- Tôi đóng cửa lại ngồi bệt xuống đất.

- Không được em phải đợi bác gái về để đưa chỗ bánh này đã - Tiếng Hyun Ly nhõng nhẽo từ dưới nhà vọng lên.

- Tôi đưa là được rồi, lần sau không phải sang đây nữa đâu, bảo người qua đưa cũng được !- Chanyeol nói một cách vô tình.

- Sao anh lại nói thế chứ? Hai gia đình chúng ta quen nhau, quan tâm là điều đương nhiên rồi. Dù sao sau này có lẽ chúng ta cũng thành một đôi mà !- Cô ta nói mà không biết ngượng, Chanyeol không thích được cũng phải thôi.

- Hãy về nhà mà tưởng tượng đến ngày đó đi, đừng lên gác nếu còn muốn đến đây một lần nữa, tốt nhất là về đi !

Vài phút sau đó tôi nghe thấy tiếng đóng cửa rất mạnh “Rầm”, có lẽ hần đã lên phòng thật.

- Anh ! Không thể làm thế được !

Hyun Ly kêu lên sau đó là tiếng mở cổng dưới nhà. Ra sân thượng tôi thấy cô ta đang lên một chiếc ô tô đen đi về.

Hoà bình đã được lập lại ! Haha !-Tôi vui mừng quá nhảy lên mà quên cái chân đau.

- Au ui !- Đau quá !

Tôi chạy vội vào nhà tắm lấy giấy lấy lau chỗ máu đang chảy ra.

- Chảy máu nhiều quá, làm sao đây?

”Hộp cứu thương biết tìm đâu bây giờ? Xuống nhà xem sao. Tôi nhảy lò có ra mở cửa phòng:

- Ô, sao anh lại...?

Vừa mở cửa tôi đã thấy Chanyeol đang định vào.

- Muốn đi đâu?- hần hỏi.

- Tìm đồ !

- Cái này hả?- Chanyeol dơ hộp cứu thương ra trước mặt tôi.

- Sao...sao biết?

Chanyeol tại sao tôi nghĩ gì hần cũng biết vậy ?

- Cái chân cậu rõ ràng nó muốn nói là “hãy cứu tôi”.

Nói rồi hần ném hộp đó vào tay tôi và về phòng

- Chảy nhiều máu lắm đấy !

“Thực ra thì hần ta cũng không đến nỗi xấu xa tàn ác lắm. Tạm chấp nhận.”

Tôi lại lò cò về giường để lau chỗ bị xước.

“Nhưng mà biết sơ cứu bằng bố thế nào đây? Hình như là cần có oxi già, băng gạc hay gì gì đó...ôi trời chẳng nhớ nổi nữa !”

Tôi mở hộp cứu thương ra,nhiều thứ thế này thì biết bôi cái gì vào chân? Chẳng biết lấy cái nào cả.Trên đời này có hai thứ làm khó tôi đó là tiếng Anh và y tế.

Đang loay hoay với đồng đồ thì Chanyeol ở ngoài cửa đi vào :

- Đây, cậu làm gì vậy hả?

- Anh nói cái gì thế? - Tôi ngơ ngác chẳng hiểu ý hần là gì.

- Tôi hỏi cậu là gì vậy? Gà hay vịt? Sao có mỗi việc băng vết thương mà cũng không biết?

“Hần vào chỉ để hỏi thế thôi sao?”

- Không ! Tôi không phải gà hay vịt, tôi là Byun Baekhyun !- Tôi trả lời để chọc tức hần.

- Cậu đúng là Byun Baekhyun.Rất chính xác đấy. - Hình như hần chả bị kích động chút nào.

Chanyeol còn cười rồi đến chỗ tôi lấy hộp cứu thương và nhặt vài thứ ra.

- Đưa chân đây !

Chanyeo nhấc chân tôi lên giường và lấy bông thấm vào lọ oxi già.

- Đây ! Làm gì thế? - Tôi bị bất ngờ nên kêu lên.

- Cậu nhìn xem tôi đang làm gì?

Hần lấy bông ướt lau vào chỗ đang chảy máu ở chân tôi.

- Ah ! Đau !

Vừa mới lau vào chỗ đó đã nhói lên khiến tôi rùng cả người :

- Đây, anh nhẹ tay thôi !

Tôi la lên vì xót.

- Cái này gọi là sơ cứu đúng không?- Tôi hỏi hần

- Đúng rồi ! Tôi đang sơ cứu cho một cái chân lợn.

- Anh vừa nói gì hả? - Tôi nhồm người dậy.

- A !

Đau quá... cái chân !

- Đã bảo cậu ngồi im rồi cơ mà !

Hắn ấn đầu tôi xuống.

- Tôi là lợn thì anh là gì? Hả?

- Tôi là người, hơn nữa là người được nhiều con người khác ngưỡng mộ.- Hắn ta cười như trêu tức tôi.

- Anh là đồ hỗn đản, cái đồ vô sỉ, đồ ôn thần tôi muốn đạp chết anh ngay bây giờ đây sao chối ạ!- Tôi tuân một tràng ra bằng tiếng Trung

- Mặc dù không hiểu nhưng tôi biết cậu đang mắng tôi bằng những lời cay độc.

...

Chanyeol dán băng cho tôi xong,ngẩng lên nói với vẻ đắc ý rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

“Được rồi, anh cứ đắc ý đi,tôi sẽ cho anh biết tay !”

Trước khi ra tôi phải cho hắn một trận:

- Này ! - Tôi gọi.

Chanyeol quay lại... tôi phi ngay cái gối vào mặt anh và tiếp theo đó một cái nữa cho đủ đôi luôn.

- Byun Baekhyun! Cậu làm gì thế?

Hắn ta quát lên. Lần đầu tiên tôi thấy cái vẻ mặt tức giận của Park Chanyeol.

- Vừa nãy ai bảo chân tôi là chân lợn hả?- Tôi lè lưỡi.

Chanyeol xoa xoa cái đầu bực mình đi về phòng.

- Haha !-Tôi bật cười. Không ngờ nhìn tên kia tức lên lại đang yêu ra phết.

Nhìn xuống cái chân được băng rất cẩn thận bỗng thấy kì lạ... ” “Park Chanyeol... hắn rất biết quan tâm đến người khác...”.

Nhiều lúc thật không biết hắn thuộc phái nào nữa...thiên thần hay ác quỷ đây ?

6. Chap 5

“Chân đau thế này sao mà học thể dục chiều nay được đây ?”

Tôi ngồi trong dưới nhà xem tivi chợt nhớ ra tiết học thể dục chiều nay. Chắc phải gọi điện cho mẹ thôi.

“Alo, gì vậy con ?”

“Mẹ ơi,con vừa bị ngã mẹ xin cho con nghỉ tiết thể dục chiều nay đi !”

“Ngã? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Cũng không sao đâu, nhưng chiều nay chắc không học được thể dục rồi.”

“Con bảo Chanyeol xin phép hộ đi, mẹ không có số điện thoại của giáo viên.”

“Bảo anh ta xin phép á...? Thôi cũng được, con cúp máy đây,chào mẹ!”

“Ôi đời ơi là đời ! Nhờ làm sao được mình vừa mới chọc tức hắn xong mà!”

- Chanyeol....

Tôi ngó vào phòng hấn gọi thử.

Hấn quay ra nhìn tôi không thèm trả lời.

- Chiều nay học thể dục anh có thể... xin phép giúp tôi được không ?

Tôi lễ phép hỏi.

- Tôi không rảnh.

Đồ đáng ghét, nhỏ mọn vừa thôi chứ nói hộ người ta một tiếng với thầy giáo thì có sao đâu mà rảnh với chả không rảnh.

- Làm ơn xin phép hộ tôi được không? Mẹ tôi không có số điện thoại của giáo viên nên không xin phép cho tôi được.

Tôi cố năn nỉ hấn.

- Nói xong rồi thì đi ra ngoài đi.

- aishh...cái tên này...

Tôi bực bội đi ra. “Đúng là vô lương tâm”. Đành về phòng vậy,mong là chiều nay thầy không điễm danh.

Buổi trưa bác giúp việc lại phải đi thăm con gái mới sinh ở bệnh viện nên chỉ có tôi và Chanyeol ăn cơm ở nhà.

- Xuống ăn cơm đi ! - Tôi đứng ở cửa gọi Chanyeol.

- Cứ xuống trước đi. - Hấn nói rồi quay vào tắt máy tính.

Tôi cũng chẳng nói gì thêm,xuống bếp lấy cơm ra cả hai bát chuẩn bị ăn. Chanyeol từ trên gác xuống không vào bàn ngay mà đi lấy một cốc nước lạnh để ở bàn ăn.

- Anh thích uống nước khi ăn cơm à?

- Đề phòng lúc cậu phát biểu tôi sẽ bị nghẹn.

- Cái tên này...! - Tôi không thèm nói lại vì sợ người bị nghẹn trước là mình.

Đang ăn bỗng Chanyeol đặt đĩa xuống sau đó nhìn tôi và chìa tay ra :

- Gì thế? -Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Đưa đây.

- Hả?

- Mau đưa đây. - Hấn nói chẳng rõ ràng gì cả.

- Đưa cái gì?

- Đưa điện thoại của cậu đây.

- Làm gì?- Tôi hỏi lại.

- Cứ đưa đây rồi sẽ biết.

Vốn dĩ tôi không định đưa nhưng thấy hấn ta cũng không có ý định xấu xa gì nên mới yên tâm lấy điện thoại trong túi ra đưa cho hấn. Chanyeol cầm nó và bấm liên tục :

- Anh làm gì với điện thoại của tôi đây?

- Lưu số của tôi, số thứ mấy đây? Số một luôn nhé.

Không đợi tôi trả lời tên kia đã nói luôn.

- Không được đâu, số một tôi lưu rồi.

Tôi nhੌm dậy định lấy lại điện thoại nhưng hắɴ đã ắɴ về đắɴg sạu nhanh chóng.

- Làm gì mà hoảng hốt vậy?

- Không đượс lưu vào số một.

- Vậy số một là của ai?

- Anh trai tôi.

Tôi bắt lực khi không lấy đượс điện thoại đắɴh ngồi xuống.

- Vậy tôi lưu vào số hai.

“Số hai? Mình có định lưu gì không nhỉ? Đứɴg rồi số hai là để dành lưu số người yêu mà !”

- Này đừɴg...

Tôi bật dậy.

- Lưu rồi !

Chanyeol đưạ điện thoại cho tôi.

- Lưu vào đâu là quyền của thôi chứ!

- Tôi cũng lưu cậu là số hai rồi, không thiệt đâu mà lo.

Hắɴ cắt điện thoại của mình đi và tiếp tục ắɴ cơm.

Dọn xong bát đĩa tôi lên phòng đi ngủ luôn vì đắɴg nào lát nữa cũng không đi học.

Ting...Ting - Điện thoại của tôi kêu.

- Cái quái gì thế?

Tôi uể oải với tay lên đầu giường.

Hoá ra là tin nhắn của Chanyeol: “Trông nhà,tôi đi học đây !”. Có thể mà cũng phải dặn dò kĩ vậy, mình có phải trẻ con đâu ! Đắɴh dậy học bài thôi đắɴg nào cũng mất giấc ngủ rồi. Tôi vừa bước xuống giường đã thấy Kiki chạy đến vẫy đuôi rồi rít.

“Nó bị gì thế nhỉ? Tầm này đáng ra phải đắɴg ngủ mà?”

Toi rồi, quên không cho nó ắɴ cơm ! Bây giờ làm gì còn đồ ắɴ nữa chứ.

- ngoan, chịu đói chút nhé, tối anh sẽ cho cưng ắɴ bù nha~~

Tôi xoa đầu nó “an ủi”.

“Bài khó quá sao mà làm đây ?!”

Tôi ngán ngẩm nhìn đống bài tập trên bàn.

- Chanyeol chắc là làm rồi đấy nhỉ? - Tôi sang phòng hắɴ tiện thể xuống bếp uống nước.

Tôi đứng ở cầu thang nhìn vào phòng bếp đắɴg rất bừa bãi,còn có tiếng động nữa. Rõ ràng là đã dọn sạch rồi mà

“Không lẽ... là trộm?”- Tôi vội bịt miệng lại chạy lên phòng.

Làm thế nào đây ? Chanyeol hắɴ không khoá cửa sao ? Tôi nhìn từ ban công xuống thì thấy cửa đã khoá rồi, chắc chắn là tên trộm kia trèo tường.

“Bọn chúng có mấy người? Nếu nhiều quá thì không ổn đâu.Gọi cho ai bây giờ? Gọi cho mẹ cũng không đượс, mẹ đâu có biết đắɴg nhau,cách duy nhất là gọi cho Chanyeol !”

“Alo?”

“Chanyeol cứu tôi với !” - Tôi vù nói vừa run.

“Có chuyện gì?”

“Ở nhà...ở nhà có trộm !”

“Cái gì? Vậy bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Tôi đang trong phòng,bọn chúng ở dưới bếp.”

“Mau lấy cái gậy bóng chày ở phòng tôi đi,nếu có chuyện xảy ra thì đánh mạnh vào đầu chúng. Tôi sẽ về ngay !”

“Được anh mau về đi?”

Tôi tắt máy rồi sang phòng Chanyeol lấy cái gậy đó để phòng bị. Chốt cửa phòng lại tôi đứng nấp ngay sau cánh cửa, tay cầm chặt gậy, người thì run lên bần bật.

“Một lúc sau vẫn chưa thấy động tĩnh gì, sao lâu thế? Chẳng lẽ chúng đi rồi?”

Tôi mở cửa khe khẽ, đi lò dò xuống cầu thang bỗng có tiếng bước chân đi lên. “Hơ,là tên trộm !”. Tôi vội vàng chạy lại nấp sau cánh cửa.

Vài giây sau,cửa phòng từ từ mở ra...Một bóng người cao lớn đi vào...Trộm !...Tôi nín thở vung gậy lên...

“Bịch !”- Tôi đánh vào lưng tên đó một gậy.

- Baekhyun...cậu - Hấn quay người lại...

Vote cho tôi nhé :v =))))

7. Chap 6

“Bịch !”- Tôi đánh vào lưng tên đó một gậy.

- Baekhyun...cậu?- Hấn quay người lại...

Hơ ! Gì thế này? Đó...đó là...là Chanyeol !!!!!

- Chanyeol...á !

Cả người hấn ngã vào tôi rồi ngất đi.

“Trời ơi ! Mình gây họa lớn rồi,sao lại là Park Chanyeol chứ?”

- Này ! Chanyeol tỉnh lại đi,này !

Tôi lay hấn liên hồi nhưng vẫn không tỉnh lại. Chắc phải công hấn vào giường quá.

- Người... gì mà nặng thế ...không biết - Tôi thở hồng hộc kéo hấn tới giường.

Lau mặt cho rồi mà sao hấn vẫn chưa tỉnh lại? Chanyeol, làm ơn tỉnh lại đi !

- Chanyeol ! Tỉnh lại đi !

Tôi vỗ vào mặt hấn.

Đột nhiên Chanyeol nắm chặt cổ tay tôi kéo xuống làm người tôi ngã hấn vào người hấn.

- A! anh làm gì thế?

Tôi hoảng hốt trợn mắt lên mặt đối mặt với Chanyeol.

- Tôi phải hỏi cậu câu đấy mới đúng !

- Tôi...tôi xin lỗi, lúc đấy tôi nghĩ anh là trộm...nên...Đúng rồi trộm ! Nãy giờ mãi lo cho anh nên tôi quên mất tên trộm, đầu rồi anh có gặp không?

- Cậu hỏi tên trộm đó hả?

Hắn ghé sát mặt về phía tôi cười nói.

Điệu cười này là có vấn đề rồi...

- Sao vậy? Anh bắt được rồi hả?

- Bắt được rồi.

Hắn nói rồi bật dậy bắt ngờ kéo tôi xuống nhà.

Lại... lại gì nữa đây? Hôm nay là ngày quái quỷ gì vậy? Tên trộm đó là ...là ... Kiki !

- Chính hắn tên trộm mà cậu quý như vàng đấy.

- Tôi...tôi... sao lại thế này? Tại lúc đó vừa xuống bếp đã thấy bữa bãi nên mới nghĩ là trộm rồi chạy ngay lên gác.

“Thật sự là có chết tôi không nghĩ do Kiki lục lọi đồ trong bếp !”

Tất cả đồ ăn đều bị nó lòi ra hết,thảo nào cái bếp lại lộn xộn đến thế ! Tôi đành dọn dẹp lại cái bếp,nhiều thế này dọn đến bao giờ mới xong đây?!

Cái chân lại bắt đầu đau rồi. Chanyeol không giúp tôi tí nào mà đi tắm luôn, trước khi vào nhà tắm hắn còn vứt lại một câu:

- Dọn nhanh lên,trước khi bác giúp việc về,không bác ấy lại phải dọn mệt lắm.

15' sau tôi mới dọn được gần một nửa, còn Chanyeol đã tắm xong và đang ngồi xem ti vi.

Tôi vẫn tiếp tục dọn còn cái chân càng ngày càng đau hơn... sắp không ổn rồi, nhanh chóng dọn thôi không thì vết thương sẽ nặng hơn mất.

Đang ngồi lau sàn nhà bỗng Chanyeol kéo tôi đứng dậy đột ngột nên hơi choáng:

- Hả? Lại gì nữa?

- Tôi kéo cậu dậy chứ gì nữa.

- Tôi còn chưa dọn xong mà,nếu muốn mắng mỗ đợi lát nữa đi.

- Cậu còn dọn nữa thì tôi sẽ ném cậu đến bệnh viện đấy.

- Tại sao? Tôi bình thường mà !

- Cái chân cậu nó sắp chảy máu đến nơi rồi.

- Đâu? Tôi có thấy đâu?

- Cậu vận động nhiều chắc chắn sẽ gây chảy máu.

- Thế sao tôi vận động này giờ mà anh không nói?

- Tôi muốn xem cậu có đủ thông minh hay không thôi nhưng kết quả lại khiến cho người ta thất vọng.

- Vậy vừa rồi là ai bắt tôi dọn nhanh lên chứ ! - Tôi bĩu môi nói

- Ngu ngốc ! Đi ra chỗ khác đi.

- Còn chưa xong mà !

- Tôi sẽ dọn.

- Thật?

- Còn không mau đi đi tôi đổi ý bây giờ.

- Đừng, được ...được tôi biến liền.

Tôi nói rồi lên tầng lấy quần áo đi tắm luôn.

“Xót quá !”. Vừa mới mở nước nóng lên vết thương đã đau nhói đến tận óc. Cái vết thương chết tiệt ! Đau quá mức luôn.

Mãi mới bước ra khỏi nhà tắm,tôi ngồi bịch xuống giường. Phải băng lại chân thôi không để thế này được ! Hộp sơ cứu để phòng Chanyeol mất rồi.

Tôi khập khiễng đứng bật dậy định ra mở cửa thì “bộp” - cả cánh cửa đã mở ra đập vào đầu tôi :

- A !

Tôi loạng choạng,đứng không vững ... cuối cùng trượt chân ngã ngửa ra phía sau một cách vô định do cái chân ướt vừa tắm xong.

“Không xong rồi,ngã như này thì đau lắm đây !!!”

Không thấy đau...

- Mở mắt ra đi !- Giọng nói của Chanyeol vang lên bên tai tôi.

Tôi giật mình hé mắt ra,người tôi đang nằm ngang, trước mắt tôi mọi thứ đều ngang đi ?!

Quay mặt ra phía trước ...Chanyeol đang ở sát mặt tôi!

Hương thơm nhẹ tỏa ra từ người hắn, chiếc vòng thánh giá mà Chanyeol đeo đang nằm trên cổ tôi,tóc anh ta vẫn còn ướt, vài giọt rơi xuống má tôi một cách rất tự nhiên... Ôi chúa ơi ! Cái gì thế này? Người tôi như bị điện giật cứ ngỡ gặp phải thiên thần...

- Muốn được tôi đỡ thế này mãi hả?

Hắn nói làm tôi giật mình vội vàng đứng thẳng dậy thoát khỏi cánh tay đang đỡ lấy eo tôi.

- Anh... anh vào đây làm gì? - Tôi xoa cái trán đang sưng u lên một cục của mình

- Đưa cái này !- hắn ta đỡ cái hộp cứu thương lên.

- Cũng phải gõ cửa chứ ! Đập cả cánh cửa vào đầu tôi.

- Tại cậu không may thôi.

Hắn nói dừng dừng rồi đi ra ngoài luôn.

“Xì, tại gặp anh nên tôi mới không may thế đấy !”

...

- Bạch Hiền dậy đi học !- Mẹ tôi gọi.

- Mấy giờ rồi ạ !- Tôi lăn lộn trên giường.

- 7h !

Tôi uể oải đi vào nhà tắm :

- A !

Trời ơi bây giờ mới nhớ ra cái chân đang đau.

- Đúng là đồ hậu đậu.

“Sáng ra đã phải nghe giọng nói của hắn thật bức mình !”

Gần 8h tôi cùng Chanyeol bước ra khỏi nhà,vì chân đau nên bước đi hơi khó khăn.

- Oppa! - Chanyeol vừa vào đến cửa lớp đã mọc ra một cái đuôi tên Hyun Ly.- Tại sao hôm qua anh lại đối xử với em như thế?

- Chẳng có gì cả, ai bảo nói nhẹ không nghe.

Hắn lạnh lùng trả lời.

- Phì !- Tôi quay sang chỗ Kyung Soo bật cười.

Cô ta nói như kiểu bị ăn hiếp không bằng ấy.

- Này Byun Baekhyun, cậu cười gì hả?

- Tôi cười thì có liên quan gì đến cô đâu?

Tôi vẫn không nhịn được cười.

- Cậu còn nói được hả? Rõ ràng tôi vừa nói xong thì cậu liền cười !

- Cô đúng là phiền phức chết đi được.

- Cậu...

Hyun Ly đang định nói gì đó thì cô giáo vào lớp.

- Cậu cứ đợi đấy !

Cô ta tức tối đi về chỗ.

Giờ ra chơi.

Tôi vươn người cho đỡ mỏi rồi đi ra phía cửa lớp.

"Bịch !"- Người tôi bị đẩy bất ngờ, ngã sang một bên, chân va mạnh vào ghế, vết thương nhói lên :

- A !

Đau đến nỗi không không thở được, mắt tôi nhắm tịt lại cắn răng nén cơn đau xuống.

- Ôi sorry ! Tôi không cố ý nhé !

Giọng nói của Hyun Ly.

Lại là con bé đó, tôi im lặng không thể nói gì.

- Chắc là không sao đâu, chỉ va nhẹ thôi mà, phải không Baekhyun ? - Cô ta hỏi đều.

Tôi vẫn im lặng, tay vịn vào bàn đau điếng cả người. Vết thương chưa không hẳn mà đã bị va mạnh như vậy, tôi cảm giác nó đang chảy máu rất nhiều.

- Cậu đừng giả bộ nữa, định để cho ai thương đây? Cậu muốn chờ hoàng tử đến đỡ dậy như công chúa hả? Không có đâu.

Cô ta tiếp tục đúng công kích. "Thật là đáng ghét !"

- Va vào vết thương rồi phải không?- Chanyeol cúi xuống hỏi tôi.

- Chanyeol...! - Hyun Ly thốt lên.

- Có sao không?

Chanyeol phớt lờ Hyun Ly và đỡ tôi đứng thẳng dậy.

- ... - Tôi không trả lời nhưng khẽ nhăn mặt.

- Sunbae cậu ta giả bộ đấy, em chỉ vô tình đẩy nhẹ một cái thôi mà.Sao tự nhiên phải quan tâm thế chứ?

- Nếu cô không biết gì thì ngậm miệng vào đi !- Lần đầu tiên tôi thấy Chanyeol nổi giận thật sự.

- Anh... anh, tránh xa ra đi, đừng có đứng gần cậu ta như thế !

Cô ta gần như hét lên.

- Bị chảy máu rồi đúng không? - Chanyeol hỏi tôi.

- Chắc vậy ! -Tôi trả lời rất bé thủ để hấn nghe thấy.

Mọi người đang xúm vào xem,còn Hyun Ly thì liên tục giữ lấy vạt áo của Chanyeol. Lần này thật sự là không xong rồi.

Đột nhiên Chanyeol bế bổng tôi lên:

- Park Chanyeol ! Anh làm cái gì thế?

Tôi hoảng hốt đánh vào vai hấn đòi xuống.

- Cứu cậu chứ còn làm gì? Nằm yên, đừng nháo!

Nghe xong câu đó tôi đành chịu nằm yên trên tay Chanyeol, đầu hơi ngả vào vai hấn.

Vẫn là mùi hương mà hôm qua tôi ngửi thấy,có điều không nhiều mà chỉ còn thoang thoảng...

Hyun Ly nói đúng,bây giờ hoàng tử của cô ta đang bế tôi đây này !

Chanyeol để tôi ở phòng y tế rồi về lớp. Trước khi đi còn nói: “Cuối giờ tôi lên đón cậu. Nằm yên ở đây,không được đi đâu.”

“Hôm nay hấn ta là ‘sao băng’ chứ đâu phải sao chổi?”

8. Chap 7

Đúng hẹn, cuối giờ Chanyeol lên phòng y tế đón tôi:

- Hyun Ly có phát hiện được gì không?

- Kêu la một hồi rồi cũng phải thôi.

- May quá...

- Bây giờ đã đi được chưa?

- Chắc là không sao rồi.

Tôi đeo cặp sách và đi theo Chanyeol. Có hơi đau một chút nhưng đi chậm là được.

Chanyeol đi sau, tôi đi trước. Cái bóng của hấn đổ dài bao trùm lên cả người tôi... Bỗng nhiên tôi thích cảm giác này, giống như mình đang được che chở bảo vệ... Tôi lại nhớ Ngô Thế Huân...

...

Hôm sau tôi lại phải nghỉ học một buổi để vết thương khỏi hấn. Vừa mới sáng ra tôi đã vội sang phòng Chanyeol để nhờ hấn chép hộ bài trên lớp.

- Bị ầm đầu hả?

Đây là câu nói đầu tiên của Chanyeol trong ngày.

- Ai nha~~ không biết tôi bị thế này là vì ai nhỉ?- Tôi giả bộ kêu ca.

- Cậu muốn nói là vì tôi sao?

- Còn ai vào đây nữa, nếu không vì Hyun Ly bị anh đối xử lạnh nhạt như thế thì cô ta đâu có chút giận lên tôi.

- Tại cậu không may thôi.

- Anh đừng có tuyệt tình thế được không?
- Giúp cậu tôi được cái gì?
- Giúp tôi thì ...thì anh được...vậy anh muốn cái gì?
- Con Kiki của cậu.
- Hả?- Tôi choáng váng hoàn toàn.
- Sao?
- Anh muốn cái gì không muốn mà lại đi muốn cún của tôi? TMD anh đùa tôi chắc?
- Vậy cậu có đồng ý không?
- Tất nhiên là không rồi, làm sao tôi có thể cho Kiki đi được,nhất là đi với một kẻ như anh. Hoàn toàn không thể.
- Thế thì cậu tự lo cho bản thân đi.
- Khoan đã, tôi và anh có thể nuôi chung mà.
- Nuôi chung?
- Ừ, có nghĩa là hai chúng ta cùng là chủ của nó.
- Cậu làm tôi thấy chúng ta như tình nhân của nhau đang cùng nuôi một chú cún vậy.
- Park Chanyeol ! Rốt cục anh có đồng ý không hả? - Mặt tôi lại nóng bừng lên.
- Cũng được thôi.

.....

Ở nhà cả buổi thật sự là rất chán, không có người chơi cùng, thậm chí là người để cãi nhau cũng không nổi. Lên mạng là cách duy nhất để giải tỏa.

Vào Weibo và blog đọc vài bài mới viết của bạn bè.

Account của Ngô Thế Huân hiện sáng, tìm tôi đập loạn nhịp,mắt tôi chìn chăm chăm vào tên account:

“Gió - phở - Bắc Kinh - và...tôi”.

Thế Huân rất yêu Bắc Kinh. Như bao người khác là đứa con của Bắc Kinh, đối với cậu, Bắc Kinh là tất cả... là gia đình, là niềm vui của Ngô Thế Huân và... đâu đó ở Bắc Kinh còn có người cậu yêu...nhưng không phải là tôi.

Ngồi một lúc tôi quyết định kích chuột vào ô chat:

”Baekhyun- Bạch Hiền : Thế Huân, khỏe không?

Gió - phở: Khỏe, Cậu thế nào?

Baekhyun - Bạch Hiền: Vẫn thế thôi~ ^^

Gió - phở : Vậy là tốt rồi. Định sống ở Hàn Quốc luôn hả?

Baekhyun-Bạch Hiền: Phải về chứ,đến lúc đó cậu nhớ dẫn người yêu đến để giới thiệu cho tôi đấy..

Gió - phở : Người yêu tôi thì cậu biết rồi còn gì, là Bắc Kinh.

Có lần tôi hỏi đùa Ngô Thế Huân có người yêu chưa thì cậu chỉ đùa rằng người cậu là Bắc Kinh...Tôi luôn nghĩ câu nói đó nghĩa là Ngô Thế Huân chưa có người yêu. Thật không ngờ đến bây giờ cậu vẫn nói vậy.

Có đứa con nào xa quê mà lại không nhớ chứ? Tôi nhớ Bắc Kinh rất nhiều, tôi nhớ vì đó là quê hương của tôi, là nơi tôi sinh ra... và nhớ cả Ngô Thế Huân nữa bởi đó là người đầu tiên mà tôi thích...

Thích Thế Huân tôi biết thế nào là vui vì một người, buồn vì một người... tất cả là vì một người đặc biệt... Thích cậu ấy tôi cũng biết được rằng mình thật yếu đuối.

Chat vài câu nữa với Ngô Thế Huân rồi tôi out quay lại đọc blog.

- Byun Baekhyun !

Tiếng gọi ngay sau lưng tôi... giọng nói này rất quen !

Giật mình tôi quay lại nhìn:

- Sao... sao cô lại ở đây vào giờ này?

- Còn cậu, tại sao cậu ở trong nhà này?

Tôi hoảng hốt đứng dậy lùi về phía sau:

- Bây giờ đang là giờ học sao có thể ...?

- Cậu, cậu rất đang chết ! Tôi muốn giết cậu.

- Có cần phải đến mức gây án mạng thế không? Chỉ vì tôi đang ở trong nhà Chanyeol sao?

- Cậu có biết đây là tội lớn không thể chấp nhận được không?

Cô ta giơ tay lên chuẩn bị đánh tôi...

“Huých !”

Cô ta ngồi xuống sàn nhà và khóc.

Khóc? Hyun Ly khóc sao? Cái quái gì thế?

- Đây cô bị làm sao vậy?

Tôi lại gần lay người cô ta.

- Tại sao? Ông trời thật là bất công, tôi quen với Chanyeol oppa đã mười năm mà chưa lần nào được đối xử đặc biệt như thế, vậy mà cậu lại được ở cùng nhà với Chanyeol, làm mọi việc đều có anh ấy ...hu hu...

- Cô đang ghen đấy hả?

- Là cậu thì cậu có bình thường được không?

- Tôi và Chanyeol của cô chẳng có quan hệ gì cả, chỉ là cùng nhà thôi mà !

- Rất bất công !

- Sao cô lại ở đây vào giờ này?

- Trốn học chứ còn gì nữa.

- Cô biết tôi ở đây từ khi nào?

- Hôm qua tôi theo dõi hai người !

- Bây giờ thì tôi hiểu rồi. Hết cả hồn.

- Cậu ghì tôi sẽ để yên cho cậu hả? - Cô ta trừng mắt nói.

- Không thì cô định làm gì?

- Đuổi cậu ra khỏi đây !

Tôi chưa kịp nói gì thì Hyun Ly đã đứng dậy lôi tôi đi.

- Đây! Cô điên rồi sao?

Tôi cố giằng tay ra.

- Cố cũng vô ích thôi cậu đang bị đau chân đấy !

Hyun Ly kéo tôi xuống và đẩy ra khỏi nhà, khoá cả cổng lớn.

Tôi không mang theo chìa khoá, tiền và điện thoại cũng không.

- Này ! Hyun Ly mau mở cửa cho tôi !

Tôi đập cửa.

Chẳng có động tĩnh gì bên trong hết. Tôi đành ra quán anh Mẫn Hiền đang làm thêm nhưng rất tiếc họ nói anh đã làm hết ca trước và về rồi.

Tôi lại vòng về nhà:

- Mở cửa ra đi Hyun Ly ! - Tôi tiếp tục gọi. - Có làm thế này cũng không đuổi được tôi đi đâu.

Vẫn không thấy cô ta trả lời...nhưng có tiếng bước chân đi ra.Tôi vội nói:

- Mở cửa ra đi. Tôi...

“Ào !”

Cô ta hất cả chậu nước vào người tôi.

- Con mẹ nó! Rốt cuộc là cô bị điên thật rồi hả?

Tôi hét lên đầy tức giận.

- Cậu còn không mau cút khỏi nơi này thì tôi sẽ hất nước đá vào người cậu đấy.

Cô ta nói rồi đi vào.

Người tôi ướt sũng.

- Hyun Ly mở cửa đi, lát Chanyeol về cô sẽ chết đấy.

- Tôi muốn xem anh ấy bệnh ai,cậu hay tôi?

Cô ta từ trong nói vọng ra.

“Đúng là điên thật rồi, tên họ Park chết tiệt kia có gì mà cuồng dại đến mức đấy chứ?!”

Tôi đành ngồi đợi Chanyeol về,hơn một tiếng nữa hần mới tan học...

...

Ngồi mỗi nhừ cả người mãi vẫn chưa thấy Park Chanyeol về.

- Cậu làm gì ngoài này thế?

Tôi hớn hở đứng bật dậy... nhưng mọi thứ xung quanh tôi lại và mờ dần đi trước mắt tôi...

- Này! Byun Baekhyun! Mau dậy đi !

Tiếng Chanyeol khiến tôi tỉnh dậy.

- Anh về rồi hả?

- Sao cậu lại ngồi ngoài cổng làm gì, quần áo còn ướt sũng nữa.

- Hyun Ly đâu?

- Tôi bắt đợi dưới lâu rồi.

- Anh xuống hỏi cô ta ấy, tôi phải thay đồ.

- Ủ, vậy thay đồ rồi xuống sau.

Đợi hần đi xuống tôi mới uể oải dậy thay quần áo. “Sao mà trong người khó chịu thế không biết.”

Tôi vừa bước chân xuống phòng khách đã thấy Hyun Ly khóc lóc nói gì đó:

- Anh... em không có cố ý đuổi cậu ta đâu, chỉ là tự vệ thôi mà.

- Cô nói như vậy thì ai tin? - Chanyeol hừ lạnh.

- Thật mà, lúc đó em đến nhà anh... cậu ta đã xông ra đòi đuổi em đi.

Chanyeol đứng đưng không thèm nói gì.

- Sau đó thấy em không đi nên cậu ta mới định đánh em nên em... Em mới kéo cậu ta ra ngoài...

“Phải công nhận cô ta hợp với nghề diễn xuất.”

- Hyun Ly nghe đây, Baekhyun ở đây là do mẹ tôi sắp xếp, hơn thế nữa cô không có quyền gì mà đuổi Baekhyun ra khỏi nhà tôi. Hiểu chưa ?

Hắn đứng dậy lạnh lùng nói.

- Sao anh lại bênh cậu ta chứ? Mặc kệ là nhà ai nhưng em không muốn thấy cậu ta suốt ngày ở cạnh anh.

- Tùy cô nghĩ, bây giờ thì về đi.

- Anh...

Hyun Ly xem chừng rất tức tối cầm túi đi về.

- Sao anh không tin Hyun Ly nói?

Tôi bước ra hỏi.

- Tôi đâu có ngốc như cậu.

- Tôi hỏi đùa thế thôi chứ có phải thật đâu.

- Mau đi ngủ chút đi, cậu ngâm nước từ sáng tới giờ đấy.

Hắn nói rồi đi lên phòng.

Tôi nhìn theo bóng người kia đi lên lầu bắt giác mỉm cười.

” Cảm ơn anh... Chanyeol”

...

Hôm sau tôi đi học trở lại.

Vừa vào đến lớp Kyung Soo đã kéo tôi ngồi xuống bàn:

- Baekhyun cậu nói đi !

- Nói... gì? - Tôi giật mình.

- Cậu và Hyun Ly có bí mật gì hả?

- Bí mật? Cậu nghe cái này ở đâu thế?

- Không nghe ở đâu cả.

- Thế sao lại hỏi vậy?

- Vì tớ thấy Hyun Ly cứ hỏi về cậu nên mới nghi ngờ.

- Cô ta còn nói gì nữa không?

- Không, nhưng mà rốt cuộc là có chuyện gì?

- À, tớ không biết được, cô ta hỏi là việc của cô ta thôi, ai thèm quan tâm chứ.

Tôi đánh trống lảng quay đi chỗ khác.

- Kì lạ, cậu rõ ràng giấu tớ chuyện gì đó mà.

- Thôi thôi... không có gì quan trọng đâu.

Tôi vội vàng cất cặp rồi ngồi học bài.

...

- Hey you !

Một giọng nói vang lên coi vẻ rất nguy hiểm.

“Bộp ! Bộp !”- Hyun Ly đập tay vào bàn gọi tôi.

“Lại gì nữa đây?”

- ...

Tôi ngược lên nhìn cô ta.

- Ra ngoài chút đi.

Cô ta nói rất nhẹ nhàng nhưng người ta nói rằng: sóng càng yên biển càng nặng thì bão càng lớn. Đây chính là biểu hiện của câu nói này.

- Chuyển nhà đi. - Câu đầu tiên cô ta nói.

- Tại sao tôi phải chuyển nhà?

Tôi lạnh lùng trả lời.

- Cậu còn hỏi được hả? Vì tôi, vì cậu đang kéo anh ấy xa dần tôi.

- Anh ta xa cô đâu phải vì tôi? Tôi thấy anh ta đã xa cô từ lâu rồi. Tôi chẳng có liên quan gì ở đây cả?

- Cậu... Cậu đừng có ép tôi !

- Tôi không ép cô, chính cô tự ép mình thôi, sao cứ phải bám theo một người không ưa gì mình chứ?- Tôi vẫn giữ thái độ ban đầu rất bình thản.

- Im đi ! Cậu không chuyển khỏi nhà Chanyeol thì đừng trách tôi không nói trước ! - Cô ta quát lên.

- Cô định làm gì?

- Bí mật cậu dám ở nhà Chanyeol cũng đủ để chìm chết cậu trong cái trường này !

- Ồ~ Tùy cô! - Tôi thản nhiên quay lưng đi

- Này! Byun Baekhyun !!!

Bất chợt tôi quay đầu lại nói với cô ta:

- À còn nữa... Cô làm vậy chỉ gây thêm ác cảm với Chanyeol của cô thôi. Cô nghĩ hẳn sẽ dễ yên khi có người động đến chuyện riêng tư trong gia đình mình hả? Nếu cô nghĩ hẳn ta dễ yên thì cứ việc làm đi.

- Cậu đừng có thách tôi!

- Tôi không cần thách cô ! Đây là sự thật, còn cô muốn làm gì thì tùy.

Tôi nói rồi đi thẳng về lớp. Bây giờ chỉ còn trông đợi vào trí thông minh của cô ta thôi, nếu cô ta mà vẫn nói ra hết sự thật thì mình cũng khó sống lắm.

- Con về rồi ạ.

Tôi về tới nhà chán nản nằm vật ra giường. Chưa bao giờ phải lo lắng khổ sở như hôm nay.

- Ngủ say nhỉ?

Tôi đang ngủ thì có người nói bên tai.

- Mau dậy.

- Ừm... Ngủ một lát nữa thôi mà~

- Nếu không muốn ăn cơm thì cứ việc ngủ.

- Aishh... cái tên này ! Ai khiến anh gọi?

Tôi chỉnh lại mái tóc hơi rối rồi theo Chanyeol xuống nhà ăn cơm.

- Hai đứa sắp thi học kì chưa?

Cô Seo Ji hỏi.

- Dạ sắp rồi cô ạ. - Tôi gật đầu trả lời.

- Cố gắng lên, thi xong rồi mới thấy người thoải mái.

- Cô ơi,có phải Chanyeol học rất giỏi không?

- Chanyeol hả? Thằng bé này chỉ toàn chơi không nhưng từ nhỏ đến lớn đều xếp hạng giỏi.

- Vậy cô bảo Chanyeol giúp cháu ôn thi cuối kì được không? - Tôi lấy hết can đảm nói, may mà không bị hấn cho một cái cốc vào đầu.

- Cũng được đấy, mẹ thấy con cần kèm thêm vài môn. - Mẹ tôi thêm vào.

- Cô tất nhiên là đồng ý rồi. Chanyeol ý con thế nào?

Tôi lập tức quay ra nhìn anh ta với cái vẻ ” Chanyeol à~ thứ lỗi cho tôi,tôi cũng hết cách rồi,không được điểm cao tôi khó sống nổi với mẹ~!”

- Nhiều chuyện.

Hắn ta nói đúng một câu đó rồi quay đi chỗ khác.

- A? - Tôi ngẩn người không biết làm sao.

- Thôi, yên tâm đi, lát con cứ mang sách vở kêu nó dạy cho.Chắc nó đang ngại ấy mà, không sao đâu.

Cô Seo Ji vỗ vai tôi nói.

- Vâng ạ.

“Con trai cô Chanyeol... hấn mà có từ ngại trong đầu? Có mà muốn hành hạ con thì có, cô cần phải kiểm soát hấn nhiều hơn mới đúng.”

.....

;-; Các cậu thích đọc thể loại hài hay ngược ?

9. Chap 8

Ăn cơm xong tôi lên phòng lấy sách vở chạy ngay sang phòng của Chanyeol.

- Định làm gì? - Hắn ta hỏi khi thấy tôi vào.

- Ôn học kì.

- Tôi đâu có đồng ý dạy cậu.

Hắn nói rồi quay vào nghe nhạc.

- Thôi mà, xin anh đấy dạy tôi đi,vài buổi thôi cũng được.

- ...- Chẳng thèm quan tâm.

- Chẳng phải anh học rất giỏi sao?

- ... - Hắn đúng là cái dạng ôn thần.

- Chanyeol yêu mến, dạy tôi học đi~

- ...- Đồ lì lợm.

Nhìn tốn bao nhiêu là nước bọt mà tên kia vẫn phớt lờ tôi. Để xem lần này hắn có câm lặng được không?

“Phụt !”- Máy tính của anh ta tắt ngóm vì tôi rút điện ra rồi.

- Con mẹ nó! Byun Baekhyun Cậu muốn chết hả?

Chanyeol bỏ tai nghe ra mắng tôi.

- Tại tôi nói mà anh không nghe nên phải dùng biện pháp mạnh !

- Cầm lại cho tôi mau ! - Hắn lạnh lùng nói.

- Dạy tôi học đi~~ - Tôi thuyết phục hắn bằng giọng ngon ngọt nhất.

- Cậu thật phiền phức.

- Giúp tôi đi~ Làm ơn.

Tôi nhìn Chanyeol, ánh mắt tràn trề hi vọng.

- Nhờ người khác đi hoặc anh trai cậu ấy, tôi không thừa thời gian.

- Anh tôi có nhiều việc lắm, còn anh chỉ suốt ngày nghe nhạc đọc sách chứ có gì đâu mà không có thời gian?

- Thôi bỏ đi, không cãi với cậu nữa mau cầm điện máy tính vào cho tôi.

- Anh không dạy thật à?

- Vẫn thế thôi cậu chẳng thay đổi được gì đâu.

- Vậy được thôi tôi cũng không van xin nữa.

Tôi nói rồi với luôn cây kéo ở bàn cắt “phăng” cái phích cắm trên tay mình.

- Byun Baekhyun!

Chanyeol lập tức bật dậy như lò xo.

- Anh đúng là lạnh lùng vô đạo. Cùng là con người với nhau mà không giúp được một chút hả? Có cần phải vô tình thế không?

Tôi lấy sách và đi về phòng mình.

- Tiểu nhân hết mức.!

Đằng nào thì mai cũng không có gì phải làm nhiều, tôi quyết định lên mạng. Vứt hết sách ở đấy

Không hiểu sao mỗi lần lên mạng tôi lại vào blog của Ngô Thế Huân, cứ như thói quen vậy. Lần này cũng không ngoại lệ. Đúng lúc cậu ấy vừa đăng một blog.

”Hôm nay 14-2 tôi quyết định sẽ mang hoa và quà để tặng cậu ấy nhân tiện thổ lộ tình cảm của mình luôn. Trước khi tới lớp, tôi tò mò không biết cậu ấy sẽ phản ứng ra sao nếu mình tặng quà? Cười? Ngạc nhiên? Vui hay buồn?

Cậu ấy đối với tôi rất đặc biệt. Còn tôi đối với cậu ấy có lẽ đơn thuần chỉ là bạn mà thôi...

Tôi cầm trên tay một chậu hoa nhỏ bằng nắm tay và hộp socola lặng lẽ đi vào lớp, đợi đến cuối giờ sẽ tặng.

Nhưng rồi cậu ấy đến và làm tôi sững sốt vô cùng... cậu ấy phải rời xa tôi.

Tôi thật không tin nổi vào tai mình ! Cậu ấy phải rời xa tôi thật ư...? Thật nực cười! thật trớ trêu ! Tại sao lại là lúc này... tại sao lại là lúc tôi quyết định nói cho cậu ấy nghe tình cảm của mình...?

Cậu ấy nhìn tôi cười nhưng có vẻ gì đó hơi tiếc nuối hiển hiện ra trên gương mặt... tôi cố cười nhìn cậu...

Tôi không thể nói ra tình cảm của mình được, nếu biết cậu ấy nhất định sẽ rất bối rối. Và thế là tôi không nói nữa cứ để mặc hoa và socola ấy... chúng bị cậu ấy bỏ quên.

Tôi thích cậu ấy bởi nụ cười rất dễ thương, những lúc ấy tôi luôn cười theo mặc dù không có gì đáng cười. Tôi thích nhìn lúc cậu ấy hát và nhìn ra ngoài cửa sổ...rất hồn nhiên...

Cậu ấy cũng yêu Bắc Kinh nhưng không giống tôi. Tôi coi Bắc Kinh là người yêu còn cậu ấy thì coi Bắc Kinh là bạn... Liệu có khi nào cậu ấy trở về bên tôi không?"

Ngô Thế Huân đang thực sự thích một người...

Ngày 14-2 _____ Valentine...

Đó là ngày tôi phải chia tay lớp...Chỉ hai tuần sau tôi đã phải sang Hàn.

"Cậu ấy phải rời xa tôi...

...Nhìn Ngô Thế Huân và cười...Cậu ấy cũng yêu Bắc Kinh...?"

...Coi Bắc Kinh là bạn..

...Cậu ấy...

...Cậu ấy..."

Tôi có một cảm giác mơ hồ rất khó tả.

"Không lẽ nào cậu ấy là..."

Không, không thể nào... Chắc chắn là không !

Tôi đi xa Ngô Thế Huân đâu có buồn.

Quên đi... không được ảo tưởng !

Ngô Thế Huân không thể thổ lộ được với người cậu ấy thích chắc sẽ đau lòng lắm...

Tôi hiểu tâm trạng ấy, cái gọi là luôn giữ trong lòng ấy thật sự rất khó chịu,nó cứ như gặm nhấm từng chút một khiến người ta biết là đau nhưng không thể nào dứt ra được...

Ngô Thế Huân buồn. Tôi cũng buồn như cậu vậy... Bây giờ lại buồn hơn.

Chủ nhật tuần này tôi cùng anh Mẫn Hiền đi chơi, lâu lắm rồi anh em tôi mới đi chơi thế này.

- Tiểu Bạch ! Mẫn Hiền tới rồi này.

- Con xuống ngay đây !

Tôi vội vàng thay quần áo và chạy xuống dưới nhà.

- Chà, Mẫn Hiền dạo này lớn quá.Còn nhớ hồi cháu bé xíu toàn đòi cô bế bây giờ đã to thế này rồi.

Cô Seo Ji đang đứng nói chuyện cùng Mẫn ca rất vui vẻ, bên cạnh là Chanyeol đang hơi ngạc nhiên nhìn họ.

- Hai đứa chào hỏi nhau đi, Chanyeol ! đây là anh trai của Baekhyun.

- Chào, anh là Minhyun (tên tiếng Hàn của anh trai tôi).

Anh Mẫn Hiền bắt tay với Chanyeol.

- Còn em là Chanyeol, rất vui được gặp anh.

- Hay là vậy đi, tôi và Baekhyun đang định đi chơi, cậu cùng đi luôn đi !

- Như thế cũng được sao?- Chanyeol cười.

Tôi phi ngay xuống trước mặt anh nói:

- Sao lại thế?

- Baekhyun em xuống rồi hả? Đẳng nào thì anh cũng chưa nói chuyện với cậu ta được nhiều lắm, nhân tiện đi cùng cũng thêm vui mà. Chúng ta đi thôi !

Thế là tôi chẳng lên tiếng được câu nào đã bị xách cổ lôi ra ngoài.

Tôi đầu ngơ bỗng nhiên thấy có người đang đứng vẫy tay với anh Mẫn Hiền.

Là con gái, mặc váy. Ai thế nhỉ ?

- Anh ! - Chị ta gọi một tiếng rõ to.

- Ai thế anh? - Tôi bước tới gần chị ta liền hỏi.

- Đây là Mi Yoo bạn gái anh. - Anh cười rõ tươi giới thiệu.

- Hả? Bạn gái anh?

Tôi há hốc mồm.

- Chào em, chị là Mi Yoo.

Chị ta chìa tay ra cười.

- Còn em là Baekhyun ! Còn đây là bạn em Chanyeol.

Tôi cười và bắt lấy tay chị ta.

- Em cũng đi cùng bạn hả? Chào em ! - Ánh mắt chị ta nhìn tôi và Chanyeol rất lạ.

- Chào chị. - Chanyeol khẽ gật đầu.

Mắt hơi to, đôi lông mày bóng mượt như hai vệt nhưng nhỏ được đặt lên khuôn mặt hoàn mỹ kia. Xinh một cách thuần khiết, như thiên thần.

- Hôm nay sẽ đi đâu anh?

Tôi chưa kịp hỏi chị ta đã cướp lời hỏi trước.

- Hai đứa muốn đi đâu?

Mẫn ca ca quay ra hỏi tôi và Chanyeol

- Đạp xe đến biển ! - Chanyeol mọi hôm ít nói mà cũng lên tiếng.

- Hôm nay anh cũng chịu góp ý kiến cơ à? - Tôi tròn mắt nhìn Chanyeol

- Mau ngậm miệng lại đi, cẩn thận tôi ném cậu xuống biển đấy.

Tôi bực mình không thèm nhìn anh ta.

- Vậy quyết định sẽ đạp xe ra biển nhé ! - Anh Mẫn Hiền có vẻ đồng ý.

- Tại sao phải đạp xe chứ? Hay chúng ta đi ô tô đi anh. - Chị kia lên tiếng.

“Tiểu thư vừa vừa thôi chứ, làm gì mà như là mình đang bắt chị ta chịu khổ vậy?”

- Đi ô tô chán lắm chị ạ, mình đi xe đạp cho vui. - Tôi nói.

- Thôi, đi xe đạp gì chứ tốn công ra. - Mi Yoo phụng phịu nói.

- Chị có phải đạp đâu mà sợ, chỉ việc ngồi đằng sau xe anh trai em thôi mà.

Mình thật sai lầm khi nói câu này vì ngay sau đó chị ta đã chiếm lấy anh Mẫn Hiền bắt anh chở. Từ bé đến lớn tôi luôn được anh chở đi vậy mà bây giờ lại bị chị ta cướp mất.

- Này Byun Baekhyun ! Còn đứng đấy làm gì, mau lên đi. - Giọng nói của Chanyeol hơi khó chịu.

- À.. Ừ..- Tôi ngần ngừ nhìn anh trai và chị ta rồi cũng leo lên xe của Chanyeol

- Cậu không thích đi xe đạp cùng tôi hả? - Hấn vừa đi vừa nói.

- A? - Tôi ngây người hỏi.

- Thôi bỏ đi, lát nữa về tôi sẽ bảo anh Minhyun chở cậu.

Chanyeol nói có vẻ bức bối.

Tôi cũng chẳng nói nữa mà ngắm nhìn cảnh hai bên đường.

....

Đường ra biển gió mát thật đấy.

Chúng tôi đi gần tới biển. Gió mang theo hơi muối phả vào làn da mát lạnh...

Bốn người chúng tôi cùng chơi trên biển. Nhưng có điều đó là Mi Yoo cứ cố tình tách anh Mẫn Hiền ra để đi riêng, thật bức bối nói nổi. Anh trai tôi bị cướp một cách trắng trợn, chỉ hận không thể chạy tới mà xả cho chị ta một trận. Từ bé tới lớn, trong mắt tôi luôn chỉ có Mẫn ca ca, không ai thay thế được anh trai và cũng không bao giờ muốn chia sẻ anh trai cho bất kì ai vậy mà bây giờ lại có một người xen vào... thật sự cảm giác tủi thân cứ dần dần len lỏi trong lòng không nguôi.

Anh Mẫn Hiền cũng không để ý mà đi với chị ta chẳng thèm nhìn tôi đến một cái.

Tôi lấy máy ảnh chụp phong cảnh ở biển mới phát hiện ra Chanyeol đang đứng ở một chỗ nhìn mình. Chính xác là anh ta nhìn tôi chụp ảnh.

- Tại sao nhìn tôi kì vậy? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Cậu rất thích chụp ảnh sao?

- Ừ, Lúc buồn chụp ảnh sẽ cảm thấy khá hơn.

- Cậu đang buồn?

- ... -Tôi không nói gì hướng tầm nhìn ra xa

- Có muốn đi dạo cùng tôi không?

Và thế là tôi và Chanyeol cùng đi dạo dọc theo bờ biển.

- Ngày đầu tiên đến lớp cậu đã nghĩ tôi bị thụt lớp?

Chanyeol bắt ngờ hỏi.

- Khụ... À ,cái đó... thật ra thì cũng có nghĩ vậy vì bọn họ gọi anh là tiền bối mà. - Tôi gãi đầu cười ngược.

- Tôi hơn cậu hai tuổi đấy.

- Hả? Vậy anh bị thụt lớp thật sao? - Tôi hoảng hốt hỏi.

- Đúng là chỉ có cậu mới nghĩ được như thế. - Hắn gõ đầu tôi.

- Thế thì tại sao?

- Lúc năm tuổi bố mẹ tôi li hôn...tôi sang Mỹ ở cùng bố hai năm.

- Nên anh mới học chậm hai năm?

- Đúng rồi.

- Còn bố mẹ anh... - Tôi trùng giọng xuống không dám nói tiếp.

- Vì bố tôi ngoại tình.

- Ngoại...tình... - Tôi thất thần nhắc lại lời anh ta.

- Phải. Người phụ nữ đó là người yêu đầu của bố tôi, họ qua lại với nhau kể cả khi đã có gia đình. - Giọng Chanyeol hết sức trầm mặc.

- Tôi... xin lỗi.

- Ngu ngốc. Cậu làm gì mà phải xin lỗi ?
- Anh rất thương mẹ đúng không?
- Tất cả việc tôi làm việc tôi cố gắng đều là vì mẹ.
- Người tôi thương nhất chính là anh Mẫn Hiền vì bố mẹ đều do anh ấy thay thế chăm sóc cho tôi.
- Anh trai cậu cũng rất thương cậu.
- Trước đây thì là vậy nhưng bây giờ người anh ấy thương nhất không còn là tôi nữa rồi...
- Không đâu, anh trai cậu không thật sự yêu người con gái đó đâu.
- Tôi không biết tại sao nhưng tôi không thích chị ấy. Có lẽ tại tôi ích kỉ.
- Cậu đúng là tính khí chẳng khác nào trẻ con. - Chanyeol khẽ cười.

Tôi chẳng nói gì nữa mà chỉ lặng lẽ đi cùng anh ta. Gió biển thổi nhẹ, trong lòng tôi cũng có chút gì đó nhẹ thoảng qua.

Chơi mãi đến trưa cả bốn người đều đói bụng Mi Yoo lên tiếng muốn mời mọi người ăn cơm:

- Mọi người ăn thoải thích đi, hôm nay em mời coi như ra mắt em trai anh đi.
- Em thật sự muốn mời thằng bé này ăn cơm sao? - Anh Mẫn Hiền ngờ vực hỏi.
- Vâng. Anh yên tâm đi.

Chị ta cười rất chi là “nai”....

Tôi ăn được rất nhiều, có thể nói là hơn người nha. Lúc buồn bực thì đồ ăn luôn là thứ để tôi trút giận vậy nên nói đến ăn thì bọn bạn tôi cũng không quên nhắc tới cái tên Biện Bạch Hiền này!

Cầm tờ thực đơn lên tôi nhẹ nhàng cười với chị ta và ghi món.

Phục vụ bắt đầu bê đồ ăn ra...1...2...3... Mi Yoo chỉ biết chết lặng tại chỗ, chắc chị ta không ngờ rằng trông người tôi thế này mà có thể tải từng đây thứ. Ày,cái gì chứ ăn thì không thành vấn đề với tôi mà thành vấn đề với người trả tiền cơ.

Tôi không hề kiêng nể cười với chị ta lần nữa và bắt đầu ăn.

Cả bàn ăn duy nhất có chị ta là đang trưng ra bộ mặt “khó tiêu” còn anh Mẫn Hiền và Chanyeol đều đang cố nén cười. Bọn họ rõ ràng hiểu ý của tôi như thế nào mà.

Nếu như đồ ăn gọi lên mà được ăn hết thì lúc trả tiền cũng không mấy đau xót vì dù sao thì cũng có ích cho cái bụng. Nhưng có một cái đau rất đau đấy là đã gọi một đồng lên mà không món nào ăn hết rồi cuối cùng phải cay đắng trả tiền trong khi đồ ăn còn nguyên trên bàn. Thử nghĩ xem còn có điều gì làm bạn tức hơn không?

Đây chính là tình trạng của Mi Yoo khi trả tiền mà mắt vẫn nhìn mấy món ăn đắt tiền trên bàn chưa được tôi xử lí xong. Tôi cố tình không ăn hết để trêu tức chị ta và thật sự là bây giờ mặt chị ta như vừa bị dội nước lạnh vậy. Rất thú vị~ Tôi đang rất hả hê.

Nhất là khi Chanyeol bảo anh Mẫn Hiền chở tôi về nữa thì chị ta lại càng bực, mặt đầy hắc tuyến. Hẳn là chị ta đang cảm hận tôi đến từng dây thần kinh trong người nha.

[Biện tử quả nhiên là đại ngốc a.

/v]

10. Chap 9

Về đến nhà là hai giờ hơn. Tôi thả người trên chiếc giường êm ái và ngủ. Đột nhiên...

- Này ! Heo, dậy.

Hoá ra là Chanyeol, may mà hắn không biết tôi nghĩ hắn là tên khùng. Mặc cho Chanyeol gọi tôi vẫn ngủ, Kiki ở dưới chân cũng đang ngủ, hắn chính là người thừa.

- Có mau dậy không?

Chanyeol vẫn tiếp tục đá vào giường. Vài phút sau hắn lại vào phòng tôi.

“Ào !”

Một cốc nước lạnh dội thẳng vào mặt tôi.

- Con mẹ nó! Anh bị điên rồi hả?- Tôi bật dậy quát lên.

- Chưa bằng cậu được ! - Xem ra hắn ta vẫn toan tính vụ hôm qua.

- Muốn gì? - Tôi cau mày nhìn hắn.

- Sang sửa dây cầm cho tôi.

Tôi có nghe nhầm không đây?

- Tại sao tôi phải sửa?

- Vì cậu làm hỏng.

- Không sửa. - “Nhất quyết không !”

- Có sửa không?

- Không !- Tôi kịch liệt lắc đầu.

Bỗng... hắn đưa kéo lên.

- Vậy thì xin chia buồn với mái tóc của Byun thiếu gia...

Nói rồi anh ta tiến tới định hành động.

Tôi lặn vào trong giường vội né.

- Đừng có mơ mà động vào tóc của bổn thiếu gia.

- Được lắm. - Cậu nói này có vẻ rất nguy hiểm.

Chanyeol cũng không chịu thua lao tới tóm tôi.

Tôi lấy gối đập hắn tới tấp. Vô ích ! Vẫn bị truy đuổi tới cùng.

Chanyeol túm được vai tôi. Tôi sợ hãi giãy giụa loạn xạ... Và rồi...

“Huych !”

Cả tôi và hắn đều rơi xuống sàn trong tư thế không mấy khả quan - Tôi đang nằm trên người hắn!

- Aiiss... Cái tay tôi đau quá. - Tôi suýt xoa cái tay.

- Tôi mới là người phải kêu đau.

- Tại anh mà...- Tôi đứng hình nhìn anh ta chăm chăm...

Nằm kiểu gì thế này ?!! Tay hắn còn đang giữ chặt lấy eo tôi nữa

Mắt tôi không chớp cứ thế ngáy người nhìn.

- Có muốn tôi cắt tóc cậu không?

Hắn nói làm tôi giật mình vội vàng đứng dậy. Mặt nóng hết cả lên rồi.

Chanyeol không nói gì ra khỏi phòng tôi.

“A~ mắt mặt quá ~” - Tôi ngồi bệt xuống ôm lấy Kiki

Bất chợt hắn lại ngó mặt vào:

- Này.

- ...?- Mặt tôi hiện rõ dấu “?”

- Dù thế nào cậu vẫn phải cùng tôi sửa.

Thế là tôi bị lôi thẳng sang phòng hắn để ngồi sửa cùng.

- Anh có biết sửa không đấy?

Tôi cầm mấy đồ linh tinh ngồi cạnh Chanyeol hỏi.

- Cậu nghĩ tôi đang làm thế này là biết hay không?- Hắn hỏi vặn lại tôi.

- Tôi đang hỏi anh cơ mà !

...

Sửa xong dây cảm tôi về phòng nằm một lúc rồi đi tắm. Vừa mới ló đầu ra ngoài thì đúng lúc Chanyeol tắm xong.

Hắn ta... quả thật rất đẹp trai.

Làm tôi phi thường cảm thấy tự ti về bản thân. Cũng là một thằng con trai, 17 tuổi đầu rồi mà thân thể gầy teo... mặt thì toàn bị lũ bạn trêu chọc nhìn giống con gái...

“Mình tự nhiên lại sao thế này? Sao lại háo sắc thế cơ chứ?”

Nhưng mà không thể phủ nhận là hắn quá đẹp. Gương mặt trắng hồng vừa mới tắm xong lại càng thêm sáng lạng, mái tóc ướt được lau đi vẫn còn hơi rối ... A không được... không nhìn nữa !

Tôi không thèm nói gì với hắn mà chạy thẳng vào phòng tắm

Sáng thứ hai đi học, vừa bước chân đến trường tôi đã thấy có cái gì đó rất lạ. Cứ như là có người nhìn mình từ đằng sau vậy, đi đến đâu nghe thấy tiếng xì xào to đến đấy. Bỗng tôi nghe thấy lời nói mập mờ của một nữ sinh vừa đi qua mình:

- Cậu ta đúng là loại đề tiện mà !

“Sao thế nhỉ? chẳng hiểu gì cả !”

Tôi cầm đầu đi một mạch lên lớp. Vừa mới vào lớp thì mấy đứa con gái đã đứng nhìn tôi như vật thể lạ rồi.

Kyung Soo nhìn thấy tôi vội vã ra hỏi:

- Cậu có sao không? - Trông mặt Kyung Soo có vẻ rất nghiêm trọng.

- Sao là sao? Ngay cả cậu cũng kì lạ thế?

Đầu tôi rối tinh hết lên. Thật bực mình.

- Thế cậu không biết chuyện gì à?

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà từ sáng tới giờ mọi người cứ xì xầm vậy?

- Mọi người đang đồn ầm lên rằng cậu ở chung nhà với Chanyeol hyung đấy.

Kyung Soo nói như sét đánh ngang tai tôi.

- Cái gì? - Tôi bật dậy như lò xo.

- Này cậu không sao chứ? - Kyung Soo lay tôi.

Không sao ư? cuộc sống bình yên hằng mơ ước của tôi sao lại thế này?

Trời ơi phải làm sao để giải thích đây? Ai đã tung tin? Hyun Ly ! Đúng rồi là cô ta.

Tôi vội vàng đứng dậy đi tìm Hyun Ly, chắc giờ này đang tụ tập ở nhà vệ sinh để trang điểm đây. Tôi tới nhà vệ sinh đập cửa ra, quả nhiên cô ta trong đây mà.

[Au: là WC nữ đó má ! ==]

- Hyun Ly !

Mấy đứa con gái bên cạnh cô ta liền lườm tôi mấy cái sắc lạnh.

- Gì thế? Sáng ra đã thấy ngứa mắt rồi ! - Cô ta nói rồi quay ra chỗ khác không thèm nhìn tôi.

- Ngứa hả? Vậy thì để tôi gãi cho nhé.

Tôi cười lạnh rồi tiến tới chỗ cô ta.

- Cậu... định làm gì hả?

Hyun Ly có vẻ hơi sợ thái độ của tôi liền lùi vài bước.

- Này ! Bỏ tay tôi ra. - Cô ta kêu lên.

- Im miệng lại ! - Tôi quát lên.

Ra đến sân sau:

- Chính cô nói phải không? - Tôi thả tay ra.

- Nói cái gì?- Hyun Ly mở to mắt nhìn tôi.

- Cô còn hỏi được hả ? Chuyện tôi ở cùng nhà với Chanyeol có phải do cô nói hay không?

- Tôi không có nói ! - Hyun Ly chối.

- Cô không nói vậy thì còn ai vào đây nữa? Chuyện này chỉ có cô biết thôi.

- Thật sự là không phải tôi nói,tin hay không thì tùy cậu.

Hình như không phải cô ta nói ra thật.

- Vậy cô có vô tình nói cho một người nào biết không?

- Tôi tâm sự với em họ mình.

Cô ta hại chết tôi rồi....

- Em họ cô? Là ai?

- Hye Jin, học lớp 11.

- Có phải con bé này cũng thích Chanyeol không?

- Còn hơn cả tôi, nó rất thân với Chanyeol.

Có ai cứu tôi không? Con bé này còn cuồng hơn cả Hyun Ly

Giờ ra chơi tôi xuống lớp của Hye Jin:

- Này em ! Cho anh gặp Hye Jin.

- Anh đợi chút.

Con bé này nhìn tôi với vẻ rất không hài lòng.

- Anh tìm tôi?

Một con nhỏ xinh xắn vô cùng bước ra cửa lớp.

“Trông mặt nó như thế này thì ai dám bảo nó cáo già chứ?”

- Em là em họ của Hyun Ly?

- Ừ .

- Chính em đã nói ra chuyện anh ở cùng nhà với Chanyeol đúng không? - Tôi vào thẳng vấn đề.

- À, hoá ra anh hỏi chuyện đó, anh là Byun Baekhyun đúng không?

- Thì sao ?

- Tôi nói vì tôi ghét những ai dám tiếp cận anh Chanyeol ! - Con bé đó nói mà không kiêng nể gì hết.

- Nếu vậy thì em ghét luôn cả chị gái mình?

- Hyun Ly và tôi là đang cạnh tranh công bằng.

- Vậy để anh cho em biết là anh và Chanyeol của hai người không có mối quan hệ gì cả, ngay cả bạn bè cũng không, chỉ là ở chung một cái nhà thế thôi.

- Anh có biết được nhìn Chanyeol đã là một cái tội rồi không mà còn ở chung nhà, tôi không bao giờ tha cho anh đâu, cứ chờ đấy !

Nó bắt đầu bộc lộ chất “cáo” của mình.

- Sớm muộn gì thì em cũng mất Chanyeol thôi, khuôn mặt xinh đẹp mà bản chất thì chẳng ra gì.

Tôi nói rồi đi thẳng về lớp không thèm liếc thái độ của nó đến một cái.

Tôi - Byun BaekHyun. Chính thức bị tẩy chay !

Ngay cả Kyung Soo cũng chẳng nói gì với tôi mà chỉ để lại một mẩu giấy nhắn:

“Tạm thời tớ không nói chuyện với cậu được vì mọi phản ứng quyết liệt quá, có gì thì nhắn tin nhé. Tớ xin lỗi!”

Cô giáo vào lớp, tôi chán nản lấy sách vở ra, lời xì xào bàn tán cũng bớt đi.

- Hôm nay đến lượt ai trực nhật ?- Cô hỏi bất ngờ.

“May quá không phải mình.”

Lớp trưởng đứng dậy chỉ thẳng vào tôi nói:

- Thưa cô là Byun Baekhyun ạ!

Cái gì? Sao lại thế được?

- Byun Baekhyun, tại sao lớp lại bẩn như vậy? - Cô giáo hỏi tôi.

- Thưa cô hôm nay không phải em trực nhật ạ, em mới trực tuần trước mà. - Tôi giải thích.

- Thưa cô, hôm nay đúng là lịch trực của bạn ấy, Baekhyun cậu không nên trốn tránh trách nhiệm như vậy chứ !

- ...- Tôi chỉ biết há miệng nhìn cô ta đổ oan.

- Byun Baekhyun, gấp sách vở lại, mau trực nhật đi !

- Nhưng mà... em không... - Tôi muốn nói nhưng cũng chẳng biết nói thế nào.

- Không phải nói gì cả, lớp trưởng đã chỉ định em mau làm đi !

Tôi cầm chổi lên định quét thì ngay lập tức thấy một đồng giấy trắng vo viên vắt trên nền nhà. Bọn họ đang ra sức hành hạ tôi.

Quét xong tôi lại lau phòng, đang mãi lau thì bị vấp phải chân của Hyun Ly và ngã:

- A !

- Trời ạ! Cậu có mắt không hả? Sao lại vấp vào chân người ta, đau chết mất !

Thật hết sức chịu đựng của tôi rồi đấy nhé.

- Cô kêu cái gì? Rõ ràng cô cố ý thò chân ra ngoài lại còn nói nhiều. !

Tôi nói rồi tiếp tục lau. Còn lũ con gái thì cười ồ lên có vẻ rất thích thú.

HH's Day....

11. Chap 10

Tiết cuối cô giáo nổi trận lôi đình với tôi :

- Byun Baekhyun! Em coi thường tôi đến vậy hả?

Cô nói và chỉ vào đồng rác trên bục giảng.

“Gì thế này? Mình quét sạch rồi mà”

Tôi quay ra nhìn bọn con gái ,đứa nào cũng đang nở một nụ cười đắc thắng trên môi.

“Chanyeol ! Tất cả là tại anh ! Cái đồ sao chổi này, cứ động vào anh là y như rằng tôi không được yên thân !”

Kết quả là tôi bị bắt ở lại quét lớp.

“Không được,không thể tiếp tục bị tẩy chay như thế này nữa ! Phải đấu tranh sinh tồn thôi.”

Xong việc tôi khoá cửa đi về. Bây giờ đã hơn 6 giờ tối, cả trường vắng lặng không một bóng người, lòng tôi có điểm lo sợ.Bỗng có tiếng bước chân ngày càng gần.

” Giật cả mình !”

Quay lưng lại đã thấy Chanyeol đứng bên cạnh cửa.Tôi mặc kệ và bỏ đi trước.Kì lạ nhất là anh ta đi theo sau tôi chẳng nói tiếng nào.

“Hôm nay anh ta bị đập đầu vào đâu hả?”

Anh ta cứ đi theo tôi như thế một đoạn dài.Tôi bây giờ cũng chả còn hơi đâu mà nói chuyện với anh ta,chỉ nói chuyện thôi cũng bị coi là tội đồ rồi.

Ra khỏi cổng trường :

- Đây !

Chanyeol kéo người tôi quay lại.

- ...- Tôi nhìn anh ta không nói gì và cũng không biểu cảm gì.

- Cậu bị sao vậy hả?

Anh ta hỏi tôi.

- ...- Tôi vẫn đứng yên như thế.

- Mau nói gì đi !

Chanyeol lay người tôi.

Anh ta không động vào tôi còn thấy bình thường,bây giờ tự nhiên hỏi han tôi làm tôi hết sức bực mình.

- Bỏ ra !- Tôi giăng tay.

Chanyeol hơi sững người lại.

- Anh bảo tôi phải nói gì? Nói là làm ơn đừng tẩy chay tôi hả? Chết tiệt!

Tôi quát lên, ánh mắt nhìn anh ta thật chán ghét, lần đầu tiên tôi thấy mình như vậy.

- Không được nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Đi về !- Nói rồi anh ta kéo tôi đi.

- Tránh xa tôi ra, tất cả là tại anh biết không hả? Bây giờ thì anh hài lòng chưa?

Tôi khóc... tôi ngu ngốc hay sao mà lại đi khóc trước mặt anh ta? Tôi chạy về nhà mặc cho anh ta đứng đó.

...

- Con chào mẹ. - Tôi vừa về nhà đã thấy mẹ ở trong bếp rồi.

- Ủ, về rồi hả?

- Vâng.

Tôi trả lời qua loa rồi đi lên phòng ngủ một mạch đến tối.

Tiếng tivi dưới nhà vọng lên khiến tôi thức dậy. Cái đầu này đau quá. Tôi lết xuống giường lấy đồ đi tắm. Cả ngày hôm nay thật mệt mỏi.

- Này !- Mở cửa phòng ra Chanyeol gọi tôi.

Tôi kệ anh ta, coi như không quen là tốt nhất.

- Này tôi gọi cậu đấy !

“Phiền phức quá !”- Tôi chạy vọt vào nhà tắm không để cho anh ta kịp nói gì thêm.

Một lúc sau tôi ra khỏi phòng tắm thì thấy ngay một mẫu giấy nhắn trên cửa phòng mình : ” Lát nữa qua phòng tôi học !”

Cái gì thế này ?

Lúc trước nhờ dạy học thì một không thêm điểm xĩa đến mình còn bây giờ thi quay ngoắt 180 độ. Anh ta bị điên thật rồi.

“Cóc cần anh dạy nữa ! Tôi chính thức không thêm để ý tới anh !”

Đặt bát cơm xuống tôi chuồn nhanh lên phòng mở máy tính lướt mạng chả học hành gì cả. Đây gọi là thái độ chống đối.

Toàn tin rác như kiểu : “Hãy tránh xa Chanyeol oppa ra”; “Mau dọn khỏi nhà sunbae !” ;...

Điên mất thôi !

” Không mau chuyển khỏi đây chắc mình chết sớm.”

“Bộp!”- Giật cả mình.

Chanyeol vút đồng sách vở xuống bàn học, tôi nhìn anh ta khó hiểu:

- Cậu còn muốn nhìn hả? Mau học bài cho tôi.

- Tôi không cần anh phải dạy ! Mau ra ngoài cho tôi. - Tôi chỉ tay ra cửa nói với anh ta.

- Cậu được lắm. - Chanyeol nhếch miệng cười

“Nguy hiểm !” - Anh ta cười kiểu này là không xong rồi.

“Phụt !”- Máy tính tối đen.

Cái tên trời đánh này, muốn chết hả ?

- Này anh ra ngoài đi, ngứa mắt !

Tôi đứng dậy lớn tiếng nói.

- Cậu thấy ngứa mắt thì để tôi gãi cho.

Nói rồi anh ta kéo người tôi lại gần, gương mặt cúi sát xuống mặt tôi.

“Tính làm gì đây?”

Tôi cứ mở to mắt nhìn anh ta không chớp phát nào.

- Cậu căng thẳng quá hả?

Anh ta cười đều tôi.

- Anh...

Tôi tức không nói thành lời, đang không biết tìm từ gì để nói thì bỗng nhiên mắt tôi tối sầm lại, cảm giác ấm và mềm ở mí mắt liền chạy qua...

- Hết ngứa chưa? - Anh ta hỏi.

Tôi mở mắt nhìn. Anh ta...anh ta hôn mắt tôi? Cái quái gì thế này?

Bây giờ tôi mới cảm thấy tê liệt từ đầu đến chân. Tê hết rồi, không hiểu mình đang trông như thế nào nữa.

Chanyeol ấn tôi ngồi xuống ghế và hỏi bài tôi. Anh ta vẫn còn vác cái mặt đấy ra dạy tôi được hả? Tức mà chết mất.

Tuy hơi đơ đơ nhưng tôi vẫn học được một chút ít.

“Quên những gì vừa xảy ra đi !”

Nếu lũ con gái sẽ làm gì khi chứng kiến cảnh vừa rồi nhỉ?

- Tôi học thế thôi mai học tiếp.

Tôi nói mặt lơ lơ buồn ngủ.

Vừa mới dứt lời thì Chanyeol lấy sách đập vào trán tôi rõ đau.

- A !

- Có mới gần chín giờ, cậu là lợn hay sao mà buồn ngủ sớm thế hả?

- Có cần phải bạo lực thế không?

Tôi xoa trán cầu nhàu.

- Cần ! Học tiếp đi.

Lại học.

...

- Bạch Hiền! dậy đi học !- Mẹ gọi tôi.

- ...

“Mình ngủ từ khi nào vậy hả? Hôm qua vẫn còn ngồi học mà !”

- Lợn, dậy rồi hả?

“Lợn? Ai là lợn?”

Tôi quay ra tìm cái tên vừa phát biểu từ “lợn”.

- Đây bảo ai là lợn? Cần thận đấy, không chừng có ngày anh biến thành lợn trước tôi cho coi.

- Không phải lợn thì sao lại ngủ gục trên bàn?

- Mệt thì ngủ chứ sao.

...

- Này !- Tôi gọi Chanyeol

- ...- Quay ra nhìn.

- Xin anh đến trường đừng tỏ ra là quen biết tôi như ở nhà đấy,càng lạnh lùng càng vô tình càng tốt. Hắt hủi tôi nhiều vào !

Tôi nói rồi đi thẳng không để hấn kịp phản ứng. Có ai điên như tôi không? Đi yêu cầu người ta đối xử tệ bạc với mình. Nhưng mà thật sự là không còn cách nào khác cả.

12. Chap 11

- Cậu vẫn còn vắc mặt đến đây được hả?

Mới bước vào cổng trường được một tí đã nghe thấy tiếng Hyun Ly réo bên cạnh. Đúng là không thể qua khỏi kiếp nạn này mà.

- Có gì đâu mà không thể đến,tôi vẫn khỏe mà, cảm ơn vì đã hỏi thăm.

- Cậu thật đúng là mặt dày!

Lũ con gái bên cạnh bật cười mỉa mai.

- Cô không cần khen, con người tôi tôi tự biết, đâu như ai kia, bị người ta ghét mà vẫn cứ bám dai dẳng không buông.

Tôi bỏ đi mặc kệ tiếng la lối của cô ta.

Cái không khí lạnh lẽo trong lớp thật khó chịu, phải giải quyết nhanh chóng việc này.

- Mọi người! Tôi có chuyện muốn nói.

Tôi đứng lên trước lớp nói.

- Cậu mau xuống đi, ai muốn nghe cậu nói chứ.

Lớp trưởng đứng lên phản đối.

- Có gì thì cậu nói đi.

Chanyeol ngồi bên dưới nói. Lớp trưởng cũng im bật và ngồi xuống.

- Sự thật đúng là tôi và Chanyeol cùng ở chung một nhà.

Tôi nói ra sự thật và phản phản ứng của mọi người đúng như tôi “mong đợi”.

- Cậu ta đúng là cáo già mà!

- ...- Vô số lời nói khó nghe khác.

- Nhưng ở cạnh tôi còn có mẹ tôi và mẹ Chanyeol nữa nên mọi người đừng hiểu nhầm.

- Muốn mọi người không hiểu lầm thì cậu mau dọn ra khỏi đây đi. Đứng đây mà lảm nhảm mãi.

“Nói đến thế rồi mà còn không tin, tôi cũng muốn dọn ra khỏi đó lắm đấy bà cô ạ.”

- Baekhyun không phải chuyển đi đâu cả, đó là nhà của tôi mấy người thì có quyền gì mà quyết định!

Chanyeol đứng dậy nói. Hấn ghét tôi đến thế sao mà còn thêm dầu vào lửa như vậy? Đã nói là phải vờ như không biết cơ mà, sao cứ dồn tôi vào góc tận cùng thế?

- Chanyeol còn giữ cậu ta ở lại nữa chứ.

- Chanyeol bảo vệ cho cậu ta kìa !

- ...- Bao nhiêu sự tức giận đều dồn vào tôi.

Giờ thì hay tôi đây, bọn họ điên thật rồi.

- Mọi người cứ bình tĩnh đi ! Tôi và Chanyeol thật sự không có gì cả và hơn nữa...tôi đã có bạn trai rồi!

“Cái gì thế này? Mình điên hay sao mà phun ra cái câu vớ vẩn kia!”

- Cậu có bạn trai rồi? - Hyun Ly đứng dậy ngạc nhiên nói.

Đành phải gạt đầu thôi, đằng nào cũng trít nói ra rồi.

- Ai điên mà đi thích cậu chứ?

” Này... sao lại hạ thấp giá trị của người ta thế chứ?”

- Tại sao không? Hơn nữa còn đẹp trai hơn Chanyeol nhiều !

Tôi hùng hổ nói.

“Khụ... hình như mình hơi bị bốc đồng rồi đấy nhỉ? Cứu vãn làm sao đây?”

- Làm sao tin được? - Mọi người nhốn nháo lên.

- Thế... thế thì gặp mặt là được chứ gì!

Tôi thật sự là không hiểu mình đang nói gì nữa rồi.

- Cậu đi theo tôi !

Đang nói dở thì Chanyeol từ dưới đi lên kéo tôi ra ngoài.

- Này, bỏ ra, tôi đang giải thích cho mọi người mà !

- ... - Hắn vẫn lôi tôi đi, tay siết chặt lấy tay tôi.

- Đau tay quá, tên điên này! Sao ? muốn đánh nhau hả?

- Đừng nháo! Đứng vào đây !

- Aais...

Chanyeol đẩy tôi vào góc tường cuối hành lang vắng người. Ôi cái đầu tôi bị đập vào tường đau chết được.

- Sao lại kéo tôi ra đây?

- Nào cậu có vấn đề hay sao mà ở đây nói nhăng nói cuội hả? Toàn những điều không phải sự thật!

- Chỉ có nói vậy bọn họ mới tin rằng tôi và anh không có quan hệ thân thiết gì cả.

- Cứ kệ bọn họ, muốn nói gì thì nói, sao cậu phải để ý làm gì?

Hắn nói như thể thế giới này chỉ có mình tôi thôi. Tôi cũng cần có bạn để sống chứ vui vẻ chứ, bây giờ ngay cả Kyung Soo cũng chẳng thể nói chuyện với tôi.

- Anh có bị người ta tẩy chay như tôi đâu mà hiểu được hả?

Tôi nói rồi đẩy hắn ra lấy đường đi.

- Quay lại đây.

Chanyeol kéo tôi lại và ép vào tường.

- Tôi bảo cậu không phải giải thích gì cả, đừng có mang hoạ vào thân!

Hắn cúi sát mặt xuống gần từng chữ.

- Không giải thích mới là mang hoạ vào thân!

- Cậu thiếu đòn đúng không?

-...

Tôi lặng lẽ đứng qua một bên. Nhỡ đầu hấn đánh thật thì toi rồi...

- ...Rốt cuộc là anh muốn làm gì hả? Đừng có phá hỏng chuyện của tôi.

Tôi chuồn nhanh trong gió...

Nhưng chỉ được mấy bước Chanyeol đã đuổi theo kéo tôi đi về lớp:

- Nếu cậu đã không nghe thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

- Định làm gì thế hả?

- Rồi cậu sẽ biết.

Không chừng tên này lại nói gì linh tinh thì chết, với cái thái độ này thì điều ấy không phải là không thể xảy ra.

- Này, Đồng chí Park! anh bình tĩnh đi, nghìn vạn lần đừng manh động! Nếu không tôi sẽ chết rất thảm a...

Tôi cố giằng lấy cánh tay đang bị Chanyeol nắm chặt của mình. Nhưng vô ích! Tôi và hấn đã đi vào lớp.

- Nắm tay nhau ! Sao lại thế?

- Chanyeol nắm tay cậu ta đi vào lớp kìa.

Nhờ phúc của Chanyeol “sunbae” mà lớp lại trở nên náo động, không những vậy ở hành lang đám người kia cũng hét như điên rồi.

“Lần này thì chết thật rồi ! Ông trời thật không có mắt a.”

- Tôi và Baekhyun đang chính thức yêu nhau !

Hấn nói rất to... Rất đông dạc...

Park Chanyeol, đồ khốn...

Tai tôi ù dần đi, không thể chịu nổi nữa...

Ánh sáng cứ mờ dần đi trước mắt tôi, chân không thể trụ vững nữa... tối dần... tối dần...

Trắng xoá - Thứ ánh sáng ấy mập mờ loé lên trong nhận thức của tôi.

- Baekhyun! Này...tỉnh chưa?

Đầu tôi nặng trĩu, cổ mở to đôi mắt để nhận ra mọi thứ xung quanh mình. Toàn là màu trắng ! Đây là đâu? Thiên đàng? Tôi chết rồi hả? [=']

Bỗng một gương mặt tựa thiên thần xuất hiện trước mắt tôi, hình như đang rất lo lắng, đôi lông mày hoàn mỹ khẽ chau lại.

Tôi đang dần dần nhớ lại mọi chuyện... từ việc tôi đang đứng giải thích với cả lớp... và...

“Phải rồi, vì cái tên trước mặt này mà mình bị ngất. Đây không phải thiên thần mà là sao chổi mới đúng!”

- Ahhhh!!

Tôi bật dậy hét lên.

- Cậu lên cơn hả? Tự nhiên hét ầm lên.

Chanyeol bịt tai lại.

- Anh ! Chính anh đã hại tôi! Bây giờ tôi sống làm sao được ở cái trường này?

Tôi đứng lên giường nổi điên với hắn

- Này, mau ngồi xuống, muốn bị ngắt nữa hả? - Chanyeol lấp tức quát lên, kéo tôi xuống.

Tôi không kịp phản ứng lại ngã luôn vào ngực hắn

“Cảm giác gì thế này?” - Người này rất thơm rất ấm, tôi nhất thời như bị điện chạy qua người vậy, vội vàng thoát khỏi vòng tay của hắn ngồi lên giường.

- Cậu làm tôi đứng tim như thế nào biết không hả?

- Tôi tưởng anh phải vui lắm chứ ?

- Đúng tôi rất vui vì đã có bạn trai và sẽ không có ai làm phiền mình nữa.

- Cái ĐM! PARK CHANYEOL!!!

Tôi lại hét lên.

Hắn vẫn còn có cái ý định ngu ngốc ấy hả? Tôi ngắt ra đây rồi mà vẫn còn không tha.

- Cậu định thu hút sự chú ý của mọi người đấy hả? Chẳng có ai bị thu hút bởi tiếng hét của cậu đâu.

Chanyeol ấn đầu tôi xuống.

- Không hẳn đâu, tôi nghĩ là mình bị thu hút rồi.

Một giọng nói vang lên từ phía cửa.

Tôi và Chanyeol ngạc nhiên cùng quay ra cửa nhìn.

Một nam sinh da hơi đen với cái dáng cao cao xuất hiện.

- Cậu? Kim Jong In !

Chanyeol lên tiếng có vẻ rất bất ngờ.

- Ngạc nhiên lắm sao? Không nhận ra bạn cũ sao?

Người đó cười hẩy vai Chanyeol.

- Cái thằng này, về mà cũng không nói một tiếng.

Chanyeol nói rồi ôm lấy hắn.

- Tôi mới về sáng nay, vội qua đây ngay, không ngờ còn biết được cả bạn trai của cậu nữa.

- Này, không phải như vậy!!

Tôi lại đứng lên giường hét toáng lên.

- Cậu nghĩ con khỉ này là bạn trai của tôi thật sao?

“Khỉ? Park Chanyeol ! Ai là khỉ hả?”

- Hả không phải à? - Người đó ngạc nhiên.

- Mất tôi đâu có kém thế?

- Này... Park Chanyeol.

Chanyeol quay ra và... “Bốp” - Cái gối bay vào mặt hắn.

- Ê.. Không sao chứ? - Người kia hỏi.

- Anh ta ăn cái này quen rồi nên không sao đâu!

Tôi nói rồi bỏ ra ngoài đi lên lớp.

...

“Này, cậu không sao chứ?”

Kyung Soo nhất tin khi tôi vừa mới vào lớp.

“Cậu thấy tớ có ‘không sao’ được không? ”

” Xin lỗi~ Vừa nãy tớ lo quá,nhưng không thể xuống được ”

“Ừ, tớ biết rồi. ”

“À, mà chắc lớp mình sợ rồi không có dám làm gì cậu nữa đâu.”

“Hả? Tại sao?”

Tôi nhất thời kích động suýt thì bật hẳn dậy.

“Lát ra về đi cùng tớ kể cho nghe, còn bây giờ phải học đã.”

Ngay sau đó Chanyeol cũng về lớp mắt còn trừng trừng nhìn tôi nữa chứ.

Cuối cùng cũng hết giờ. Tôi vội vàng cất sách vở rồi ra về cùng Kyung Soo.

- Mau kể cho tớ nghe xem có chuyện gì đi.

Tôi kéo Kyung Soo ra khỏi lớp.

- Lúc cậu vừa ngất đi Chanyeol lập tức đỡ cậu.

- Hả?

- Thật đấy ! Bọn con gái phản ứng dữ dội lắm, tớ thấy mặt Chanyeol hyung tái mét khi thấy cậu ngất.

- Mặt anh ta tái mét thật hả?

- Thật! Đám người kia cứ nói theo cái kiểu “đáng đời cậu ta” với cậu, đã không giúp thì thôi còn đứng đấy mà trù ẻo người ta.Tớ tức không chịu được, lúc này nếu không phải Chanyeol hyung quát ầm lên thì tớ đã xông ra nói lí với họ rồi.

- Kyung Soo... cậu vừa bảo Chanyeol quát lên á?

- Ừ, khi ấy nhìn anh ấy giận lắm.

- Anh ta nói gì?

- “Các người có im đi không?” đó,quát to lắm, cả mấy đứa ở ngoài hành lang cũng thấy sợ. Rồi Chanyeol đưa cậu vào phòng y tế,cậu lên rồi anh ấy mới lên đấy.

- ...

Tôi chẳng nói được lời nào. Theo như những gì Kyung Soo nói thì rõ ràng hẳn muốn bảo vệ tôi mà đâu đến nỗi muốn hại tôi.

“Mình còn tưởng lúc đó Chanyeol hẳn sẽ cười thật to nữa chứ.”

Về đến nhà.

- Này, cậu bé cũng sống ở đây hả?

Đây không phải giọng của Chanyeol

Tôi quay ra thì thấy “người bị tiếng hét của tôi thu hút” đang đứng ngay sau.

- Anh...anh...tại sao lại ở đây?

- Ngạc nhiên lắm hả?

Hắn tiến lại gần tôi.

- ... - Tôi gật đầu.

- Tôi không phải động vật quý hiếm đâu, đừng nhìn như vậy chứ.

- Không thì phải nhìn như thế nào?

“Có đứa nào như mình không nhỉ, hỏi ngay cái câu đáng ra chỉ để nghĩ.”

- Trời,cái này mà cậu cũng hỏi được cơ hả? Có bị ầm đầu không?

Hắn nói rồi sờ trán tôi.

- Này này bỏ tay ra.

Tôi lùi lại.

- Sao lại sợ tôi như vậy?

- Ai sợ anh chứ? Chẳng qua là tôi không thích người lạ thôi.

- Sẽ không còn là người lạ nữa đâu. Mà phải thừa nhận là tiếng hét của cậu rất thu hút anh nha.

Hắn cười rồi vỗ vào đầu tôi.

- Tôi không phải là trẻ con, đừng có mà hành động bất lịch sự như thế!

- Haha!

“Tức chết mất ! Hắn còn nhăn nhó hơn cả mình.”

- Về rồi hả?

Chanyeol từ trên gác xuống.

- Anh ta là ai? Sao lại ở đây?

Tôi chạy tới hỏi luôn.

- Đó là Kim Jong In, bạn của tôi,từ giờ cậu ta sẽ ở đây cho đến khi bố mẹ cậu ta bên Pháp về.

- Ở đây?

Tôi nhún mạnh.

- Phải, cậu em có gì bất mãn với anh sao?

Một tên dở hơi đã đủ rồi bây giờ lại thêm một tên nhăn nhó hay trêu người bên cạnh nữa.

Tôi chỉ có thể gào thét trong tuyệt vọng... ;;A;;

From. Sếu Nam Thần:

”Nếu như các cậu đọc rồi cho tôi ít cmt thì tôi sẽ rất vui vẻ nha... ;;^;;

13. Chap 12

Tối, ăn cơm xong, tôi lên phòng muốn đi ngủ luôn vì vẫn đang trong trạng thái sốc nặng.

- Này, sao ngủ sớm thế? Phải học bài chứ ! - Jong In đứng ở cửa phòng tôi hỏi.
 - Kệ tôi ! Nhiều chuyện.
 - Được thôi tùy nhóc.
- Vừa mới đuổi được Jong In đi thì đại sao chổi - Park Chanyeol lại xuất hiện.
- Mau sang phòng tôi ôn bài.
 - Lại học, hôm nay tôi mệt lắm rồi để mai đi.

Tôi nài nỉ. Nhưng hắn vẫn đứng khoanh tay nhìn có vẻ rất không đồng ý.

- Mệt thế này mà phải học nữa tôi lại ngất như chiều nay thì sao? Anh chịu trách nhiệm nhé.

Tôi nhìn hắn với ánh mắt đáng thương nhất có thể. Hình như là động lòng rồi. Sắc mặt Chanyeol thay đổi hẳn khi nghe thấy từ “ngất”.

- Vậy thì ngủ đi, đừng có dùng máy tính nữa.

Tôi chỉ đợi câu đó và phi ngay lên giường ngủ.

...

Mấy ngày hôm nay thật là mệt mỏi, chả nói chuyện được với ai trừ Chanyeol, Kyung Soo và cả... Jong In nữa. Không ngờ Jong In cũng về trường tôi học, hắn bằng tuổi Chanyeol và là bạn của nhau từ bé.

Khổ nỗi Jong In tuy nhân nhả nhưng cũng đẹp trai không kém gì Chanyeol nên mau chóng có nhiều “fan” a.

“Hâm mộ hai con người này chỉ vì đẹp trai thì có lãng phí quá không nhỉ?”

Hắn ta cứ luôn trêu đùa tôi khiến cho bọn con gái nói tôi là có ý đồ xấu xa với thần tượng của họ.

- Này nhóc ra đây anh bảo.

Cái kiểu xưng hô không coi ai ra gì này là của tên da đen kia rồi.

- Ê cậu ta lại dở trò với Jong In oppa rồi, kinh thật ! - Những lời bàn tán rất khó chịu cứ thế nhắm thẳng vào tôi.

Tôi đi thẳng vào lớp, quay xuống hỏi Chanyeol.

- Có cách nào làm cho anh ta đừng xuống lớp này nữa không? Hả?

- Có. - Chanyeol bỏ kính ra nói. Anh ta chỉ đeo kính khi học thôi.

- Là cách gì?

- Trói chân lại.

- Thế mà cũng là cách hả?

Tôi bực mình quay lên.

“Rầm !” - Jong In đập tay lên bàn tôi.

- Tại sao anh gọi mà nhóc không ra?

- Anh vừa vừa thôi, làm gì mà xuống đây hoài thế? An toạ ở trên đấy không được hả? - Tôi đập vào vai anh ta.

- Không! Có thằng bạn chí cốt và cậu em xinh đẹp ở dưới này thì làm sao mà an toạ được cơ chứ?

“Xinh đẹp”- Nuốt hai từ này mà tôi cảm thấy hơi hóc. Cái gì mà xinh đẹp? Bối thí cho ông đây hai chữ “Đẹp trai” thì anh chết à?

- Thôi coi như em xin anh lớn đấy, anh ở trên đấy cho em nhờ.

Tôi chấp tay cầu xin.

- Cũng được, nhưng mà...

- Nhưng mà gì?

- Lát nữa nhóc phải đi ăn kem với anh.

- Ok, đi lên mau đi.

Tôi đẩy người anh ta.

Đi được một đoạn, hắn quay lại nhìn tôi cười.

“Không được,có vấn đề rồi !”

Tôi chưa kịp phản ứng lại đã nghe thấy giọng nói của anh ta rất to vang trong lớp:

- Bye Baekhyun,nhớ lát nữa đi ăn kem với anh nhé !

Hắn cố tình nhấn mạnh hai từ “với anh” để mọi người nghe rõ.

Tôi tím mặt lại, đứng bật dậy, không ngờ anh ta dám to mồm như vậy.

- Mau biến đi.

Tôi dơ cái hộp bút hăm dọa.

Đúng là cái đồ nhăn nhăn nhở nhở.

“Cái cuộc đời học sinh của tôi bị hai tên này bóp chết rồi.”

- Anh ta bị bệnh gì thế hả?- Tôi hỏi Chanyeol.

- Bệnh thiếu đòn, thích trêu người.

- Vậy có cách gì để chữa trị không?

- Có.

- Cách gì ?

- Cắt lưỡi đi.

- ...

“Anh ta thật là toàn làm cho người ta mất hứng. _(._.)_”

...

- A~,kem ngon quá !

Tôi gọi một cốc kem socola to bự để chiến đấu.

- Thích ăn kem lắm hả?

Jong In vừa uống coffee vừa hỏi tôi

- Ủ, kem thì ai chả thích!

Tôi sung sướng gật đầu.

- Ăn vừa thôi thành con sâu ăn bây giờ.

Chanyeol đá đểu tôi. Hắn không ăn kem mà gọi coffee giống Jong In.

- Lâu lắm tôi mới ăn chứ có phải lúc nào cũng ăn đâu, mà người ta đang ăn anh cũng phải đả kích vài câu mới được hả?

- Tôi thích thế .

- Anh... được lắm !

- Ê, còn nhìn nữa thì kem nóng chảy hết đấy ! - Jong In gõ cái thìa vào trán tôi.

- A ! Hai người cứ đợi đấy,sẽ có ngày tôi báo thù.

...

- Khó quá tôi không hiểu.

Tôi vỡ đầu vì cái bài hoá này mất thôi.

“Bộp !”

Jong In đánh vào đầu tôi... =.=’

- Nghe giảng lại đây, đầu lợn !

Chanyeol mắng tôi... =.=||

Mấy buổi tối học đều bị hai con người này song kiếm hợp bích hành hạ như thế. Cứ kêu mệt hay buồn ngủ hoặc không hiểu đều bị Jong In đánh vào đầu, còn Chanyeol thì la mắng.

Hôm nào cũng bị lôi sang phòng Chanyeol để ôn thi, chuẩn bị thi cuối kì tới nơi rồi.

- Thôi cho tôi nghỉ đi mà...

Tôi van xin hai con người trước mặt.

- Không.

- Không.

Cả hai đồng thanh đáp.

- Hai người...Tôi sắp mệt chết rồi mà~

- Học đi !

Jong In ấn đầu tôi xuống. - Đây chính là tình trạng của tôi trong hai tuần nay.

Tít Tít ! - Tin nhắn từ điện thoại của tôi.

“Bé yêu” đang nằm ở trên bàn, không ai để ý cả. Tôi thò tay lên nhẹ nhàng cầm cái điện thoại. Là tin nhắn của anh Mẫn Hiền.

“Bộp !”

- Ui da~ tại sao lại đánh vào tay tôi?

- Bỏ cái điện thoại xuống mau.

Jong In cầm thước kẻ đe dọa tôi.

- Cho tôi đọc tin nhắn đã~

Thề là mặt tôi đang nhẵn như ...chó Ngao !

- Nếu muốn “bé yêu” của cậu qua đời ngay bây giờ thì cứ nhắn đi.

Chanyeol dí sát mặt lại gần tôi lạnh lẽo nói.

- Thôi vậy ! - Tôi ngậm ngùi bỏ điện thoại xuống bàn.

- Nào làm bài tiếp đi.

...

Cuối cùng cũng đến chủ nhật, được nghỉ ngơi cả ngày~

Kế hoạch của tôi là tối mai nhất định phải giải quyết hết hiểu lầm với lũ con gái ở lớp. Tôi suy nghĩ hoài cuối cùng cũng tìm ra được một người giả làm bạn trai vẹn toàn nhất đó là Mẫn ca ca. Anh trai đúng là cứu tinh của đời tôi.

Ca ca cũng đã đồng ý giúp cho lần này và tôi hẹn vài đứa chúng nó đi ăn kem để giới thiệu “bạn trai”. Mai chỉ cần gọi điện cho anh Mẫn Hiền một cuộc là có thể đi rồi.

“Còn bây giờ phải trả thù hai tên đáng ghét kia đã hành hạ mình trong bao nhiêu ngày qua. ”

Lát nữa bọn chúng sẽ đi chơi với nhau, ta muốn làm cho các người không thể đi đâu được nữa.

Mục tiêu đầu tiên là đôi giày Nike cao cấp của Jong In. Một chiếc sẽ nằm trong ổ của Kiki, chiếc còn lại sẽ là... nhà vệ sinh của nó.

Hiệp 1: Bôi một ít nước sốt lên giày của Jong In, chiếc thứ hai để trong nhà vệ sinh của Kiki. Một lúc sau, Kiki lặng lẽ tha chiếc giày có nước sốt về ổ của mình. Chiếc còn lại may mắn đã dính một ít chất thải của Kiki, tôi mang để về vị trí cũ.

Mục tiêu thứ hai là lọ nước hoa dành cho nam Channel Allure Homme của Chanyeol, có thể nói là rất đắt tiền.

Hiệp 2: Tôi chạy xuống bếp tìm chai giấm gạo, lấy nửa cốc. Lén vào phòng Chanyeol khi anh ta tắm, cho một ít vào lọ nước hoa này chắc cũng không phải quá đáng lắm nhỉ?! ()

“Ok, đã xong cả hai hiệp, bây giờ ngồi chờ kết quả~ hô hô (*~ ~*)”

Tôi gọi Kiki về phòng “chơi”

Chanyeol từ nhà tắm đi ra nhìn vào phòng tôi.

- Hì hì...!- Tôi cười vì không kìm nén được sự vui sướng trong lòng.

- Cậu ăn phải cái gì à?

Anh ta đáp trả nụ cười của tôi bằng câu nói như hắt gáo nước lạnh vào mặt và bỏ vào phòng. -.-

“Ồ, cứ ra về đi. ”

Còn Jong In đã thay quần áo xong và chạy xuống nhà.

Tôi đi ra khoá cửa phòng lại yên vị ngồi trên ghế nghe nhạc. Chờ năm phút thôi, Chanyeol thay quần áo rất nhanh và cầm lọ nước hoa... Còn Jong In sẽ mở tủ lạnh, lấy lon coca và đi ra cửa...

Cùng đếm nào...

- 1...2...3 ! Hết - Tôi nhanh chóng lấy tay bịt tai Kiki vào.

- AAAAAAAAAAAAA ! - Hai tiếng hét vang lên cùng một lúc.

- Haha đã thành công ! Các người đã thấy sự trả thù hoàn hảo của ta chưa? <(^)> [=))))))]

Tôi cười lăn lộn té cả xuống sàn.

- Giày của tôi sao lại có phân chó thế này? Còn một chiếc nữa đâu? Ai đã làm việc này? - Jong In hét lên.

- Nước hoa sao lại thế này? Ai đã động vào? - Chanyeol cũng to không kém.

Cùng đếm nữa nào...

- 1...2...3 ! Hết !

- Byun Baekhyun !!!- Bọn họ kêu gào tên tôi.

- Haha ! Đáng đời nhà các người !

Một người thì dính phân chó, một người thì có mùi nước giấm, ôi cứ nghĩ đến là lại thấy sung sướng vô cùng.

“Rầm ! Rầm !”

- Byun Baekhyun! Cậu mở cửa ra mau ! - Chanyeol và Jong In đập cửa phòng tôi.

- Mở làm gì? tôi đang ngủ ,sao sáng ra hai người đã ồn ào thế?

Tôi ngả ngón nói.

- Đừng giả ngây giả ngô, cậu cho cái gì vào nước hoa của tôi?- Chanyeol giận giữ hỏi.

- Hả? Tôi có làm gì đâu? À... nhớ rồi hình như tôi lỡ tay đổ một ít giấm gạo vào đấy thì phải. Xin lỗi nha~ Chanyeol-ssi

- Cái gì? Sao cậu dám ...? - Chanyeol tức nói không nổi.

- Còn đôi giày của anh... cũng là cậu làm đúng không?

Đến lượt Jong In gào lên trong đau khổ. [=)))))))]

- Ôi trời~ cái đó thì thật sự tôi không có biết đâu. Chắc là do Kiki vô tình bẫy vào thôi, anh chịu khó giặt lại là mới ngay ấy mà, không sao đâu. Đến người còn hay nhầm lẫn hướng chỉ là Kiki nhầm mùi giày của anh với mùi nhà vệ sinh. Haha !- Tôi cười vì không thể nhịn nổi.

- Cậu... cứ đợi đấy ! Thằng nhóc quý quái này, ranh ma thật.

- Đáng đời ! Haha

Tôi đeo tai nghe vào bật to nhạc lên. Bây giờ thì chẳng nghe thấy gì cả, hai người cứ ở ngoài đấy mà đe dọa đi, còn nhiều trò vui lắm~

...

May quá ! Trưa nay mẹ và cô Seo Ji về ăn cơm nên tôi mới dám ra khỏi phòng xuống nhà ăn cơm.

- Con chào mẹ, chào cô.

Tôi chạy nhanh xuống chỗ mẹ, hai tên kia chạy theo nhưng không đuổi kịp nên đành ngậm ngùi nuốt đắng cay nhìn tôi.

Đói quá mãi mới được ăn cơm trưa.

- Mấy đứa ôn thi thế nào rồi?

Mẹ tôi hỏi.

- Vẫn tốt ạ. - Jong In nói.

“Tốt gì mà tốt, các người có phải học gì đâu, toàn bắt tôi học đến tẩu hỏa nhập ma rồi. ”

- Một lần ạ ! - Tôi kêu ca.

- Thảo nào hôm nay không thấy con đi chơi với Mẫn Hiền.

- Vâng, tối mai con mới đi.

Tôi định tối mai anh Mẫn Hiền sẽ đóng giả làm bạn trai mình.

- Tối mai còn phải học mà ! - Jong In vênh mặt hất hàm hỏi tôi.

- Không học một hôm thì có chết ai đâu?

Tôi nói mắt khê liếc qua Chanyeol

Giật cả mình! Hắn cũng đang nhìn tôi

Tôi vội vàng tránh đi nơi khác...cảm giác cứ làm sao ấy nhỉ?

- Tối nay mẹ và cô Seo Ji có việc không ăn cơm ở nhà đâu. - Mẹ tuyên bố một tin “động trời” đối với tôi.

“Thế thì xuống nhà ăn cơm kiểu gì? Hai tên kia nhất định sẽ bám mình ra làm chả viên với nhau !”

Ôi cứ nghĩ đến cảnh bị trả thù bằng cách dã man nhất... chân tay tôi không hèn mà bất giác run lên.

- Không được ! - Tôi bật dậy.

“Không thể được ! Nhất quyết không !”

- Con sao thế? - Cô Seo Ji và mẹ hỏi tôi.

- Mẹ mà không về là con cũng không ăn cơm được đâu... (; ;)

Tôi cố giải thích cho mẹ hiểu.

- Sao lại không ăn được? Bác giúp việc không nấu cơm hả?

- Không phải ! - Tôi xua tay.

- Thế thì tại sao?

- Thì tại... thì tại không nhìn thấy mẹ con ăn không ngon.

Tôi nói ra câu này mà tự nhiên thấy mình ngu ngốc.

- Hahaha ! - Cả nhà cùng phì cười.

“Tệ hại đến mức đấy sao?”

- Cái thằng này, hôm nay bị ám đầu hả?

Mẹ tôi cười nói.

”A

bữa tối nay phải làm sao đây?”

Tôi nhìn Jong In, anh ta... nở nụ cười như mẹ hiền. Đằng sau nụ cười ấy rốt cục có bao nhiêu nguy hiểm? Tôi biết ! (^ ;)

Nhìn cái mặt chỉ muốn đấm cho một phát! vênh hết mức.

...

Buổi trưa, tôi đóng chặt cửa phòng lại, ngồi trong phòng để tính toán “tối nay ăn cơm kiểu gì đây?” Cách tốt nhất là dự trữ đồ ăn để chờ mẹ về là bìa đỡ đạn.

Mọi người đã ngủ trưa hết rồi. Tôi rón rén đi xuống nhà bếp lấy đồ ăn đem lên phòng.

Tôi tìm ipad của Chanyeol để chơi. Tôi xuống phòng khách tìm. Không có, bình thường anh ta để ở đây mà.

“Ah~ đúng rồi ! Giá sách ở sảnh tầng hai !”

Tôi chạy lên tầng lấy cái Ipad của Chanyeol để chỉnh sửa vài thứ. Phải bật loa to ngay từ đầu để khi Chanyeol đeo tai vào đã thấy choáng ngay lập tức. Thói quen của anh ta là chẳng bao giờ để ý đến việc chọn bài cả, cứ bật là nghe thôi nên tôi mới chọn ngay bài Wannabe của Spice Girls vì đoạn đầu của nó có tiếng cười rất to.

“Trong máy anh ta có cả ảnh nữa cơ à”

Tôi tò mò mở phần hình ảnh ra xem, toàn là ảnh của Kiki không à, còn có ảnh của anh ta và Jong In nữa, xem ra Chanyeol rất quý Kiki.

Cái ảnh tiếp theo...

Sao... cái này...

Không phải là...

Cái quái thế này...?

...Người này...

“Anh ta...sao lại ...?”

- Này cậu làm gì vậy hả? - Tiếng Chanyeol ở phía sau bất ngờ vang lên khiến tôi giật mình làm rơi cái ipad xuống sofa.

- Khụ... À... Tôi định mượn...ipad của anh chơi game thôi~

- Oh~ Tôi cứ tưởng cậu định bày trò gì chứ? - Anh ta nhìn tôi nghi ngờ.

- Tôi... không có. - Tôi ấp úng

- Thôi bỏ đi. Đem ipad đây, tôi đang cần.
- Đây! - Tôi ném ipad về phía anh ta.
- Này, Thái độ kiểu gì đấy? Tôi còn chưa xử lí vụ cậu bỏ giấm gạo vào nước hoa của tôi đâu.
- Ờ thì anh định làm gì nào? - Tôi lè lưỡi trêu anh ta rồi ba chân bốn cẳng chạy về phòng.
- Tôi không để yên cho cậu đâu! Cứ chờ đấy.

...

Đúng năm giờ chiều tôi sang phòng Chanyeol xem kịch hay.

- Nếu muốn chơi khăm tôi thì cứ ra hử đây sao phải thập thò thế Byun Baekhyun ?

Anh ta... nói tôi sao?

“Hử biết mình có âm mưu hử?”

- Chẳng lẽ mình bị bại lộ rồi? - Tôi tự hỏi.

- Đúng thế.

Chanyeol đứng ngay sau lưng tôi

Giật mình quay lại... Chưa kịp nhìn xem anh ta định làm gì thì đã thấy cái headphone đeo trên đầu rồi, còn tay anh ta cầm máy Ipad.

“Định làm gì đây?... Từ từ đã...headphone... ipod... không lẽ anh ta định...?”

- “Há há há há ...” - Diệu cười rất chi là “bựa” vang lên cùng với tiếng nhạc ầm ĩ.

- Ahhhh ! - Tôi hét lên hất cái headphone ra bịt tai lại.

Đau đầu quá, nhạc gì mà to quá !

- Park Chanyeol !!!! - Tôi giậm chân gọi anh ta.

- Vui không?

Anh ta cúi xuống hỏi tôi.

- Cái quái gì mà vui? Sao anh dám... ?

Tôi quát lên đập cho anh ta một cái vào vai, tức đến run cả người.

- Đấy người ta gọi là quả báo đấy nhóc ạ.

Jong In đi tới khoác vai Chanyeol nói.

- Hai người? Hai người theo dõi tôi?

Tôi hỏi mà mặt nóng bừng lên.

- Có lẽ thế~ - Jong In cười nham nhở

- A~~ không chơi nữa.

Tôi hậm hực đi lên phòng.

“Tức chết mất, gậy ông đập lưng ông, mất bao công mình bày trò.Bây giờ lại bị chơi lại. Hai tên đáng ghét.”

Thế là buổi tối không cần phải ở trong phòng trốn nữa rồi, ta có thể thản nhiên đi ra ngoài như bình thường. Đây là buổi tối bình yên nhất của tôi trong bao nhiêu ngày qua. Không phải học, không bị ăn mắng, không bị đánh vào đầu. Thoải mái vô cùng~

14. Chap 13

Ngồi trên ghế sofa ở sảnh tầng hai, mở cửa ban công ra, tôi lấy một quyển truyện để đọc. Lâu lắm mới được đọc truyện, mang bao nhiêu quyển ở Trung Quốc đi mà chẳng có thời gian để đọc.

- Này nhóc ! - Tiếng Jong In ngay bên cạnh.

- Giật cả mình. - Tôi thốt lên.

- Làm gì mờ ám mà giật mình.

Jong In cầm lấy quyển truyện trên tay tôi.

- Ê trả đây, hiểu gì đâu mà đọc. - Tôi giật lại.

- Truyện tranh Trung Quốc hả?

Hắn ngồi xuống cạnh tôi.

- Ủ, tôi mang sang nhưng bây giờ mới đọc được.

Tôi tiếp tục cắm đầu vào quyển truyện.

- Này !

- Gì?

- Vừa nãy, lúc xem Ipad của Chanyeol sao tự nhiên nhóc lại ngồi đờ ra một lúc vậy?

Câu nói này thật sự làm đứt mạch suy nghĩ của tôi, đang cố quên đi rồi sao còn hỏi lại làm gì?

- Không có gì cả? Thích ngồi thì ngồi, suy nghĩ xem nên chọn bài nào thôi.

Tôi tránh ánh mắt dò xét của Jong In cố ép những dòng chữ trong quyển truyện vào đầu nhưng sao tự nhiên chữ cứ bay nhảy vậy? Rõ ràng là muốn đọc nhưng lại chẳng đọc được gì.

- Lúc đấy trông sắc mặt nhóc không giống như đang suy nghĩ.

Mắt tôi tuy đang hướng về quyển truyện nhưng tâm trí thì lại rối loạn hết lên.

- Ủ thì lúc tôi suy nghĩ thường hay thế mà, hỏi gì mà lăm thế?

Tôi quay đi chỗ khác.

- Đừng có giấu anh điều gì, anh biết hết về nhóc đấy. - Jong In nói rồi cười.

Tôi đảo mắt liên tục, chỉ sợ hắn sẽ đọc được suy nghĩ khi nhìn sâu vào mắt tôi.

- Thôi đọc tiếp đi.

Hắn xoa đầu tôi rồi bỏ xuống nhà.

- Có phải trẻ con đâu mà xoa đầu thế chứ? - Tôi vuốt lại tóc.

“Chết rồi, tim mình sao thế này? Đập loạn hết cả lên... nghĩ đến chuyện sáng nay mà cứ cảm thấy kì lạ quá.”

Lúc ấy thật sự là sững sờ... Bức ảnh mà tôi nhìn thấy...

...Người đó...

...Nụ cười ấy...

Là tôi... Biện Bạch Hiền.

Chanyeol chụp bức hình ấy khi chúng tôi đi biển... tại sao lại lưu hình tôi trong máy cơ chứ?

Thật sự tôi không hiểu.

Chanyeol lo lắng khi tôi ngắt, bắt chuyện khi tôi lạnh nhạt với anh ta và bây giờ còn lưu ảnh của tôi vào máy.

“Anh ta đối với mình là ghét hay quan tâm đây?”

Đau đầu quá !

“Nhưng mà... anh ta thật sự thích bức ảnh đó nên mới lưu vào hay... là vì thích người trong bức ảnh...?”

- Hahaha. - Tôi bật cười.

“Ôi cái đầu mình đúng là rất phong phú !”

- Lại lên cơn hả ? - Chanyeol vô diện biểu tình đứng dựa vào cạnh ghế tôi.

- Cái ĐM! Park Chanyeol! Lần sau có đến thì kham ơn phát ra tiếng động có được không? Hả?!

Tôi lùi lại ra sau khi thấy anh ta đứng bên cạnh.

- Cứ ngồi yên đấy đi ! Tôi đứng đây từ khi cậu ngồi ngẩn ra như tên ngốc ấy.

Chanyeol cúi xuống nhìn tôi.

- Ngồi?...ngẩn?...ngốc?- Lúc này đầu tôi vẫn đang trong trạng thái đông lại, chưa thông hẳn.

- Cậu... thật sự không hiểu hả?- Anh ta cúi sát mặt tôi hơn.

“Nguy hiểm quá !”

- Không hiểu !

Tôi mở to mắt ra nhìn, đề phòng hành động bất thường của anh ta.

- Mắt cậu sắp lồi ra ngoài chưa? Trợn mãi mắt cậu cũng không to hơn được đâu. Có biết là nhìn khó coi lắm không? [anh Biện lại bị đâm một nhát :v =)))]

” = = Tôi biết anh mắt to rồi không cần phải đâm chọt tôi kiểu đấy đâu...!”

Nhưng lúc này tôi chẳng còn tâm trí mà mắng anh ta nữa,khoảng cách này, nhìn Chanyeol đẹp một cách kì lạ,như đang toả nắng vậy...

- Không... - Tôi lắc đầu,mắt không chớp, nhìn thẳng vào đôi mắt đối diện, cố xem bên trong đó là gì.

Màu đen hay khuôn mặt tôi? Ánh mắt anh ta rất lạ... Đột nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh hơn bình thường. Tôi... làm sao vậy?

Thật quá hút hồn, tôi có muốn quay ra chỗ khác cũng không được,cứ nhìn sâu vào, như bị kéo dần vào thế giới bên trong đôi mắt ấy...

- Cậu có biết nhìn cậu lúc này tôi muốn làm gì không? - Ngay cả giọng nói cũng rất gần...

- Không... - Tôi lại lắc đầu, tâm trí vẫn chìm đắm sau mảng tối màu đen kia... tôi ngay lúc này đây...rất muốn... bước vào đó...

Hình như ở trong đó cũng có tôi...

Gương mặt ấy càng ngày càng gần hơn... từ từ đã...

“Mặt... kề sát mặt thì là gì?”

Nghĩ đi !

“Đúng rồi ! Không phải là định...”

Bỗng nhiên môi tôi trở nên ẩm mềm, cảm giác như một chiếc lá mùa thu dịu dàng đặt lên đó... rồi từ từ rơi xuống...

Nhẹ nhàng... lướt qua...

“Hôn !”

Chanyeol hôn tôi

“Gi thế này?”

Tôi giật người lại, trợn mắt lên nhìn.

- Anh...anh... - Tôi lắp bắp.

- Tôi làm sao? - Chanyeol than nhiên nghiêng đầu hỏi.

- Sao... dám... hôn tôi hả? - Mặt tôi bắt đầu nóng dần lên.

- Có gì mà không dám? Mới thế mà đã cậu đỏ hết mặt lên rồi sao? Hay là thích tôi rồi?

Anh ta cười nụ cười xấu xa nhất. Nhưng nó làm cho tôi càng bức hơn.

- Đây! Park Chanyeol ! Anh dám lời tôi ra làm đồ chơi của mình đấy hả?

Tôi lấy quyển truyện đập vào ngực anh ta vì đầu anh ta cao quá tôi đập không tới. (_)

- Tôi không chơi búp bê. - Anh ta giữ lấy tay tôi.

- Đồ biến thái ! - Tôi bỏ về phòng không thèm nhìn mặt anh ta.

Tim đập nhanh quá, chắc tôi chết mất .

“Cái tên hỗn đản nhà người !”

Ôi nụ hôn đầu của tôi sao lại thế này?!

“Không ! Đáng ra người hôn mình phải là Ngô Thế Huân chứ !”

Ta sẽ không tha cho người đâu ! Dám coi mình như đồ chơi vậy hả?

Lại cái cảm giác tê liệt toàn thân này, làm cho mình chẳng nghĩ được gì ngoài nụ hôn và cái tên xấu xa kia.

15. Chap 14

- Đây cậu nhớ tối nay đấy !

Hyun Ly lướt qua bàn học nhắc nhở tôi cuộc hẹn tối nay với bọn họ.

- Tôi biết rồi ! Yên tâm đi.

Tôi vẫn hơi đơ từ hôm qua đến giờ.

“Hyun Ly mà biết Chanyeol hôn mình thì sẽ phản ứng ra sao nhỉ?”

Nghĩ tới mà đã run cả người

Chanyeol vừa vào lớp Hyun Ly đã nhảy bổ ra khoe:

- Oppa ! Hôm nay bọn em sẽ đi gặp bạn trai của cậu ta đấy.

Hyun Ly chỉ thẳng vào tôi.

Chanyeol quay ra nhìn tôi, cái nhìn này có gì đó thật khó hiểu. Tôi cũng nhìn lại vì vẫn thấy tức chuyện hôm qua.

Bỗng nhiên mắt tôi nhìn xuống môi của Chanyeol. Đôi môi đó đã chạm vào môi tôi, nhưng có điều nó không lạnh như khuôn mặt và tính cách của hắn mà rất ấm áp. Nụ hôn ấy thật nhẹ nhàng, nếu đó là Ngô Thế Huân thì có lẽ tôi sẽ hạnh phúc chết mất a...

”Nhưng... tim mình là sao thế này? Sao cứ đập loạn nhịp thế, sao cứ cảm thấy kì lạ vậy? Đây không phải là cảm giác mà bình thường vẫn có. Nó khác rất nhiều, giống như lúc trước tôi ở bên Thế Huân... hoặc thậm chí còn sâu hơn thế !

...Nụ hôn hôm qua...

...Trái tim tôi... Những cảm xúc lẩn lộn không thể giải thích của tôi...

Làm sao thế này ?

...

Đi dạo một lúc tôi ngồi ở ghế đá gần cửa hàng KFC mà Mẫn ca ca đang làm để gọi điện.

“Bây giờ mà gọi chắc anh sẽ đi được, vì gần tám giờ rồi mà !”

Tôi lấy máy ra ấn nút 1 gọi.

- Alô ! - Đầu máy kia truyền lại giọng của con gái.

“Ai vậy? Sao lại cầm máy của ca ca?”

- Xin hỏi có phải máy của anh Mẫn Hiền không?

- Đúng rồi ! Ai đấy?

- Chị là ai mà lại cầm máy của anh trai tôi thế? - Tôi hỏi lại.

- Anh trai? Ah~ Baekhyun hả? Chị Mi Yoo đây mà. - Cái giọng ông ọ ấy truyền qua điện thoại làm tôi nổi hết da gà.

- Vâng ! Em chào chị, anh Mẫn Hiền đâu rồi?

- Anh ấy vừa vào nhà vệ sinh một lát rồi. Có chuyện gì không em?

- Nếu vậy thì lát nữa chị bảo anh ấy gọi lại cho em nhé ! Tối nay em có cuộc hẹn với ca ca, em đang ở gần cửa hàng KFC.

- Ủ, lát chị sẽ nhắc anh ấy! Chào em !

- Vâng ! Chào chị ! - Tôi nhanh chóng tắt máy.

Chờ vài phút nữa chắc anh sẽ gọi lại thôi, 8 rưỡi là đến hẹn rồi.

“Lạnh quá.”

Hắt xì ! - Chết, cảm lạnh rồi, về thế nào cũng bị mẹ la.

Đi ra đường thế này từ 6 giờ không lạnh thì sao chứ. Đi mua mũ len và khăn quàng cổ mất hẳn một tiếng rồi còn đâu.

“A~ Đói !”

Thôi, ngồi chờ anh Mẫn Hiền một lúc cũng được.

“Tít !” - Có tin nhắn.

“Trốn đi đâu rồi hả? Không định học sao?” - Chanyeol

“Tôi đi chơi với anh Minhyun, lát nữa sẽ về, mai tôi học bù cũng được.”- Tôi nhắn lại.

- Mai là thi rồi mà bây giờ mình còn ngồi thu lu đây...

Càng ngày càng lạnh, tôi mặc có mỗi chiếc áo dài tay bên trong và áo khoác len màu trắng bên ngoài, cộng thêm chiếc khăn quàng cổ mỏng nữa.

“Sao lâu thế? Hai mươi phút rồi mà anh không gọi lại. Chờ thêm mười phút nữa vậy.”

...

- Hắt xì ! - Xong rồi, cảm thật rồi.- Ca ca đang là gì mà không thèm gọi lại thế nữa.

Tôi lấy điện thoại ra gọi lần nữa.

- Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...

“Đã tắt máy rồi ? hay là hết pin? Nhưng mình đã bảo là ở gần cửa hàng rồi mà, ít nhất cũng phải ra tìm chứ !”

Sắp ồm đến nơi rồi anh ơi, anh mau ra đi.

15 phút...

20 phút...

40 phút...

Trôi qua...

Trễ hẹn 40 phút rồi, chắc mấy đứa về hết rồi còn đâu.

“Anh làm đến 7 giờ 30 là xong rồi, tại sao không đến mà cũng chẳng gọi điện gì cả? Hay là xảy ra chuyện rồi?... Không đâu, không có chuyện gì đâu. ”

- 9 giờ 10 -

- Số máy quý khách vừa gọi...

Vẫn tắt máy. Tôi gọi đến năm lần rồi mà không được.

Có gì đó lạnh buốt suốt qua má tôi. Mưa ! Trời đang mưa nhỏ.

“Không may cho mình rồi, quanh đây chẳng có chỗ nào để trú cả.”

Đã 9 giờ 15 rồi.

Quay về phía cửa hàng KFC xem nó có đóng cửa chưa nhỉ? Vừa rồi vào tìm không có anh Mẫn Hiền trong đó.

Bỗng... một bóng dáng quen thuộc lướt qua...

Tôi giật mình nhìn...

Hai người họ... đang đi với nhau vui vẻ, còn mình ngồi đây chờ suốt một tiếng đồng hồ, chân đã tê cứng cả rồi.

Anh Mẫn Hiền đang đi cùng chị Mi Yoo đi qua tôi, không nhìn thấy tôi.

Ca ca đã gạt tôi sang một bên từ khi nào vậy?

Trước kia chỉ cần tôi gọi là anh sẽ giúp tôi ngay, còn bây giờ ca ca bỏ rơi tôi và vui vẻ với thiên thần đây sao? Anh quên là mình còn có một người em trai đang ngồi đây đợi anh tới giúp sao?

Anh trai có bao giờ bỏ rơi tôi đâu? Bây giờ tôi bị bỏ rơi rồi sao?...

Vậy mà tôi cứ nghĩ trên đời này dù tất cả mọi người bỏ rơi tôi thì anh Mẫn Hiền vẫn luôn ở bên...nhưng hình như không phải vậy rồi... tôi sai rồi... sai thật rồi....

Lạnh...

Đói...

...và nước mắt....

Chưa bao giờ tôi thấy mình bị mất mát nhiều như thế này...chưa bao giờ hụt hẫng như thế này...

“Chẳng lẽ anh cũng giống như bố sao?.... đều bỏ rơi em...”

- Hức... - Tôi bật khóc.

Thực sự... Tôi không chịu nổi đả kích này.

Mưa ngày một to hơn... Cái lạnh đến thấu xương.

Tôi ngồi thu lại một góc, hai tay ôm lấy chính mình giữ chút hơi ấm. Có lẽ lúc này nhìn tôi thật thảm hại. Tôi không thể đứng dậy để đi về nhà, nói đúng hơn là không còn đủ sức nữa. Hai chân tê rần vì lạnh, người run lên khe khẽ.

Chờ mãi mà anh Mẫn Hiền vẫn không gọi lại.

Anh trai không quan tâm tôi nữa sao? Tôi cố gắng thuyết phục bản thân mình là không phải, nghìn vạn lần không phải sự thật nhưng sao tôi vẫn cảm thấy tim mình như bị ai đó hung hăng đánh một quyền.

Đau. mất mát. hụt hẫng đang giày vò tâm trí tôi.

Đã gần hai tiếng tôi ngồi dưới mưa... làm ơn ai đó đến đón tôi đi... Tôi không muốn ở một mình lúc này, tôi sắp không chịu đựng nổi nữa rồi.

Trời bỗng nhiên ngớt mưa hẳn...không phải mà chỉ có chỗ tôi ngồi hết mưa thôi.

- Chanyeol...

Anh ta đang đứng trước mặt che ô cho tôi. Trời lạnh như vậy mà anh ta cũng chỉ mặc chiếc áo khoác dài mỏng bên ngoài áo phông màu xám, không lạnh hay sao mà còn ra đây?

- ...- Tôi ngước khuôn mặt ướt nhèm vì nước mưa nhìn anh ta, không nói gì.

- Đứng dậy đi. - Chanyeol nói nhỏ.

- ... - Tôi vẫn thế, không động dậy.

Nhưng trái tim đang ấm dần lên. Anh ta quan tâm đến tôi trong lúc này, không hề bỏ rơi tôi.

Thật sự cảm giác bây giờ là cảm động và một chút gì đó đặc biệt.

- Mau đứng dậy đi, về cùng tôi. - Chanyeol nói rồi lấy tay kéo tôi dậy.

Tay anh ta ấm quá, vừa đứng dậy tôi đã bật khóc.

- hức... Sao lại như thế?

Tôi cứ khóc như con nít trước mặt anh ta.

- Tôi biết, tôi biết rồi, mau nín đi.

Chanyeol dỗ tôi, nhưng không hiểu sao càng dỗ tôi càng thấy tủi thân vô cùng thế là tiếng khóc càng to hơn cùng tiếng nấc tôi khóc nấc lên.

- hức... anh Mẫn Hiền. ca ca bỏ rơi...tôi ...

- Ngoan, nín đi. - Anh ta đưa tay lau nước mắt cho tôi.

Như có một lực đẩy vô hình, tôi gục mặt vào ngực Chanyeol và khóc.

Im lặng...

Hơi ấm từ lồng ngực Chanyeol khiến tôi có cảm giác an toàn.

Giống như nín được một cành cây khi sắp rơi xuống vực thẳm... Tôi cứ thế dựa vào ngực Chanyeol mà khóc nấc lên như một đứa trẻ. Bộ dạng tôi lúc này có lẽ trông chật vật và khổ sở biết mấy.

Thì ra đây mới là con người thật của Chanyeol... ấm áp vô cùng.

- Phải về thôi, cậu sẽ ốm đấy.

Chanyeol nói rồi nắm tay tôi đi.

Nhưng mà... tôi mệt quá, người cứ mềm nhũn ra... chắc bị ngấm nước mưa rồi.

Tôi hơi khụy xuống.

- Có đi được không? - Chanyeol hỏi, giọng nói có vẻ rất lo lắng.

- Không biết nữa... nhưng tôi mệt lắm.

Bây giờ đến nói tôi cũng thấy khó khăn. Ôm thật rồi.

- Cầm lấy. - Chanyeol đưa ô cho tôi và cởi áo khoác ra. - Mặc vào đi.

Anh ta choàng áo lên người tôi.

- Thế còn anh?

Tôi hoảng hốt hỏi, hiện giờ anh ta mặc có mỗi chiếc áo phông xám màu.

- Tôi không sao, cậu mới phải lo, lên đi.

Chanyeol đội cho tôi chiếc mũ của áo khoác lên và ngồi xuống bảo tôi lên cho anh ta cõng.

- ... - Tôi ngẩn người.

- Mau lên đi, cậu định cho tôi chết rét ở đây à?

Vừa nghĩ đến việc Chanyeol đang chịu rét bỗng nhiên tôi cảm thấy xót xa và vội vàng leo lên lưng anh ta.

Một hơi ấm lan toả sang người tôi, nó quyến rũ và ấm áp. Tất cả sự lạnh giá vừa rồi như tan biến hết. Tôi thấy rất an tâm, cứ như thể Chanyeol là thần hộ mệnh của tôi vậy, cảm giác này thật kì lạ...

- Sao anh lại ra đây thế?

Tôi áp mặt vào vai anh ta và hỏi.

- Tôi không muốn nhìn thấy ai đó bị bỏ rơi thôi.

Giong nói thật nhỏ, rất ấm áp.

- Tôi bị anh trai bỏ rơi thật rồi sao...?

“Hãy nhớ. Có một người sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu...”

- - - - -

16. Chap 15

Hình như tôi đang sốt. Trán nóng quá, cả người như lửa đốt. Tối nay về nhà tôi nằm liệt ở giường, bao nhiêu là tin nhắn đến:

“Sao cậu chưa đến?” - Hyun ly

“Cậu lừa bọn tôi hả?” - Lớp trưởng.

“Cậu đúng là cáo già, không có bạn trai thì nói thẳng ra.” - Hyun Ly.

“Cậu àm mất cả một buổi tối của tôi rồi.” - Lớp trưởng.

“Trời ơi, mai đến lớp mình chết chắc”

Bây giờ là hơn 2 giờ sáng, phải ra uống nước thôi, sốt cao quá !

Vừa mới ra khỏi cửa phòng, tôi thấy choáng váng, mọi thứ tối sầm lại.

“Rầm !”

- A ! - Tôi ngã xuống.

Đến đi cũng không nổi nữa.

- Không sao chứ?

Là giọng nói của Chanyeol, sao anh ta lại ở đây vào giờ này?

- Anh ở đây từ bao giờ thế?

- Tôi ngồi đọc sách và nghe nhạc ở kia. - Anh ta nói với rất nhẹ nhàng.

“Tim mình... sao lại đập nhanh vậy?...”

- Sao người cậu nóng thế này? Chắc sốt rồi.

Chanyeol sờ trán tôi và... bế tôi lên.

- A... Không cần phải vậy đâu,tôi đi được mà.

- Thế lúc cậu ra khỏi cửa phòng là đang trong trạng thái đi được hả?

- Tôi... nhưng mà tôi muốn uống nước.

- Tôi sẽ lấy cho.

Nói rồi anh ta đặt tôi lên giường và đắp chăn cẩn thận.

Một lát sau.

- Nước đây,t huốc đây,uống đi !

“Thuốc !!!”- Sao lại có thuốc ở đây?

- Thuốc ? Sao phải uống thuốc ?

Tôi giãy lên.

- Sốt mà không uống thuốc thì là gì?

- Không ! Uống nước thôi,tôi không uống thuốc đâu.

- Uống nước đi, phải uống cả thuốc nữa.

- Không ! Từ bé đến giờ tôi sợ nhất và cũng ghét nhất là uống thuốc đấy.

- Thế lúc cậu sốt thì mẹ cậu làm gì? - Chanyeol hỏi.

- Lau người, lau chân tay cho tôi.

- Thế bây giờ tôi lau chân tay cho cậu nhé, muốn không?

Anh ta tiến lại gần tôi và hỏi.

- A... Không được.

Tôi đan chéo hai tay trước ngực,rụt người lại.

- Thế tôi gọi dì dậy nhé.

Chanyeol đứng dậy.

- Càng không được, mẹ mắng tôi chết.

Tôi kéo tay anh ta lại.

- Thế bây giờ cứ để sốt mãi như thế này hả?

Chanyeol quay lại thở dài nhìn tôi, chân mày khẽ nhíu lại.

- Tôi... Tôi không biết.

Tôi cụp mắt xuống nói.

- Phải làm sao với cậu đây? - Chanyeol ngồi xuống ghế.

- Không uống cũng được mà.- Tôi lí nhí nói.

- Ngoan chút đi, đừng nháo. uống thuốc vào rồi đi ngủ.

“Chanyeol... anh ta đang dỗ ngọt để mình uống thuốc.”

Nhưng hình như tôi thích nghe câu này, bỗng nhiên tôi thấy mềm lòng.

- Phải uống thật hả? - Tôi nhăn mặt.

- Đúng rồi, phải uống. Mai thi học kì đây, không uống cậu không làm được bài đâu. Uống đi, không đáng đâu.

Chanyeol đưa cốc nước và thuốc vào tay tôi.

- Không đáng thật?

- Ừ, không đáng.

- Được rồi.

Tôi do dự rồi đưa viên thuốc vào miệng và tu nước.

- Đáng vậy mà bảo không !

- Con nít mới thấy đáng thôi.

Anh ta mỉm cười xoa đầu tôi.

- Này, Ai là con nít chứ ?!

- Thôi, mau ngủ đi.

Chanyeol ấn người tôi xuống.

- Này ! - Tôi gọi khi anh ta ra ngoài cửa.

- Sao?

- Cho tôi nghe nhạc trong máy của anh. Được không?

- Được.

Chanyeol nói rồi đem headphone đeo vào tai cho tôi và bật nhạc.

“Kiss the rain.”- Nhạc nhật.

“Tại sao lại chọn bài này chứ?...”

...Ngoài trời vẫn đang mưa...

- Ngủ đi.

- Anh đừng đóng cửa,có thể ngủ ở ghế sofa ngoài kia một hôm không?

Tôi không muốn cô đơn lúc này,tôi muốn nhìn thấy ai đó ở ngay trước mắt mình... và đó là...Chanyeol

- Ừ.

Chanyeol lấy chăn ra ghế sofa đối diện với cửa phòng tôi nằm ngủ.Tôi nhìn về phía anh ta...nơi đó có một đôi mắt ám áp vô cùng...

...

Thứ 3 đến lớp.

Tôi đang trong tình trạng mê man, sốt cao, đi cũng không vững nữa. Chanyeol và Jong In phải đi hai bên để đỡ lấy tôi.

“Bọn họ lại bắt đầu xì xào rồi.”

- Này! Byun Baekhyun !

Tiếng Hyun Ly vang lên,tiếp theo đó đã thấy cả lũ con gái đứng chặn đường.

Thật đúng là ác mộng mà.

- Sao hôm qua cậu hẹn mà không tới?

Hyun Ly nói,giọng ực tức vô cùng.

- Bọn tôi đợi ba mươi phút đấy,biết không hả?

“Ba mươi phút của cô đã là cái gì,tôi còn đợi anh tôi vài tiếng cơ.”

- Tôi...- Tôi không biết nói thế nào cả. Giải thích là sao đây,bây giờ có nói gì họ cũng vô ích thôi.

- Cậu làm sao? Hay bị bạn trai đá rồi?

Hyun Ly mĩa mai.

- Hay thực ra chẳng có ai cả?- Lớp trưởng nói.

Tôi mệt thở còn không ra hơi thì làm sao mà nói nổi với mấy cái “loa” này.

- Tránh ra hết đi, phiền phức !

Chanyeol lên tiếng và tắt tự động tránh ra.

Anh ta làm vậy chỉ làm cho họ thêm ghen ghét thôi.

- Chết tôi rồi...- Tôi lẩm bẩm.

- Ai chết?

Jong In ghé sát đầu vào mặt tôi.

- Lui ra kia đi, anh chết đấy !- Tôi đẩy anh ta ra.

- Thật đúng là cáo già... - Tôi nghe thấy tiếng xì xào, bọn con gái nhìn tôi chằm chằm, không thềm nể mặt hai tên đang đi bên cạnh.

- Liền một lúc đi với hai người,có tốt đẹp gì đâu cơ chứ ? - Lại thêm một nhận xét đau lòng nữa.

Tôi điên mất thôi, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng. Không có Chanyeol và Jong In hộ tống thì chắc tôi cũng chẳng dám ló mặt đến lớp đâu.

- Này, anh lên lớp đây, tôi đi trước.

Jong In chào tôi và Chanyeol

- Ủ, đi đi.

Chanyeol gạt đầu rồi đưa tôi vào lớp.

17. Chap 16

Vật vã cả một tiết cuối cùng cũng làm xong bài thi Lí và dĩ nhiên là Chanyeol nhắc tôi hết.

- Uống đi.

Jong In mang hộp sữa cho tôi.

- Sữa gì thế?

Tôi không mấy khi uống sữa.

- Sữa chua lên men, uống vào cho đỡ sốt đi.

Anh ta cầm ống hút và đưa cho tôi.

- Thôi, không uống đâu. - Tôi quay mặt đi chỗ khác nằm bò xuống bàn.

- Cái thằng bé này...!

- Mau uống đi. - Chanyeol cầm hộp sữa ấn vào tay tôi.

- A~ Chán lắm. - Tôi lắc đầu.

- Vậy thì lát nữa tự làm bài nhé.

“Cái tên này lại dở trò đe dọa.”

- Uống! Tôi uống là được chứ gì?

Tôi giật vội hộp sữa uống một hơi. Lần này mà không có người nhắc bài chắc tôi chết mất.

- Thế có phải ngoan không?- Jong In cười, Chanyeol cũng cười.

“Đạo này anh ta hay cười nhỉ? Cười cái con khỉ.”

- Không nhìn nữa, uống tiếp đi.

Chanyeol gõ trán tôi.

- Oppa ! - Một giọng nói bất ngờ réo lên rõ to.

- Sặc...! Khụ khụ... - Tôi bị sặc, ho liên tục.

Hyun Ly xuất hiện từ khi nào thế?

- Hyun Ly, em suýt hại chết người đấy.

Jong In vừa nói vừa đưa giấy cho tôi.

- Đây ! Khụ... Cô đừng... khụ... có mà xuất hiện... như ma thế chứ, tôi sặc sắp chết rồi !

Tôi vừa nói vừa ho, chợt nhận ra có ai đó đang vỗ lưng cho mình...

Tim đập nhanh... cái cảm giác này lại đến nữa rồi! khó chịu quá.

“Không được như thế này nữa.”

Tôi bật dậy, quay ra nhìn Chanyeol.

- Đây ! Nhóc sao thế?

Jong In hỏi nhưng tôi chẳng quan tâm, mắt tôi vẫn nhìn Chanyeol.

“Cứ thế này thì chẳng biết làm sao nữa, khó xử quá.”

Tôi chạy vụt ra ngoài, mặc kệ tiếng gọi của hai người họ.

...

Mệt quá. Đang ốm mà chạy như điên thế này chắc chỉ có một mình tôi. Nhưng ít ra nó làm cho tôi dễ chịu hơn một chút.

Trái tim bây giờ cũng đang đập rất nhanh nhưng chắc không phải vì Chanyeol mà vì chạy nhanh quá...

Hắn ... sao lại khiến tôi thành thế này?

...

Kiểm tra Hoá

Lần này tôi không thêm hỏi Chanyeol câu nào từ đầu tiết đến giờ.

“Chẳng hiểu mình bị làm sao nữa.” Không muốn gặp, không muốn nói chuyện... Đây là vì ghét hay là vì muốn lãng tránh đôi mắt ấy?”

Càng ngày ánh mắt hắn nhìn tôi càng kì lạ, có chút gì đó ám áp hơn, nó khiến tôi bối rối và ngạt thở, tôi ghét cảm giác ấy.

“Nghĩ gì thế này, bài thi còn chưa làm được chữ nào, khó quá a...”

“Bộp !”- Một tờ giấy được vo tròn đáp trúng đầu tôi. Mở ra mới biết là phao hoá, đủ cả năm bài luôn. Sắp hết giờ rồi, phải mau chép mới được.

...

Đã thi xong cả hai môn tử thần ngày hôm nay, nhẹ cả người~

Tôi xem lại tờ giấy phao vừa rồi thì ra là nét chữ của Chanyeol.

“Sao anh ta lại vậy, không hỏi mà cũng nhắc. Mọi hôm đâu có dễ tính như thế?”

Tôi quay xuống bàn hắn, chìa tờ giấy ra hỏi:

- Cái này... là của anh hả?

Chanyeol đang mãi xếp sách vở vào cặp chuẩn bị đi về không thèm liếc tôi lấy một cái:

- Thì sao?

- Tôi có hỏi đâu mà anh ta phải nhắc?

“Mình bị điên hay sao mà lại đi phún ra câu này. Lần sau hắn không nhắc nữa thì toi.”

- Đẳng nào mà cậu chả chép hết sạch rồi. Đi thôi.

Hắn nói rồi kéo tôi đi.

- Này, từ từ thôi, tôi đang ôm đấy.

- À.... - Chanyeol đứng lại đột ngột khiến tôi va mạnh vào lưng hắn.

- A...

- Quên là cậu ôm.

Chanyeol quay lại nói với tôi.

“Này, đùa ai thế không biết? Người ôm mà còn quên.”

Tôi hất hàm rồi đi lên trước.

- Hey you~

Jong In không biết từ đâu chui lên quàng lấy cổ tôi.

- Làm gì thế hả?

Tôi giật mình đẩy anh ta ra.

- Bộ em nhìn mà không biết hả? Anh đang thể hiện sự yêu quý của mình mà.

Hắn ta cười cợt.

- Ai cần, đi ra chỗ khác đi~

Tôi xua tay.

- Muốn ăn kem không?

- Không ăn đâu, tôi đang ôm mà.

Tôi vội trả lời, bây giờ ăn kem chắc chết, trời lạnh như thế này.

- Ồ anh quên là cậu ốm. hahaha.

“Lại một người nữa quên là mình đang ốm. Thật bất công.”

- Hai người... - Tôi chỉ vào mặt hần tức không nói nên lời.

- Sao thế ? - Jong In đơ mặt ra còn Chanyeol thì cười.

Ức mà chết mất, hai tên vô tâm.!

- Không nói nữa,tôi tự đi về,không cần hai người phải đi cùng đâu.

Tôi nói rồi bỏ đi trước, mặc kệ hai con người kia.

“Đúng là chẳng có ai quan tâm mình bằng anh Mẫn Hiền cả.”

Nhưng bây giờ Mẫn ca ca cũng bỏ mặc tôi rồi, để tôi ngồi đợi dưới mưa mà cũng chẳng thèm nói câu nào. Sao lại như thế chứ? Sao lại bỏ mặc tôi chứ? Tôi đã làm gì sai sao?

“Thế là anh trai mình đã bị cướp mất hoàn toàn rồi, hết thật rồi.”

Anh của tôi... đâu rồi ?

Từ bé đến lớn tôi luôn có anh trai bên cạnh, giờ phải tự bước đi một mình không còn có anh yêu thương, giúp đỡ nữa sao?...

Làm thế nào đây?... hoang mang vô cùng...

Đi bộ về đến nhà thôi,chẳng bắt được chuyến xe buýt nào

7 giờ 30'

Tôi đi xa quá, chẳng biết đường về như thế nào nữa. Đúng là xui. Cứ đi hoài mà chẳng biết mình muốn đi đâu nên mới thành ra thế này.

“Đành vừa đi vừa hỏi đường vậy.”

8 giờ.

Mệt quá,nửa tiếng rồi mà chưa hết cái thân này về đến nhà.

“A, đây rồi, đường nhà mình đây rồi,vẫn may quá !”

Cửa hàng KFC vẫn mở,không biết anh Mẫn Hiền còn trong đây không? Tôi muốn gặp anh quá.

“Thôi kệ đi, chắc anh đi chơi với Mi Yoo rồi !”

- Hắt xì ! - Lạnh quá. Tôi co vai lại nhưng người vẫn run lên vì lạnh,hai hàm răng cứ đập vào nhau.

Thế này thì ốm thêm là cái chắc rồi.

- Cậu thích mình trông giống như là mèo đói thế hả ?

Giọng nói này... giọng nói luôn xuất hiện trong nhưng lúc tôi thảm hại nhất.

Tôi rất muốn nghe thấy câu nói trách móc trên trời này trên đường về nhà... Vì tôi biết,chỉ cần nghe thấy nó là tôi sẽ hết lạnh, hết buồn phiền...

Không biết từ khi nào mà giọng nói của anh ta đã tràn ngập trong cuộc sống của tôi... Tôi chỉ biết là tôi cần nó... rất cần...

- Sao không trả lời? Tôi nói đúng quá hả?

Chanyeol đi về phía tôi.

- Ủ. - Tôi gật đầu.

- Mang vào.

Chanyeol đội lên đầu tôi một chiếc mũ len trắng, chắc anh ta mang từ nhà đi.

- Có lạnh không?

- Có. - Tôi lại gật đầu.

Anh ta bỏ khăn len ra khỏi cổ và quàng cho tôi.

Khăn vẫn còn lưu lại hơi ấm từ người Chanyeol, tôi rất thích cảm giác này, cứ như là mình được sống lại vậy.

- Đi thôi ! - anh ta đi bộ cùng tôi, bước chân đều đều.

- Ấm quá. - Tôi thì thầm với chính mình.

- Tại sao cậu lại thích làm con mèo đói thế hả? - Chanyeol hỏi, mắt vẫn hướng về phía trước.

- Tôi cũng không biết. Có lẽ vì tôi muốn có ai đó đến chăm lo cho mình.

Tôi nói câu này hình như hơi lạ. Nếu vậy thì người đến chăm lo cho tôi ngày hôm nay chính là Chanyeol. Mà đâu phải chỉ hôm nay... Hắn đã ở bên cạnh tôi đã rất nhiều lần.

Bắt đầu từ bao giờ mà Chanyeol đã bước vào thế giới của tôi sâu đến vậy? Tất cả mọi thứ đều thấy hắn xuất hiện giúp đỡ tôi...

“Chẳng lẽ anh ta đã thay thế Mẫn ca ca rồi sao?”

Không được ! Chanyeol khác, anh Mẫn Hiền khác. Người luôn ở bên tôi từ trước tới giờ chỉ có anh Mẫn Hiền, Chanyeol bắt quá là tạm thời thôi...

- Vậy nếu hôm nay không có tôi thì ai sẽ chăm lo cho cậu?

Hắn hỏi khiến tôi gật mình.

“Đúng vậy... Ai? Ai sẽ đến nhỉ?...Mẫn ca ca?...còn ai nữa không?”

Hoá ra, điều tôi mong chờ chỉ có hai người này thôi hả?

“A... điên mất.”

- Không biết nữa. Chắc sẽ không có ai cả.

Tôi lắc đầu.

- Vậy tôi là duy nhất rồi !- Chanyeol nói.

...Gió thổi lạnh buốt...

“Đợi mình về nhà rồi hãy thổi không được hả? Ông trời độc ác, tôi đang ốm mà.”

Tôi vừa đi vừa rút cổ lại trong cái khăn len của Chanyeol, hai má tê cứng vì lạnh.

- Khoan đã. - Chanyeol đứng lại.

- Gì thế? - Tôi quay lại hỏi.

“Đã lạnh rồi không mau về đi cái tên này !”

Chanyeol từ từ đưa tay lên áp vào hai bên má tôi.

Mặt tôi trong thoáng chốc ấm hẳn lên...

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn.

- Má cậu tái mét rồi. Có biết không?

Hắn nói rồi xoa má tôi... hành động này... thật không biết phải nói như thế nào nữa...

Người tôi bắt đầu có cảm giác lâng lâng như người say rượu vậy...tim đập loạn nhịp... Tôi đơ người, đứng yên để Chanyeol “ủ” má cho mình. Thật sự là rất ấm... rất... rất thích...

- Về thôi.

Được một lúc Chanyeol bỏ tay xuống và kéo tôi về nhà.

“Anh ta thật sự không hề lạnh lùng như mình vẫn nghĩ...anh ta...con người đó...rất ấm áp...”

Tôi cười và khẽ nói :

- Cảm ơn.

- Ngốc. - Hắn chợt mỉm cười cũng khẽ đáp lại thật nhỏ.

Xin chào ;___;

Đã lâu không gặp nha :<>

Thực xin lỗi vì lâu lắm tôi mới đăng chap mới được. ToT huhu

Các đồng chí anh em thông cảm :((

Tôi phải ôn thi chuyển cấp mà.. T^T

18. Chap 17

Một tuần thi mệt mỏi đã qua,chiến đấu cũng kiệt sức rồi,bây giờ là lúc ta được nghỉ ngơi a.

- Này, làm gì đấy?

Jong In ra ban công đứng cùng tôi.

- Không biết. Thi xong rồi nên thấy tâm trạng rất nhẹ nhõm.

Gió bắt đầu thổi vào mặt tê lạnh. Mùa đông ở đây thật khắc nghiệt không kém ở Bắc Kinh.

- Vào trong đi, không lại ốm đấy.

Jong In cho tay vào túi áo khoác mỏng so vai lại vì lạnh.

- Trường mình có được nghỉ đông không?

- Có chứ, được nghỉ một tháng.

- Thế là được về Trung Quốc rồi.

- Cậu về Trung Quốc hả? Vậy còn anh vớt đi đâu?

- Hay anh cùng về cũng được mà,đằng nào anh cũng đã có kế hoạch đi xa đâu.

- Ừ, nếu có thể anh sẽ cùng về.

Anh ta quay sang nhìn tôi cười.

Nhưng tôi không bị choáng khi nhìn anh ta cười, người duy nhất làm tôi choáng chính là Chanyeol, cái tên đó cười rất đẹp.

“Ting !”- Có tin nhắn.

Là của anh Mẫn Hiền, cả một tuần nay tôi chẳng liên lạc gì với ca.

“Em có ở nhà không để anh qua”

Có nên gặp không nhỉ, mình vẫn ức vụ hôm trước lắm, báo hại mình ốm một trận ra trò.

“Thôi dù sao cũng phải gặp chứ,anh trai thân yêu của mình mà.”

Tôi đành nhắn tin lại: “Em đang ở nhà.”

- Xuống nhà đi, anh trai tôi sắp đến rồi.

- Anh vẫn chưa được gặp anh trai cậu.

Jong In cùng tôi xuống nhà.

- Trời, ai đây? - Jong In thốt lên đầy ngạc nhiên.

Tôi quay ra nhìn thì thấy một con bé rất dễ thương đang đứng cạnh Chanyeol.

- Oppa ! - Cái giọng này nghe cũng dễ thương hơn Hyun Ly nhiều.

- Hye Jin, lâu lắm mới gặp em.

Jong in cười tiến đến chỗ con bé đó.

“À, mình nhớ ra rồi, Hye Jin là em họ của Hyun Ly, chính nó đã tung tin mình ở nhà Chanyeol cho cả trường biết.”

- Vâng, em nhớ anh quá, sao anh đi lâu thế, chẳng chịu về thăm em gì cả.

Hye Jin cầm tay Jong In đứng đưa.

- Haha, anh đâu phải người có nhiều thời gian, bận chết đi được ấy,cứ rảnh ra là lại nhớ về Hye Jin mà.

Jong In lại giở “võ miệng” ra.

- Anh chỉ được cái nói hay thôi,chứ làm sao mà tin được, cô em gái này chắc bị anh quên lâu rồi.

Hye Jin phụng phịu nói, nhưng công nhận điệu bộ của nó rất dễ thương,khác hẳn với Hyun Ly.Thảo nào cả Chanyeol và Jong In đều yêu quý nó như thế.

Tôi lẳng lặng đi xuống ghế ngồi cạnh Kiki mở ti vi xem.

“Hye Jin cũng thích Chanyeol,xem ra nó thắng chị gái nó rồi,trông cái mặt dễ mến thế kia cơ mà. Không bù cho hôm đối mặt nói chuyện với mình, đánh đá không chịu được.”

- Chanyeol, tối nay anh có đi đâu không?

Nó quay sang hỏi Chanyeol,mắt cười híp lại khiến người ta không khỏi xao động mà...

- Chắc không bận gì đâu.

Cách nói chuyện của Chanyeol với Hye Jin rất cởi mở, con bé này lợi hại hơn tôi tưởng.

- Chúng ta đi chơi đi, hát karaoke hoặc là đến quán nào đó nghe nhạc. Lâu lắm rồi em không đi chơi với hai anh.

Hye Jin khoác tay Chanyeol thân mật.

“Sao tự đứng mình thấy khó chịu vậy? trong lồng ngực đột nhiên có gì đó đè nén, lần đầu tiên cảm giác này xuất hiện.”

- Ủ, được ! Vậy...Baekhyun muốn đi không?

Hắn quay sang hỏi tôi.

Tư đứng tôi thấy tủi thân, bực bội vô cùng.

- Không.

Tôi trả lời thẳng thừng, thái độ lạnh nhạt, quay mặt đi chỗ khác.

- A! Bây giờ em mới thấy anh,sorry nha ! Xin chào, em là Hye Jin, bạn từ nhỏ với Chanyeol và Jong In. - Nó cười rõ tươi.

“Trình độ giả nai của Hye Jin thật là đỉnh ! Khâm phục !”

Mới gặp hôm nào gặp nhau vẫn còn lộ đuôi cáo xong, bây giờ đã tự giới thiệu như chưa hề quen biết ấy.

- Ủ. - Tôi nói rồi quay ra vuốt ve Kiki.

- Này, ! Cậu phải giới thiệu lại chứ, làm anh mà lại trẻ con thế hả?

Tôi thực sự bức rức rồi đấy.

- Ai trẻ con chứ? Kệ tôi, tôi “ừ” là được rồi.

Tôi bật dậy nói.

- Hơ, thằng nhóc này ăn nhầm cái gì vậy? Bị làm sao đấy?

Jong In ngó người ra nhìn tôi.

- Chẳng sao cả, kệ tôi. - Tôi đứng dậy bỏ đi.

Thật sự là không thể chịu nổi nữa, mắng mình như thế trước mặt con bé ấy.

Tôi lên phòng lấy quần áo đi tắm cho khỏe. Hôm nay đến ăn cơm chắc cũng không ngon rồi, Hye Jin ở lại ăn cơm cùng bọn họ mà, lại còn đi chơi nữa chứ.

Tắm xong, tôi vào phòng lấy máy mp3 thì thấy... Hye Jin đang ngồi nghe nhạc bằng chính máy của tôi.

- Này.

Tôi vỗ vai nó.

- ...- Hye Jin chẳng nói gì chỉ ngược lên nhìn tôi.

- Trả lại máy cho anh và ra khỏi phòng anh.

Tôi nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể.

- Vâng, em xin lỗi. - Nó nói rồi cup mặt xuống đi ra ngoài.

Con bé kia đóng kịch giỏi thật đấy, mới hôm trước còn lên mặt xong. Tôi quay lại nhìn Hye Jin ra ngoài.

Giật cả mình, Chanyeol đứng ngoài cửa từ lúc nào rồi.

“Oh, thì ra là vậy, Hye Jin thông minh lắm.”

Tôi nhìn hắn chẳng nói gì.

- Sao từ chiều tới giờ cậu lại thế?

Chanyeol hỏi, ánh mắt nhìn tôi vẻ khó hiểu.

- Tôi vẫn bình thường chẳng có gì lạ cả.

Tôi trả lời với vẻ hời hợt. Máy người chỉ thấy tôi lạ mà không biết con bé kia còn lạ hơn trăm lần.

- Sao lại phải lạnh nhạt với Hye Jin như thế? Con bé có làm gì có lỗi đâu?

- Anh quan tâm đến thái độ của tôi từ bao giờ thế hả? Sao tự nhiên tốt vậy?

Tôi hỏi lại để đỡ phải trả lời, chẳng lẽ đi nói hắn ra là mình ghét Hye Jin hả? Thế thì nhỏ mọn quá.

Còn nói là con bé đó có mà gì đâu nữa chứ. Ngồi trên giường người khác rồi lấy máy mp3 nghe như là của mình ấy. Thế mà bảo không làm gì.

Tôi chẳng buồn tiếp lời đi thẳng xuống nhà. Vừa lúc anh Mẫn Hiền đến, càng làm cho tôi thấy tủi thân ức chế. Ai cũng vì một đứa con gái khác mà bỏ rơi tôi.

“Sao tự nhiên mình lại đi ganh tị vô lý thế chứ?”

- Chào cả nhà.

Anh Mẫn Hiền cười nói.

- Chào anh. - Jong In cười. - Em là Kim Jong In bạn của Chanyeol.

- Chào, anh là Byun Minhyun.

- Em chào anh, em là Hye Jin ạ.

Con bé đó lễ phép cúi chào ca ca.

“Đừng nói là định lôi kéo của anh mình nhé. Không được !”

- Ca ca.

Tôi gọi trước khi anh định chào lại Hye Jin.

Nó nhìn tôi đầy tức tối.

- Anh ở lại ăn cơm đi. Mẹ với cô Seo Ji sắp về rồi. Cô Seo Ji bảo anh nhất định phải ăn cơm ở đây một bữa.

- Ủ, cũng được.

Ca ca cười, còn tôi thì không. Gây ra tội lỗi như thế mà cũng cười được.

Gần 7h cả nhà ngồi ăn cơm tối.

- Lâu lắm mới thấy Hye Jin sang đây chơi đấy. - Cô Seo Ji cười gấp thức ăn vào bát Hye Jin.

- Vâng, cháu xin lỗi nhưng vì bận quá cô ạ.

- Ủ, cô biết rồi. Các con còn học mà.

- Hôm nay bọn trẻ đến đông đủ, ăn cơm thấy vui hẳn lên. - Mẹ tôi nói.

- Nếu bác thích thì cháu sẽ đến thường xuyên, chỉ sợ lúc đấy bác đuổi không kịp thôi.

Nó lại cười kiêu đáng yêu hai mắt híp lại làm cho ai cũng phải xiêu lòng, trừ tôi.

- Haha ! Con bé này thật dễ thương.

Cả mẹ và cô Seo Ji đều cười ồ lên.

“Trời ạ, hai lão bà đều bị nó qua mặt mà không biết.”

- À, con có điều này muốn nói với cả nhà.

Hye Jin đứng dậy nói.

- Sắp tới con và chị Hyun Ly sẽ tổ chức một buổi party nhỏ, muốn mời mọi người đến góp vui. Cả nhà sẽ đi nhé~

Nó mở to đôi mắt nhìn mọi người làm ra vẻ dễ thương mong đợi câu trả lời của mọi người.

Tôi không có hứng thú gì cả.

- Ôi, nhưng mà cô và bác đều bận rồi, chắc không tham gia được đâu.

Cô Seo Ji khéo léo từ chối lời mời.

- Con không biết đâu, cô và bác phải đi chứ, không đi sao được~

Nó chu môi phụng phịu.

Nhìn cái điệu bộ của nó thực sự là không chịu nổi mà. Rõ ràng rất vui trong lòng vì hai người họ không đi được vậy mà còn giả bộ.

Cứ thử nghĩ xem, một bữa tiệc toàn của đám thanh thiếu niên tự nhiên lại xen vào hai lão bà như vậy thì ai mà thích cho được.

Càng nghe càng thấy sự giả tạo rõ mồn một.

- Thôi con rủ mấy đứa này đi cũng được mà. - Mẹ tôi lên tiếng.

- Đành vậy thôi ạ. - Hye Jin xì mặt xuống nói. - Thế mọi người đi nhé em năn nỉ đấy.

Nó tỏ vẻ hết sức có thể. Còn lâu tôi mới đi. Mà mình không đi nó càng thích chứ sao.

- Dĩ nhiên anh trai yêu quý của em sẽ đi rồi. - Jong In dơ tay lên.

- Yêu anh nhất đấy.

Hye Jin nhảy lên cười.

- Thế còn anh, Chanyeol?

Nó lại quay sang Chanyeol hỏi.

- Ủ, anh đi được. - Chanyeol đồng ý.

- Ha,vui quá, Minhyun ,anh thì sao?

“Sao nó còn lôi kéo cả anh mình nữa cơ chứ? Hai tên kia là đủ rồi chứ, sao phải động chạm đến anh Mẫn Hiền?!”

- Anh có biết gì đâu mà đi.

Mẫn ca ca cười xua tay.

- Đi rồi sẽ biết mà anh,yên tâm đi, em sẽ giới thiệu cho anh thật nhiều bạn.

Nó thuyết phục anh và nở một nụ cười hoàn mỹ chưa từng thấy.

“Không được anh ơi,đừng có đồng ý !”- Tôi nhìn sang Mẫn ca ca cố truyền đạt thông tin nhưng hình như anh đang bối rối,nản lòng, chắc chắn là bị nó thuyết phục rồi.

Tôi nín thở nhìn anh đợi chờ câu trả lời.

- Chắc là phải đi rồi, con bé này năn nỉ quá.

Anh cười và đồng ý.

“Tại sao mọi người đều bị con nhỏ này hạ gục thế hả? Mà cũng phải thôi nó giả tạo đến mức đấy cơ mà. Ai mà chịu nổi chứ. Mình mà không biết trước bộ mặt thật của nó thì cũng đã quý nó lâu rồi.”

Phải là sao đây? Anh Mẫn Hiền đồng ý rồi. Chắc nó không điên mà hỏi mình đâu.

- Anh cùng đi nhé Baekhyun?

- Anh có việc rồi.

Tôi nói một câu thẳng thừng khiến mọi người không khỏi ngỡ ngàng vì tất cả đều đồng ý trừ tôi.

- Anh đi cùng mọi người đi mà~ Bạn gì để sau cũng được. Hay là kêu em giúp cho, hết bạn liền nha~

Bây giờ mà từ chối nữa thì ai cũng sẽ nghĩ mình quá đáng làm kiêu. Chắc phải đồng ý rồi.

“Đằng nào cũng có anh Mẫn Hiền đi cùng mà.”

- Vậy thì anh sẽ cố để đi.

Tôi nói nhẹ nhàng và nở một nụ cười có thể nói là không khó coi lắm, đủ để nhìn.

...

7h30'- Jong In, Chanyeol và Hye Jin chuẩn bị đi chơi.

Tôi mặc kệ, họ muốn làm gì thì làm, còn anh Mẫn Hiền ngồi nói chuyện với cô Seo Ji và mẹ. Ai cũng có việc để làm,mỗi tôi là đang bơ vơ.

- Bọn con đi đây bác ơi~

Tiếng Hye Jin lanh lảnh vọng vào.

- Baekhyun không đi hả con?

Cô Seo Ji hỏi tôi.

- Dạ thôi, họ đi với nhau thế là được rồi.

Tôi cụp mặt xuống đi lên phòng thay quần áo để đi chơi... một mình. Đang đi thì gặp ngay Chanyeol đi xuống cầu thang, quần áo chỉnh tề để đi chơi với hai người ngoài kia.

- Còn chưa đi cơ à? - Tôi lẩm bẩm đi qua anh ta.

- Cùng đi đi. - Chanyeol chặn đường tôi.

Tôi ngược nhìn, vẫn cái ánh mắt chứa đầy sự khó hiểu của hắn khiến tôi bực bội.

- Không thích. - Tôi bướng bỉnh nói và đi lên phòng.

“Thái độ này của mình là gì nhỉ? Dối người yêu chắc? Thật ngớ ngẩn ! Bạch Hiền ơi là Bạch Hiền, mày làm sao thế không biết?”

Thay đồ xong, tôi xuống nhà đi thẳng ra cửa:

- Con ra ngoài chút đây.

Tôi nói rồi bỏ đi một mình, không thèm đoái hoài đến anh Mẫn Hiền. Được một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo sau, nếu tôi đoán không sai thì là ca ca.

- Bạch Hiền ! Đợi anh cùng đi

Anh Mẫn Hiền kêu tôi. Sao tôi phải dừng lại nhỉ? Anh đã từng bỏ mặc tôi dưới trời mưa cơ mà, sao vẫn có thể tỏ ra như không biết gì như vậy? Mặc kệ, tôi không dừng lại, cứ thế mà đi tiếp cho đến khi bị một bàn tay kéo lại.

- Anh đã bảo là đợi mà, sao cứ đi như thế?

Ca ca hỏi tôi.

- Sao em phải đợi anh chứ? Bỏ tay em ra.

Tôi quay ra giật tay lại. Cảm giác uất ức lại trào lên cực độ.

- Thằng bé này, hôm nay em làm sao thế? Bị ai trêu hả?

Anh vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra. Giả vờ hay thật đấy.

- Chính anh làm cho em bực thế đấy. Anh không biết là vì sao hả?

Tôi quát lên. Thật sự là rất tức. Bây giờ mà có Mi Yoo ở đây chắc tôi mắng cả chị ta rồi.

- Em nói gì anh không hiểu. Tóm lại là em làm sao thế hả?

Anh Mẫn Hiền vẫn nhẹ nhàng, đối với tôi gần như chưa bao giờ ca ca nổi giận.

- Thứ hai tuần trước, buổi tối anh bỏ mặc em đi chơi với chị Mi Yoo còn gì, vậy mà đã quên rồi hả?

Tôi nói rồi cảm thấy tủi thân ghê gớm, sống mũi cay cay. Chưa bao giờ tôi phải giận anh đến mức như thế này. Ca ca làm tôi quá thất vọng.

- Bạch Hiền à, em nói rõ một chút được không? Anh hoàn toàn không biết gì về tối hôm thứ hai, cả ngày hôm đó em có liên lạc gì với anh đâu.

Nghe anh nói mà tôi ngạc nhiên vô cùng, rõ ràng tôi đã gọi cho anh cơ mà. Chỉ có điều người nghe máy là chị Mi Yoo thôi.

- Anh không hề biết là em hẹn anh lúc 8h30' ở gần quán ăn hả?

Tôi hỏi lại anh.

- Không, anh chỉ thấy Mi Yoo nói là em gọi điện đến bảo anh không cần tới chỗ hẹn nữa thôi.

- Hả? Chị ta nói thế á?

“Chị ta đúng là muốn chia cắt anh em mình mà.”

- Ừ, Mi Yoo đã nói thế nên anh cũng không hỏi gì em về cuộc hẹn với bạn em nữa.

- Chị ta thật đúng là...

- Em nói rõ cho anh nghe xem nào.

- Lúc em gọi đến cho anh thì người nghe máy là Mi Yoo nên em nhờ chị ta nhắn với anh là em đang đợi ở ghế đá gần cửa hàng KFC rồi mà.

- Mi Yoo... - Ánh mắt anh như hiểu ra điều gì đó.

- Vậy là chị ta nói dối anh hả?

Vẻ mặt của anh rất không được bình thường, như đang sắp giận đến nơi vậy.

- Anh biết rồi, xin lỗi em trai vì đã để em phải đợi... Nhưng mà hôm đó trời mưa thì em ngồi đợi ở đâu?

Ca ca giật mình nhớ lại.

- Ghế đá, em ngồi đợi anh hơn hai tiếng ở đấy đấy. - Tôi nói thản nhiên để gieo rắc sự tội lỗi vào lòng anh.

- Dưới trời mưa hả? - Anh hỏi.

- Vâng. - Tôi gật đầu.

- Cái thằng ngốc này. - Anh đánh vào đầu tôi một cái rõ đau.

- A~ - Tôi ôm đầu nhăn mặt.- Anh sao lại đánh em hả?

- Vì em quá thiếu năng. Trời mưa như thế không đi vào đâu mà trú lại còn ngồi đấy để ngấm nước. Không sợ ốm hả?

- Ai ốm? - Tôi lúng túng. - Em không ốm được đâu.

Tôi cười trừ để anh tin. Nhưng...vô tác dụng vì ca ca đang nhìn tôi theo cái kiểu : “Mày không giấu được anh đâu mau nói thật ra đi.”

Chẳng bao giờ tôi giấu anh nổi chuyện gì. Ca ca luôn biết được mọi ý nghĩ và cảm xúc của tôi.

- Đừng có nhìn em kiểu đấy,em nói thật mà. - Tôi vẫn ngoan cố.

- Anh có nói là em nói không thật đâu mà phải thanh minh?

Mất ca ca vặn lại tôi một câu đau điếng. Lúc nào anh cũng làm cho tôi tự lòi đuôi cáo ra.

- Vậy hả?- Tôi gãi đầu.

- Sao? Không biết nói gì hơn hả?

Anh khoanh tay trước ngực với vẻ mặt đắc thắng.

“Cái ông anh đểu giả này, cứ phải dồn ép mới được hả?”

- Thì có ốm được chưa?

- Ốm như thế nào nói anh nghe .

Vẻ mặt ca ca thay đổi hẳn,sự lo lắng lộ rõ. Đúng là anh vẫn quan tâm đến đứa em này.

- Ho, sốt, mệt, đau đầu gần một tuần.

Tôi kể nể và biết là anh đang xót trong lòng.

- Thế sao không gọi điện gì cả? Lăn đùng ra đấy thì sao?

- Lăn rồi còn đâu mà thì sao? Gọi anh để làm gì,anh còn phải đi với chị Mi Yoo nữa cơ mà. Mới cả lúc đấy em đang rất ghét anh.

Tôi hất hàm một cái.

- Thôi được rồi, người anh trai này xin lỗi cậu, bây giờ cậu có muốn đi ăn kem không?

Ca ca cười rồi dí trán tôi.

- Có chứ~ Chỉ cần kem thì Bạch Hiền này sẽ đi hết~

Tôi kéo tay anh đi ra quán kem gần đó,gọi một cốc to để ăn bù cho những ngày bị ốm.

Ăn xong tôi về một mình còn anh Mẫn Hiền thì nói phải đến gặp Mi Yoo.

“Đến gặp chị ta để làm gì nhỉ? Chắc là hỏi chuyện của mình rồi.Lần này thì hai người họ cãi nhau to đấy, nhìn sắc mặt của anh khi nhắc đến tên chị ta tự nhiên tối sầm lại khác lạ. Có vẻ anh giận thật rồi. Chị ta đi quá giới hạn cho phép về quyền riêng tư của hai người rồi.”

Đành chịu thôi, tôi cũng chẳng thể nói gì được với hai người họ cả, tự giải quyết là tốt nhất.

- Hôm nay vui quá anh nhỉ?

Tôi nghe thấy giọng nói rất quen,quay ra thì thấy ba người họ: Chanyeol, Jong In và Hye Jin đang đi về cùng nhau cười nói rất vui vẻ.

Tôi định xoay người lại nhanh chân té về nhà thì cái tên nhăn nhở đã kịp phát hiện ra:

- Này nhóc, đi đâu thế, có một mình thôi hả?

Tôi đành phải tiến về chỗ họ để về cùng luôn.

- Đi ăn kem với anh Minhyun ấy mà, mấy người đi đâu có vẻ vui lắm nhỉ?

Tôi hỏi và nhìn sang Hye Jin đang khoác chặt tay Chanyeol.Hye Jin con bé đó cứ là như người yêu không bằng ấy. Thật là khiến người ta nóng mắt.

Thấy tôi nhìn, Hye Jin liền giả trò chọc tức tôi bằng cách ngả đầu mình vào vai Chanyeol.

Lòng ngực tôi đang thấy rất tức rất khó thở làm sao ấy, mắt cứ dán chặt vào hình ảnh ấy cho đến khi Chanyeol quay ra nhìn tôi.

Tôi vội quay ra chỗ khác,cứ như sợ anh ta nắm bắt được cảm xúc của mình. Thật sự là tôi đang thấy bức và bối rối... Hye Jin đã đạt được điều nó mong muốn.

“Sao lại thế? Sao lại cảm thấy bức vì cái cảnh Hye Jin đang bám lấy tay anh ta?... Cái cảm giác này... thực khó chịu ”

.
.
.
.
.
.

Byun ghen =))))))))

19. Chap 18

Tuần này học hành thật thoải mái nha~ không còn nặng nề như trước nữa,thầy cô cũng thả lỏng hơn. Có thể nói là ở trong lớp nếu cảm thấy buồn ngủ thì ta có thể “sleeping” luôn.

Và bây giờ tôi đang trong tình trạng...ngủ gật.

“A.”- Tôi bị đập đầu xuống bàn đau quá.

- Làm gì mà gục xuống thế hả?

Giọng nói của Jong In

- Ngủ. - Tôi trả lời còn mắt vẫn nhắm chặt.

- Mau dậy đi, có phải heo đầu mà ngủ nhiều thế?- Anh ta lôi tôi dậy.

- Anh muốn gì đây? Bây giờ tôi tình nguyện là heo...

Tôi uể oải ngồi dậy.

- Đi uống nước.

- Ừ...

Tôi lấy khăn len quàng vào cổ và bước xuống căng tin cùng Jong In.

Trời lạnh hơn rất nhiều, ban ngày cũng thấy âm u như chiều tà. Đúng là mùa đông rồi. Không còn mấy bộ đồng phục mỏng nữa mà phải mặc thêm chiếc áo véc đồng phục dày bên ngoài. Nếu còn rét hơn nữa thì mặc như thế vẫn chưa đủ đâu, lạnh đến run người ấy.

- Bây giờ uống đi.

Jong In gọi cho tôi một cốc cacao nóng và một coffee cho mình.

- Mùa đông uống cacao là tuyệt nhất a. - Tôi nhận xét một câu sau khi uống.

- Anh thấy nhóc trẻ con mới uống cacao. Uống coffee vẫn tuyệt nhất.- Jong In bình luận thêm.

- Biết anh người lớn rồi - Tôi bĩu môi - Thế gọi em ra đây có việc gì không?

Tôi hỏi luôn.

- Em và Hye Jin có gì bất mãn hả?

“Tự nhiên lại lôi con bé ấy vào đây? Tâm trạng vừa mới tốt hơn một chút giờ lại xẹp lép rồi”

- Anh hỏi làm gì? - Tôi đặt cốc cacao xuống bàn quay mặt đi chỗ khác.

- Vì thấy em có vẻ rất không thích Hye Jin. Con bé đó đã làm gì sai sao hả?

Jong In đang cố dò xét thái độ của tôi.

- Nói thẳng ra thì em ghét nó, thế thôi. Em thấy nó giả tạo quá mức, chẳng cần lí do gì hơn để ghét.

Hye Jin quả là diễn xuất rất giỏi, nó khiến cho bao nhiêu người nghĩ rằng mình ngoan hiền và tốt đẹp. Thực chất thì rất ghê gớm, đúng như Hyun Ly nói, con bé này còn khó bảo hơn nhiều.

- Nó dễ thương, ngoan ngoãn vậy mà, có gì giả tạo đâu? - Jong In nhận xét.

- Đây là anh thấy thế, còn em thì không.

Tôi lắc đầu.

- Không phải chỉ anh thấy thế đâu, tất cả mọi người đều nghĩ về con bé như vậy.

- Tuy anh thôi nhưng em không thay đổi suy nghĩ đâu, em cũng không muốn nói xấu sau lưng người khác nên không tiện nói gì với anh cả.

- Em... bắt đầu xưng là em với anh từ bao giờ thế ?

Jong In hỏi câu này khiến tôi hơi giật mình.

“Phải, mình xưng hô như thế từ khi nào?”

Thỉnh thoảng cứ có cảm giác Jong In giống như anh Mẫn Hiền, anh trai của mình. Thái độ của tôi cũng không còn căng thẳng như lúc mới biết anh ta nữa. Chắc thời gian qua tôi đã quen dần với con người này. Khá thân thiện, vui vẻ giống một người anh hơn là bạn.

- Cũng không biết nữa, anh hỏi em mới giạt mình đấy.

Tôi ngơ ngác.

- haha lẽ phép như vậy là tốt.

- Em nghĩ chắc là do anh giống anh Minhyun, cùng là anh trai nên mới gọi như thế.

Tôi giải thích đơn giản.

- Anh trai hả? - Jong In mở to mắt hỏi, nét mặt có gì đó không hài lòng.

- Ủ, đúng là giống anh trai. - Tôi cười như khi đứng trước mặt anh Mẫn Hiền.

- Không còn gì khác hơn hả?

Anh như cố mong một điều gì khác, nhưng ngoài hai từ anh trai ra thì tôi chẳng cảm nhận được gì hơn cả.

- Ân, chỉ vậy thôi .

- Được, làm anh trai cũng rất vui.- Anh ta nói rồi xoa đầu tôi.- Lên lớp thôi, vào giờ rồi.

Jong In cười rồi lên lớp.

...

- Vừa rồi đi đâu đấy?

Chanyeol hỏi tôi, mặt vẫn cúi xuống quyển sách.

- Hỏi làm gì?

- Không muốn nói thì thôi.

Hắn buông nhẹ một câu.

“Thật thất vọng quá, đang định trêu ngươi một chút.”

- Đi với người cần đi, đến nơi cần đến.

Tôi nói một câu mập mờ để hắn phải suy nghĩ, dù gì cũng đã tò mò rồi thế thì cứ để tò mò đi.

Chanyeol đang viết gì đó bỗng khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi... lại tiếp tục viết.

- Tùy thôi.

Haha, không thèm để ý luôn...

Cũng đúng thôi, từ trước tới giờ hắn đâu có muốn biết mấy chuyện vặt này chứ. Bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng vô cùng, cái này... sao tự nhiên lại cảm thấy như thế nhỉ...

“A... Biện Bạch Hiền! Mà đang nghĩ cái quái gì vậy? ”

Tôi vò đầu đi về chỗ ngồi.

...

Một buổi tối tôi đang lang thang trên mấy bài blog thì phát hiện ra Ngô Thế Huân có một bài mới nguyên.

Tôi thoáng giạt mình...

Cái tên Ngô Thế Huân ấy... đã lâu nay tôi không nhớ đến. Sao vậy? Chẳng phải trước đây làm việc gì tôi cũng nghĩ đến cậu ấy sao?

Ngô Thế Huân đang dần mất đi trong tâm trí tôi từ bao giờ ?

Cậu ấy ở đâu rồi? Tôi tìm mãi mà không thấy.

Tôi lạc đường thật rồi...

“Nhớ” - Tên blog của cậu ấy

”Mùa thu lại sắp trôi đi, đang dần về đông...

Hôm nay thấy nhớ...nhớ một gương mặt. Một giọng nói. Một nụ cười. Tiếng hát trong trẻo.

Đã lâu lắm rồi không được gặp...không được ngắm nhìn.

Biết bao giờ cậu ấy mới quay về đây, khi nào cậu ấy mới biết được tình yêu của tôi.

Cậu ấy...bây giờ xa quá.”

Bài Blog khá ngắn nhưng rất da diết.

Ngô Thế Huân nhớ ai mà buồn đến vậy? Nhớ nhiều thì cũng yêu nhiều, cậu đã yêu một người thật rồi, nhớ một người thật rồi...

Xem ra tôi hết hi vọng thật rồi.

Tôi chán nản thông báo tin mình sắp về Trung Quốc trong một tháng nghỉ đông cho mọi người biết. Vậy là sắp được gặp lũ bạn rồi. Từ Thao này, Lộc Hàm này, Nghệ Hưng này...và Ngô Thế Huân nữa...

- Đang làm gì vậy?

Tiếng Chanyeol ở ngoài cửa.

- Chơi.

Tôi trả lời ngắn gọn nhất có thể.

- Xuống nhà đi, dì gọi.

- Đã biết.

Bỏ máy lại, tôi chạy luôn xuống nhà.

- Mẹ gọi con hả mẹ?

- Ủ, mấy đứa ngồi xuống đi.

Mẹ nói tôi và Chanyeol, còn Jong In thì đã ngồi đấy sẵn rồi.

- Có chuyện gì thế ạ ?

Tôi hỏi sau khi ngồi xuống.

- Sắp tới dì sẽ cho Baekhyun về Trung Quốc nghỉ đông.

- Anh MinHyun cũng sẽ về cùng.

- Còn Chanyeol và Jong In có muốn cùng về không?

Cô Seo Ji hỏi ý kiến bọn họ.

Chanyeol? Hẳn mà muốn về Trung Quốc hả? Cứ chờ đấy ! Jong In thì không chắc nhưng Chanyeol thì tôi chắc là hẳn sẽ không cùng về đâu. Cái tên chẳng bao giờ quan tâm đến sự đời ấy chả có lí do gì để cùng mình về Trung Quốc cả. Cô Seo Ji hỏi cũng vô ích thôi.

- Nếu các con không có dự định gì ở đây thì có thể sang đó vui chơi một tháng cũng được. - Cô Seo Ji tiếp tục.

- Con thì thế nào cũng được, không sao cả, con sẽ đi cùng. - Jong In cười tươi đồng ý.

“Đằng nào Jong In cũng có ý định đấy từ mấy hôm trước rồi.”

- Con thì chưa biết được.Để con nghĩ đã.

Chanyeol từ chối. Mà không, không hẳn là hẳn đang từ chối, muốn đi thì lại càng không. Đây là thái độ gì ?

Không ngờ hẳn cũng đang phân vân lưỡng lự, cứ tưởng sẽ thẳng thắn mà nói không chứ. Có lẽ vì Jong In muốn đi nên suy nghĩ lại.

- Thế bao giờ bay hả mẹ?
Tôi hỏi luôn vì nóng lòng lắm rồi.
- Khoảng một tuần nữa,ngay sau khi mấy đứa được nghỉ đông.
Mẹ nói là tôi vui sướng không thể tả được.
- Được về Trung Quốc rồi~ a~~
Tôi kích động nhảy lên làm ai cũng phải nhìn.
- Thôi... con lên phòng đây,chúc mọi người ngủ ngon.
Nói xong tôi nhảy chân sáo lên tầng.

Buổi tối. Tôi xuống nhà uống nước thì thấy Chanyeol vẫn chưa ngủ.

- Vui đến vậy cơ à?
Hắn vừa uống nước vừa hỏi tôi.
- Dĩ nhiên là vui rồi ,không vui sao được chứ. Xa những người mình yêu quý, xa những gì thân quen nhất mà bây giờ được trở về với tất cả thì còn gì bằng.
Mặt tôi đảm bảo đang hớn hở đến cực độ luôn.
- Tôi chưa bao giờ có cảm giác ấy.
Chanyeol nói làm tôi chột dạ.
“Chẳng lẽ tuổi thơ của hắn mờ nhạt đến vậy sao?”
- Có muốn lên tầng hóng gió một chút không?
- ... - Chanyeol không nói gì, chỉ lặng lẽ cùng tôi đi lên sân thượng tầng hai..
- Anh sang Pháp từ năm 5 tuổi đúng không?- Tôi hỏi.
- Tôi đã ở đó hai năm. - Chanyeol ngược mặt lên nhìn màn trời đen mờ ảo.
- Hai năm đó anh không thấy nhớ Hàn Quốc hả?
- Lúc đó tôi còn quá bé, tôi thấy ở đâu cũng vậy thôi, miễn là có chỗ chơi chỗ ngủ và đồ ăn.
“Không ngờ Chanyeol cũng có lúc vô tư như thế.”
- Anh không cần có người chăm sóc hả?
- Bố mẹ thuê cho tôi một cô bảo mẫu, còn họ thì chỉ cần chi tiền.
- Tiền đâu có mua được tình thân chứ..
- Đúng vậy...tiền không mua được tình thân nhưng bố tôi đã dùng tiền để vứt tôi đi.
- Ông ấy...thật sao?
- Công ty của mẹ tôi là do ông để lại, ông nói như thế là đủ để bù đắp tất cả.
- Không sao đâu...ông ấy rồi sẽ phải hối hận..
- Đúng...vì vậy tôi phải cố hoàn hảo trong mắt mọi người để ông ấy hối hận khi đã bỏ rơi tôi..
Càng lúc tôi càng thấy tuổi thơ của hắn thật vô vị nghiệt ngã. Ít ra tôi cũng từng có một thời được sống vui vẻ bên gia đình có bố có mẹ có anh trai...có họ hàng người thân. Có lẽ tôi vẫn hạnh phúc hơn.
- Nhắm mắt lại đi, sau đó tự cảm nhận về mọi điều xung quanh mình. Đừng nghĩ về ba mẹ mà hãy nghĩ về chính mình...về ai khác mà anh muốn nghĩ đến... Ngày trước tôi thường làm thế khi cảm thấy chán nản.

- Ừ, tôi đang thử.

Chanyeol ngược mặt lên, mắt nhắm hờ, nét mặt có vẻ rất thanh thản... Mong là lúc nào hắn cũng được như thế này.

Tôi cũng làm theo... nhớ về Bắc Kinh...

...Và tôi nghe thấy nhẹ nhàng một giọng hát rất ấm từ phía Chanyeol...

”...I don’t want another pretty face

I don’t want just anyone to hold

I don’t want my love to go to waste

I want you and your beautiful soul

You’re the one I wanna chase

You’re the one I wanna hold

I won’t let another minute go to waste

I want you and your beautiful soul...”

A/N: Tên bài hát là “Beautiful soul” nhé

20. Chap 19

Vài ngày nữa lại êm đềm trôi qua. Hai ngày sau là tôi, anh Mẫn Hiền và Jong In sẽ bay vì vụ về với Bắc Kinh. Giáng Sinh năm nay vẫn được ở Trung Quốc. Sắp bắt đầu một tháng nghỉ đông rồi...

- Này!

Jong In gọi tôi.

- Sao? - Tôi đang mãi sắp đồ vào va li.

- Tối nay là phải đến bữa tiệc của Hye Jin đấy.

Nghe anh ta nói tôi mới giật mình nhớ ra.

“Chết thật mình chưa chuẩn bị gì cả.”

- Thôi em chẳng đi nữa đâu, có chuẩn bị gì đâu mà đi.

Tôi từ chối mặc dù khi Hye Jin hỏi thì đã đồng ý nhưng đây là miễn cưỡng thôi chứ không phải là thích lắm đâu.

- Không đi là không đi thế nào? Phải đi chứ, em đã đồng ý với nó rồi cơ mà.

- Nhưng em đã chuẩn bị cái gì đâu, cũng chưa đi dự tiệc bao giờ mà.

Tôi giải thích.

- Ở Trung Quốc chưa bao giờ em đi dự tiệc hả?

Anh ta trở mắt ra nhìn tôi.

- Chưa. - Tôi lắc đầu.

- Vậy đi theo anh !

Jong In kêu lên rồi kéo tôi ra khỏi phòng.

- Chanyeol ! - Anh ta gọi to.

- ... - Chanyeol không hỏi gì chỉ quay lại nhìn.

- Phải mau tân trang lại cho thằng bé này thôi. - Jong In chỉ thẳng vào tôi.

- Tại sao? - Chanyeol hỏi.

- Nó không biết thế nào là tiệc tùng cả.

“Có cần phải ngạc nhiên thế không? Không biết là chuyện rất bình thường mà.”

- Thế thì phải dạy bảo thôi.

Chanyeol nói và ngay sau đó hai người họ lôi tôi ra đường tới khu mua sắm

- Làm gì thế? Sao phải ra đây?

Tôi ngơ ngác hỏi. Thật không thể hiểu được bọn họ định làm gì nữa.

- Mua đồ. - Jong In trả lời ngắn gọn.

- Hoá một con vịt xấu xí trở thành thiên nga.

Chanyeol đứng bên cạnh nói thêm.

- Hả? Vịt với gà gì ở đây?

Tôi vẫn chưa hiểu.

- Thôi bớt lảm điều đi.

Hắn gõ vào trán tôi.

- A! Cái tên này. - Tôi xoa đầu vươn tay định đánh trả lại bị Chanyeol bắt được.

- Đừng lộn xộn.

- Vào đây đi. - Jong In chỉ vào cửa hàng trang phục dạ hội.

...

Bước vào bên trong mà hoa hết cả mắt, tất cả đẹp như trong tranh vậy. Thật đúng là thế giới của những hoàng tử.

- Chọn một bộ mà cậu cảm thấy hợp với mình đi. - Chanyeol nói sau khi đi một vòng quanh tiệm.

- Tôi muốn lấy tất cả chỗ này về nhà.

Tôi nói thật theo ước muốn tham lam của mình. Nhưng thực sự là rất đẹp, không thể cưỡng lại được. Tôi muốn mặc hết lên người ngay bây giờ luôn.

- Thật hả? - Cả Jong In và Chanyeol cùng trợn tròn mắt lên hỏi.

- Ừ.

- Vậy thì chỉ còn cách...

Jong In nói nửa chừng và nở một nụ cười... nham hiểm

“Tính làm gì đây?”

...

Tên ác ma ! Cả hai người họ !

Chanyeol và Jong In bắt tôi thử từng bộ một lên người, còn bọn họ thì kê ghế đệm để ngồi... “duyet” như kiểu trình diễn thời trang ấy !

- Kiểu này già quá ! Tiếp đi !

“Hừ !”

Tôi lại phải thay bộ khác.

- Cổ điển quá ! Tiếp !

- Trẻ con quá ! Tiếp !

- Sao lại kín đáo thế này? Tiếp !...

- ...

Vô số lời bình luận quái gở của hai tên này khiến tôi rất bực mình.

- Không thử nữa !

Tôi ngồi xuống ghế đờn công.

- Mới đó mà đã mệt rồi hả? - Jong In nói.

- Có phải là robot đâu mà không mệt hả?

- Thôi, nghỉ một chút cũng được, lát thử tiếp. - Chanyeol nói làm tôi choáng.

- Vẫn phải tiếp tục thử sao?

- Ừ. - Cả hai người họ cùng đáp.

“Thật là ức hiếp người quá đáng mà !”

- Không tiệc tùng gì nữa ! Dẹp hết !

Tôi đứng dậy hùng hổ tuyên bố.

- Sao lại thế? - Jong In đơ người ra hỏi tôi.

- Em đi dự tiệc chứ có phải kết hôn mà cứ phải thử đồ liên tục thế?

“Vô lí đừng đừng, coi mình như búp bê ấy, muốn mặc gì lên người mình cũng được hả? ”

- Đi với bọn anh thì ít ra cũng phải ra dáng một chút chứ. - Jong In nói với vẻ kiêu hãnh.

“Ra dáng cái con khỉ mốc, mệt sắp chết rồi! Biết thế ông đây chẳng nhận lời cho xong.”

- Thôi đi ! Một là em ở nhà, hai là mặc pijama đến đó ! Muốn sao đây hả ?

Tôi đưa ra quyết định.

- Pijama? - Cả hai cùng hỏi.

- Ừ.

- Hahaha ! Vậy thì cứ việc ! Rất hay đấy !

“Hai tên khốn này, ức mà chết mất thôi.”

Tôi không nói gì chỉ hậm hực quay đi chỗ khác vừa đúng lúc cửa hàng chuyển vài bộ đồ mới về. Ngay lập tức mắt tôi bị thu hút bởi một bộ vest trắng.

Bộ vest sang trọng, chất vải mềm mại, nhìn khá vừa với dáng người của tôi.

Tôi đến bên và chạm vào nó từ lúc nào cũng không hay, cho đến khi Jong In lên tiếng:

- Nó đẹp đấy.

Đảm bảo đây là lời khen chân thành vì chẳng ai có thể nói rằng nó không đẹp cả trừ khi quan niệm về cái đẹp của người đó đi ngược lại với mọi người.

Màu trắng của bộ vest tựa như đôi lông vũ của các thiên thần.

- Vậy thì lấy nó đi, không cần phải thử.

Chanyeol nhanh chóng quyết định.

- Khoan đã ! - Tôi ngập ngừng. - Tôi sợ nó không hợp với tôi.

- Có gì mà không hợp? - Jong In rướn mày hỏi.

- Em sợ... em sợ mình sẽ phá hỏng vẻ đẹp của nó.

Tôi không muốn phá hỏng sự thuần khiết của bộ vest này,nó...có lẽ chỉ hợp với thiên thần thôi.Người phàm tục khó có thể tôn lên vẻ đẹp của nó.

- Đừng lo, nó hợp với cậu.

Chanyeol khẽ cười nhìn vào tôi,anh ta thấy nó hợp với tôi, còn tôi thì thật sự không dám nghĩ mình có thể mặc nó.

Không dài dòng thêm, hai người đó nhanh chóng lấy bộ vest đó và đưa tôi về nhà, mặc cho tôi có phản đối không nhận vì thật sự là nó quá đắt, sao tôi có thể trả nổi chứ.

- Em cứ coi như quà kỉ niệm đi. Không cần nghĩ ngợi đâu. - Jong In xoa đầu tôi cười.

“Đã vậy thì tôi không khách sáo nữa đâu nha,đến lúc hối hận thì đừng kêu !”- Tôi thầm cười trong bụng.

Tắm gội xong tôi ngồi để cho chuyên viên trang điểm chuẩn bị mọi thứ cho mình. Cứ nghĩ là chỉ cần về nhà và mặc bộ vest này là có thể đi tới nhà Hye Jin rồi. Thật không ngờ Chanyeol lại mời người đến để trang điểm,làm tóc. Đúng là ở cái nhà này việc gì cũng phải chau chuốt kĩ càng !

Người trang điểm cho tôi không phải là nữ mà là nam giới. Cứ vài phút là anh ta lại ngó ra ngoài để nhìn Jong In và cười... tình tứ.

- Em có quan hệ gì với người ngoài kia?

Anh chàng hỏi tôi.

- Em á? Là em trai thôi.

- Vậy hả? Anh ấy có người yêu chưa?

Hai mắt anh ta sáng lên như sao.

- Anh ấy trước đây đã từng có nhưng chia tay rồi.

Tôi giả bộ buồn phiền một chút.

- Chia tay rồi? Vì sao? Nói cho anh biết đi

- Chỉ tại không hợp thôi.- Tôi lắc đầu thở dài

- Hihi...Vậy hả? - anh ta cười tủm tỉm.

- Vâng, thế nên bao lâu nay anh ấy không muốn đến với bất kì người con gái nào cả, anh ấy chỉ muốn tìm một người con trai đặc biệt cho riêng mình thôi. Em giúp anh ấy nhiều lần nhưng vô ích...bọn họ không đạt tiêu chuẩn của anh em. - Tôi thở dài.

Anh ta cười làm tôi suýt té ghế.

“Trời ơi, đến điệu cười cũng khiến người ta kinh hồn a !”

- Anh sao vậy?

- Đây em xem. - Anh ta quay một vòng trước mặt tôi nói. - Em thấy anh có đủ tiêu chuẩn không?

- Ha.. Anh...sao? - Tôi tỏ ra hết sức ngạc nhiên.

- Em trai à, em giúp bọn anh đến với nhau đi, từ khi bước vào đây anh đã biết anh ấy là tình yêu của đời mình rồi... anh thật sự không thể kiềm chế được tình cảm và sự khao khát của mình... em giúp anh đi, không được ở bên anh ấy thì anh đau khổ chết mất !

Anh chàng cầm tay tôi lay lay thuyết phục.

“Sự khát khao của mình? Ôi ông anh ơi, anh không thấy em còn bé hay sao mà nói ra cái từ hơi bị nóng thể này hả? Tội lỗi, tội lỗi quá a ! Mô phật, ô mô phật !”

- Anh có chắc là có thể chinh phục anh em được không hả?

- Chắc chắn ! Tin anh đi !

“Có cho tiền tôi cũng không tin anh được đâu !”

- Vậy thì được rồi, em sẽ cho anh số điện thoại của anh ấy, đừng nói là em cho nhé.

- Ok, em trai thật tốt bụng quá.

Tôi nuốt cái câu này vào bụng mà thấy hơi hóc.

- Anh trai em tên là Jong In - Tôi nói để anh ta lưu tên vào.

- Cảm ơn em. Hí hí ! - Anh ta nói rồi tiếp tục trang điểm cho tôi.

“Mẹ ơi, chết mất thôi ! Jong In à, anh không nỡ giết em đúng không? chúa phù hộ con.”

Jong In mà biết thì không giết tôi mới là lạ nha. Nhưng mà biết sao được cái bản tính trêu người tôi nó lại nổi lên bất ngờ.

Trang điểm xong anh ta cũng tự làm tóc cho tôi, có vẻ rất chuyên nghiệp, chỉ tiếc là không có gương để tôi nhìn xem hiện giờ mình thế nào.

Khoảng một lúc sau thì trang điểm xong, tôi vào phòng thay đồ. Hoàn tất mọi thứ tôi bước ra trước gương để nhìn lại mình.

...Kính ngạc !

...Vì tôi không nghĩ người trong gương là mình.

Bộ vest, mái tóc, đôi mắt được kẻ eyeliner rất thu hút...tất cả đều rất hoàn hảo.

Bước ra phòng khách tôi thấy hơi ngượng vì ai cũng nhìn mình với ánh mắt kì lạ.

- Này, nhìn em cũng đẹp trai không kém anh đâu đấy, anh quả là có con mắt nhìn người .

Jong In trêu tôi.

- Anh không phải nịnh, em tự biết là anh dẻo mồm rồi.

- Thôi anh không cãi với em nữa, mau đi thôi không muộn.

- Ủ - Tôi khoác chiếc áo vào đi ra ngoài.

Bước ra cửa tôi xỏ vào đôi giày mà họ chuẩn bị rồi đi lên chiếc Limousine đen. Bây giờ mới biết thế nào là con nhà giàu.

Bầu trời đêm mênh mông bị lu mờ bởi ánh đèn rực rỡ của thành phố...

...

Đến nơi tôi không vào ngay cùng Jong In và Chanyeol mà đứng đợi anh Mẫn Hiền đến.

Có tin nhắn của anh ấy: “Em cứ vào trước đi, anh có chút việc, sẽ đến sau.”

Ca ca nói là tới trễ nên tôi đành vào trước vậy.

Đứng trước cánh cửa màu đỏ, một người phục vụ tới mở cánh cửa cho tôi, bỏ chiếc áo khoác ra, tôi bước vào...

...

Trong phòng tiệc mọi người nói cười vui vẻ khi thấy hai tiểu thư Hye Jin và Hyun Ly bước ra từ phòng bên. Ai cũng tấm tắc khen chị em họ thật xinh đẹp, bố mẹ đứng là khéo sinh con mà.

Chỉ có điều đây không phải là hai chị em ruột mà là chị em họ nhưng lại rất thân nhau và cùng thích một người. Hyun Ly đứng lên phía trước cười và nói lời chào với tất cả mọi người :

- Xin chào mọi người, tôi là Hyun Ly hôm nay mong mọi người ủng hộ bữa tiệc này và hơn nữa...

Cô chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa phòng bật mở... một thiên thần đang bước vào.

Vạt áo trắng nhẹ nhàng. Mái tóc bồng bênh mang theo mùi hương bạc hà, đôi mắt kẻ eyeliner ẩn dưới hàng lông mi hơi rủ xuống thu hút mọi ánh nhìn. Bạch Hiền bước vào bữa tiệc trong trạng thái lo lắng, đây là lần đầu tiên cậu đi dự tiệc.

Gương mặt thanh tú, gò má hơi ửng hồng, đôi mắt sáng long lanh khi nhìn thấy Chanyeol đang đứng ở phía trước. Cậu muốn chạy ngay đến chỗ anh để trốn tránh cái nhìn của mọi người. Môi hơi mím cố kìm nén nỗi lo lắng đang làm cậu run lên.

Không quá nổi bật, không quá nền nã giản dị, Bạch Hiền khiến cho mọi người có cảm giác đang đứng trước một hoàng tử nhỏ bé.

Không một ai dám lên tiếng, sợ rằng sẽ làm mất đi cái khoảnh khắc này, khoảnh khắc của một cậu bé với đôi mắt trong sáng diệu kì. Nhìn cậu không thể không thốt lên rằng cậu đúng là một thiên sứ bị mất đi đôi cánh phải ẩn mình dưới trần gian.

...Nếu như bạn có một vẻ đẹp yêu kiều, người ta sẽ tìm mọi cách để chinh phục bạn,...và nếu với vẻ đẹp thánh thiện họ sẽ bị bạn làm cho gục ngã trước hai từ “thiên thần”...

Còn nếu vẻ đẹp của bạn là sự trong sáng mỏng manh thì người ta sẽ nguyện cả đời bảo vệ che chở cho bạn...

- Baekhyun ! Lại đây đi !

Chanyeol gọi cậu.

Tuy hơi ngạc nhiên nhưng rồi cậu vẫn nhanh chóng đến đứng cạnh hai người. Tiếng ồn ào lại trở về với bữa tiệc, ai cũng tò mò về cậu bé vừa rồi.

.

Hellooo~

...

21. Chap 20

Và...một lần nữa cánh cửa lại mở ra, một chàng trai người Hàn gốc Trung chừng chắc tiến vào bên trong làm bão cô gái điên đảo.

Bộ vest đen cải trắng khá sang trọng với dáng người cao lớn, thường trực trên môi là nụ cười rất tươi. Mái tóc ép thẳng xuống, cắt tỉa rất gọn gàng làm toát lên vẻ nam tính pha chút bụi bặm. Không hề chải chuốt bóng bẩy, chỉ cần chiếc khuyên tai sáng lấp lánh tỏa nắng cùng nụ cười là đủ. Nhưng đẹp nhất ở khuôn mặt hoàn mỹ của anh vẫn là sự dịu dàng của đôi mắt, có một sức hút đến kì lạ.

Nếu để ý kĩ thì mọi người xung quanh sẽ phát hiện ra rằng cậu bé vừa rồi và chàng trai này khá giống nhau.

- Anh ! Em ở đây.

Bạch Hiền cười tươi vẫy tay gọi anh trai mình. Bây giờ có thể hiểu vì sao họ lại giống nhau rồi. Anh em mà. Nghe thấy tiếng gọi Mẫn Hiền nhanh chóng nhận ra cậu em trai, bước chân nhanh hơn tiến về phía họ.

- Sao anh tới muộn thế?- Cậu em kéo nhều.

- Anh định không đến nhưng thấy em gọi mới chuẩn bị để đi đấy chứ.

Mẫn Hiền giải thích.

- Trông anh hôm nay rất oách đấy. Very good !- Bạch Hiền tranh thủ nịnh anh mình.

- Để xem em nào.

Mẫn Hiền nhìn lại em trai mình từ đầu đến chân mà kinh ngạc.

- Không ngờ con khỉ nhà mình mà cũng có thể xinh đẹp thế này.

- Thật hả?

Cậu vui vì hôm nay được rất nhiều người khen.

- Thật.

Bạch Hiền đỏ mặt nở một nụ cười hồn nhiên.

Chanyeol ngẩng nhìn cậu từ đầu đến giờ mà cậu không hay biết.

Phải nói như thế nào nhỉ? Vui hay là thấy thích thú? Tất cả đều không phải, cái cảm giác ấy là hồi hộp mỗi khi mắt cậu hướng về phía anh. Nó làm cho Chanyeol không kim lòng được, muốn chạy ngay đến bên để ôm lấy cậu. Vì người con trai ấy thật nhỏ bé quá, trong sáng quá...

Nhìn cậu anh không nỡ chạm vào, chỉ sợ sẽ làm cậu tổn thương. Thế giới của cậu khiến anh thấy ấm áp, muốn được nâng niu bảo vệ. Sống trong thế giới ấy thật dễ chịu...

Mọi người đang xôn xao vì hai anh em nhà này.

- Xin lỗi !- Hyun Ly chết đứng từ nãy tới giờ mới lên tiếng.- Hôm nay tôi và em họ là Hye Jin tổ chức một bữa tiệc để họp mặt mọi người đến chúc mừng cho Hye Jin vừa giành giải trong cuộc thi vẽ thành phố.

Tất cả đều “ồ” lên một tiếng, đến Chanyeol và Bạch Hiền cũng không khỏi bất ngờ vì Hye Jin giữ kín quá, chẳng nói câu nào cả.

- Thế mà nó không nói để chuẩn bị quà !- Jong In than thở.

Còn Chanyeol chẳng nói gì vì anh luôn thấy Hye Jin này có điều gì đó rất khó hiểu. Lúc thì hồn nhiên dễ thương, lúc thì bí ẩn không thể đoán được cô đang nghĩ gì. Tính cách của nó thật sự rất cuốn hút, Chanyeol luôn cảm thấy thích thú và yêu quý cô bé này. Có một thời gian anh nghĩ rằng mình đã có tình cảm với cô nhưng thật ra thì không phải, vì Hye Jin không có sự ấm áp mà anh cần.

“Bốp ! Bốp ! Bốp !”- Tiếng vỗ tay vang lên để chúc mừng tiểu thư Hye Jin.

Bữa tiệc chính thức được bắt đầu, rượu vang được mang ra cùng với những món bánh cao cấp. Đầu tiên là điệu nhảy của một cặp đôi bất kì trong buổi tiệc này.

- Sau đây tôi muốn được cùng một bạn trai nào đó khiêu vũ để mở đầu cho bữa tiệc.- Hye Jin nở một nụ cười “cute” nhất có thể để làm chết bao anh chàng.

Tất cả đều gơ cao bông hồng trên tay mình mong chờ sự lựa chọn của tiểu thư Hye Jin.

Ngược Chanyeol, Jong In và Minhyun không gơ tay. Có thể là họ thấy không cần thiết vì nhiều người si tình quá rồi. Hye Jin nhìn quanh một lượt và dừng cái nhìn ở phía Chanyeol mong chờ một điều gì đó... Không thấy anh gơ tay nên cô bé hụt hẫng khá nhiều.

Chanyeol biết Hye Jin muốn nhảy cùng anh nhưng anh lại hướng đôi mắt sang Baekhyun. Cậu im lặng nhìn anh và Hye Jin rồi như hiểu ra tình huống kì lạ này, cậu cúi đầu vờ vẽ chiếc đồng hồ trên tay mình. Chanyeol thoáng thất vọng...

Cậu bối rối...vì điều gì?

Cuối cùng không thể để Hye Jin chờ đợi quá lâu, Chanyeol lên tiếng :

- Nếu được, em có thể nhảy với anh không?

- Anh?- Hye Jin ngạc nhiên rồi nở một nụ cười rạng rỡ.- Được ạ.

Tia hy vọng lại nhen nhói trong lòng cô bé...

Bạch Hiền khẽ giật mình khi nghe câu nói của Chanyeol.Ngẩng đầu lên cậu đã thấy anh đứng cạnh Hye Jin.

Nhớ...buốt...

“Cái cảm giác này là sao?”

Hụt hẫng vô cùng...

Bạch Hiền quay mặt đi cậu giấu ánh mắt mênh mang của mình...

Jong In hiểu ra điều gì đó.

...

Tức ngực quá ! Tôi sao thế này,đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì khi bước vào đây. Và bây giờ Chanyeol đang nhảy với Hye Jin,cảm giác khó chịu càng tăng lên.

Tiếng nhạc trở nên nhẹ nhàng pha chút gì đó muộn phiền,nghe như tiếng thở dài của tác giả.Bản nhạc này nghe rất hay...rất “ngắm”

Mọi người cũng bắt đầu nhảy cùng nhau, anh Mẫn Hiền mời một cô gái mặc váy đỏ cùng nhảy,trông khá xinh.

- Nhảy cùng anh nhé.

Jong In đưa tay ra với tôi.

“Đành vậy thôi,chứ mình mà đứng yên không nhảy thì vô duyên lắm a.”

Khiêu vũ tôi đã từng học qua vài động tác cơ bản,bước lên bước xuống, đủ để không giẫm lên chân Jong In.

- Biết nhảy không đấy?- anh ta hỏi đều tôi.

- Loa qua thôi ! Nếu không muốn bị giẫm vào chân thì đi chậm thôi.- Tôi nghiêng rằng đe dọa.Anh ta đang cố tình bước nhanh để trêu tôi.

- Yên tâm ! Anh không làm khó nhóc đâu !- Jong In nói và nở một nụ cười ranh mãnh.

“Anh ta chắc chắn đang có âm mưu !”

- A! - Chân tôi nhói lên vì bị Jong In giẫm lên.Thật không ngờ ông anh này lại nham hiểm như vậy.

Tiếng kêu khá to nên mọi người xung quanh quay ra nhìn một cách tò mò.

“Ôi mẹ ơi,sao mà mắt mặt thế này?”

- Anh cố tình đúng không?- Tôi rít nhẹ lên với anh ta.

- Đâu có.- Jong In nhún vai.- Anh chỉ nhớ chân một chút thôi mà.Tại anh không biết nhảy.

Nói vậy mà nghe được hả? Đường đường là một công tử nhà giàu, nhìn mặt đã thấy dân chơi thế mà dám mở miệng nói không biết khiêu vũ . Thật là “điều thuyên”

“Tức chết mất !”

- Anh...- Tôi ngẩng lên lờ anh ta.

- Sao?- Đôi mắt anh ta mở to tỏ rõ sự vô tội.

- A !- Jong In ôm chân vì bị tôi đã một cái.

- Nói mà không biết ngượng.

Tôi quay đi chỗ khác,lần này thì người mất mặt chính là hần.

- Đây ! Đứng lại.

Jong In kêu lên.

Tôi quay lại,nở một nụ cười tươi :

- Cứ chờ đây - Ngay lập tức tôi làm mặt lạnh với anh ta.

Đi được vài bước bỗng có cánh tay kéo tôi lại.

- Định đi đâu?- Hóa ra là Chanyeol.

- Anh...sao?- Tôi ngơ ngác nhìn anh ta.

“Chẳng phải đang ở trên kia sao? Xuống đây từ bao vậy?”

- Tôi không nhảy nữa.

Chanyeol hiểu được ý của tôi và trả lời.

- Oh - Tôi gạt đầu.- A ! Tên kia hần dám giẫm lên chân tôi,thật là bực mình.- Tôi mách tội Jong In

“Lạ nhỉ ! Anh ta có là gì của mình đâu mà phải mách với anh ta? Có mách thì cũng là anh Mẫn Hiền chứ?”

Loạn nhịp...trái tim tôi lại thế rồi...

- Cậu xem thằng nhóc này còn đá vào chân tôi đau chết mất.- Jong In lò cò ra chỗ tôi đứng,miệng không ngừng kêu ca.

- Thế ai đạp lên chân em trước hả?

- Tại vì anh không biết nhảy.

- Anh vẫn còn cãi được hả?

- Trật tự chút đi !- Đến giờ Chanyeol mới lên tiếng.- Cậu mà không biết nhảy hả? Đừng có trẻ con như thế chứ,lần sau không được trêu cậu ấy nữa.

Thấy có người bênh vực mình,tôi vui sướng quay ra nhìn anh ta và cười tít mắt.

- Đồ nhóc con.

Chanyeol nói rồi đột nhiên cúi người xuống chỗ tôi,quỳ một chân trên sàn lấy trong túi áo ra một chiếc khăn tay và...chuyện gì đây?

Tôi choáng ngợp khi thấy anh ta lau giày và bàn chân cho tôi.

“Có phải mình hoa mắt rồi không ?”

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía chúng tôi nhìn, họ cười rất có vẻ nhẽ nhẽ. Một trăm phần trăm là họ nghĩ theo kiểu mờ ám.

Nhưng mà hành động này của Chanyeol không khiến họ nghĩ mờ ám mới là lạ. Tôi đờ người từ đầu đến cuối không biết phải làm gì và cũng chưa gặp tình huống thế này bao giờ.

“Làm sao đây? Ngại quá !!!”

- A- Tôi hoảng loạn chạy đi.Ở lại đây không biết phải làm thế nào nữa.Muốn chui xuống hố quá.

- Đây! Byun Baekhyun!- Tiếng Chanyeol gọi tôi.

Sau đó cả người tôi bị kéo lại ngã vào người anh ta.

- Đây ! Bỏ tôi ra !- Tôi muốn đứng thẳng dậy nhưng bị anh ta giữ lại trong ngực.

- Muốn đi đâu?- Chanyeol cúi xuống hỏi tôi.

- Tôi...Anh làm vậy mọi người nhìn tôi rất kì lạ,tôi không muốn ở trong đây ! Để tôi đi !- Tôi lí nhí nói.

- Không được đi.

- Anh...- Tôi ngẩng lên nhìn anh ta...khoảng cách gần quá khiến tôi nhớ lại nụ hôn tối hôm đó...

- Còn đi tôi sẽ hôn cậu đấy !- Chanyeol chuyển sang đe dọa tôi.

- Được,tôi không đi nữa,mau buông tôi ra a.- Tôi vội vàng đồng ý vì anh ta nói là sẽ làm đấy, không đùa được đâu.

- Tốt !

Chanyeol nói rồi kéo tôi trở lại bữa tiệc. Mọi người vẫn nhìn tôi rất mờ ám,như kiểu “Hai người đang yêu nhau đúng không?”.Thật khó chịu quá đi.

- Cậu đúng là đứa giả,vì thằng nhóc này mà bỏ mặc mình !

Jong In cầu nhàu khi thấy Chanyeol dẫn tôi về.

- Cậu thật nhiều chuyện !- Chanyeol thả tay tôi ra trở về với vẻ bình thường.

Anh Mẫn Hiền đi ra cùng với Hye Jin, trông mặt con bé có vẻ khó chịu,chắc là nó nhìn thấy cảnh vừa rồi giữa tôi và Chanyeol.

.

.

22. Chap 21

Hye Jin nói chuyện với anh Mẫn Hiền làm tôi không thích chút nào.Tôi luôn có cảm giác bất cứ ai là người thân thuộc với mình mà trò chuyện,tiếp xúc với Hye Jin thì đều bị nó cướp đi hết.Lo sợ vô cùng...Hye Jin không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của nó.

- Sao em được giải mà không nó trước để anh còn mua quà?

- Quà thì tặng sau cũng được,chủ yếu là em muốn tạo bất ngờ cho mọi người đấy mà.Hi hi !- Hye Jin tỏ vẻ hạnh diện.

- Vậy coi như em mất quà đi nhé ! Tội anh xù luôn.

Anh Mẫn Hiền cũng đùa vui với nó.

- Không được !- Cái miệng nó chu lên.- Phải có quà chứ,các anh nhỏ nhen quá đấy !

Công nhận tất cả hành động và biểu hiện của nó đều rất dễ thương.Tôi lép vế đứng im một chỗ.

- Này ! Baekhyun,em sao thế,không được khoẻ hả ?- Jong In quay ra hỏi tôi.

“Làm sao đâu? Mấy người chỉ vây quanh và cười đùa với cô em đồng đẳng này chứ có hỏi han gì đến tôi đâu?”

- Không sao ạ !- Tôi xì mặt xuống quay ra nhìn Chanyeol

Anh ta cũng đang nhìn tôi.Thấy tôi quay ra anh ta cười đưa tay vỗ vỗ lên đầu tôi rồi nói nhỏ.

- Ngoan ngoan chút đi !

Vội vàng tôi nhìn ra chỗ khác.Vậy ra vẫn có người để ý đến thái độ của tôi,trái tim bất giác ấm áp lên rất nhiều.

Bữa tiệc cứ thế diễn ra cho đến khi...

- Xin mời mọi người chú ý lên đây !

Hye Jin đứng lên sân khấu nói,gương mặt và nụ cười toả sáng cùng ánh đèn màu.

- Bây giờ sẽ là giọng hát của một người bất kì,khi ánh đèn của sân khấu chiếu vào ai thì người đó sẽ lên đây hát góp vui cho bữa tiệc.

Vừa nói xong mọi người liền hưởng ứng rất nồng nhiệt :

- Hay đấy !

- Vậy thì phần lựa chọn xin được bắt đầu.

Câu nói kết thúc thì ánh đèn trong căn phòng vụt tắt,xung quanh tối đen.

“Con bé này không biết định giở trò gì đây?”

“Vụt !”- Một thứ ánh sáng chói loá rọi thẳng vào mặt tôi...

...

Ánh đèn đỏ chiếu vào Bạch Hiền, tất cả ánh mắt đều dồn về phía cậu .Gương mặt trở nên lung linh kì ảo hơn...

- Vậy là đã tìm ra ca sĩ của bữa tiệc ngày hôm nay rồi. Baekhyun, a mau lên đây đi !

Hye Jin vẫy tay,không còn cách nào khác, Bạch Hiền đành phải đi lên phía sân khấu.Mọi người tránh đường thành một lối nhỏ dẫn lên trên.

Cậu đưa mắt nhìn Hye Jin đang đưa mic cho mình khoé mi nó nở một nụ cười đầy ẩn ý :

- Chúc anh may mắn !-Con bé đó nói rồi đi xuống dưới.

...Một dự cảm không lành,cả Bạch Hiền và Chanyeol đều thấy vậy...

Lúng túng một hồi rồi cậu cũng cầm mic để nói :

- Tôi...

“U...u...u...u...”

Chưa kịp nói gì thì tiếng loa rít lên khiến mọi người chói tai...Bạch Hiền nhanh tay tắt mic đi, cậu đoán rằng Hye Jin đã cố tình là như vậy để mình mất mặt.

“Đã thế ta sẽ cho mi biết thế nào là thất bại.”- Bạch Hiền nghĩ.- “Càng ngày càng không chịu được con bé này !”

Ngay lập tức cậu lấy chiếc ghi ta gần đó,ngồi lên ghế,trước mặt là cây mic đã được dựng sẵn.

Hít hơi thật sâu, Bạch Hiền đưa tay đánh nhạc bài Beautiful.. Tiếng nhạc vang lên...cậu cất giọng hát...

- ...

Mái tóc hơi xoã xuống mặt che đi một bên,đôi mắt nhìn theo tay mình đang gảy đàn,hai chân vắt lên nhau, bộ vest trắng khẽ đung đưa...chùm đèn chuyển sang màu vàng ôm trọn lấy thân ảnh nhỏ bé trên sân khấu...Có vẻ cô độc nhưng luôn toả sáng...

Gương mặt và giọng hát rất hợp với nhau...trong trẻo..nhẹ nhàng ...

...

- Oh...oh..!- Kết thúc bài hát cậu thở phào nhìn mọi người.

- Bốp !...- Tiếng vỗ tay vang lên cùng nhiều lời khen ngợi.

Không ai biết rằng Hye Jin đang rất khó chịu vì điều này.Cứ tưởng rằng phá hỏng chút âm thanh thì Bạch Hiền sẽ rất bối rối không biết làm thế nào và trở thành trò cười,vậy mà...

“Tức quá đi !Anh ta khá hơn mình nghĩ.”

- Baekhyun dừng bước.

Hyun Ly lên tiếng trước khi Bạch Hiền định xuống sân khấu.

- Cậu hát rất hay !

- Cảm ơn !- cậu e dè nói.

- Người đẹp lại hát hay như vậy thì không biết thân thế ra sao? Chắc phải đặc biệt lắm chứ?- Hyun Ly đứng dưới khoanh tay trước ngực vẻ đắc ý.

- ...- Bạch Hiền không hiểu cô ta đang nói gì,mắt mở to ngạc nhiên vô cùng.

- Cậu hãy nói đi,cậu là con nhà vị nào? Công ti gì hay quan chức gì?

- Cô...- Bạch Hiền nhú mào nhìn Hyun Ly.

“Thì ra cô ta muốn làm khó mình,được lắm,mấy trò này cũ rồi.”

- Sao thế Baekhyun? Nói đi chứ? Ngại hả? Bố mẹ làm to quá hay sao mà không dám nói sợ mọi người không tin?

- Nếu muốn biết thì tất nhiên tôi sẽ cho tiểu thư Hyun Ly và mọi người biết.- Bạch Hiền cười nhẹ nói.- Thân thế của tôi cũng chẳng có gì đặc biệt như cô nghĩ cả,tôi là con trai của một quản gia bình thường cho nhà Chanyeol sunbae thôi !

Cậu nói nhẹ nhàng.

- Oh ! Hay thật ! Quả là rất đặc biệt phải không mọi người ? Haha !

Hyun Ly nói rồi cười chế nhạo cậu. Bạch Hiền im lặng không nói tiếng nào.

- Hyun Ly ! Đừng có quá đáng !

Chanyeol từ dưới đi lên nói.

- Oppa ! Em có nói sai gì đâu?

- Tôi cảnh cáo,lần sau đừng có làm chuyện mất mặt chính mình như vậy ! Đi thôi !

Anh nắm lấy bàn tay lạnh toát của Bạch Hiền kéo cậu đi.

- Anh ! Nể mặt em hãy ở lại đến hết buổi tiệc đi !

Hye Jin nắm tay Chanyeol lại khi thấy anh muốn đi ra ngoài. Chanyeol không nói gì nhìn Bạch Hiền

- Không sao đâu !- Cậu lắc đầu.

- Được !- Chanyeol gật đầu với Hye Jin.

- Cảm ơn anh đã hát cho bữa tiệc của em !

Hye Jin nói để lấy lại không khí vui vẻ.Nhưng Chanyeol lại thấy điều gì trong mắt của nó...cổ vẻ là sự ghen ghét.

Quả thực hôm nay Bạch Hiền khiến rất nhiều cô gái trong bữa tiệc này phải ghen tị.Xinh đẹp hơn bất kì ai bởi nét đẹp này của cậu khó ai có được.

Đang cười nói vui vẻ thì tiếng nhạc khiêu vũ vang lên nhưng đám người này vẫn buồn liên tục,nhất là Jong In

- Xin lỗi,cậu có thể nhảy cùng tôi một bài được không?- Cậu nói lạ tai khiến cho Bạch Hiền giật mình quay lại.

- Tôi ...?

Ngay sau cậu là chàng công tử của tập đoàn sản xuất ô tô lớn ở Hàn Quốc,khá ưa nhìn và bằng tuổi cậu,hôm nay cũng đến dự buổi tiệc của Hye Jin.

Không biết vô tình hay cố tình mà hôm nay anh ta lại không dẫn theo bạn nhảy nên mời cậu nhảy cùng. Mái tóc hơi ánh vàng, dáng người cao, đôi mắt đen lầy khiến nhiều trái tim điên đảo.

Bạch Hiền vẫn đang ngơ ngác nhìn người trước mặt mình và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Đồng ý đi chứ, người ta mời anh mà !

Hye Jin đứng ngoài thêm vào. Bạch Hiền đưa mắt nhìn sang Chanyeol mặt anh đang sầm lại khó chịu, ánh mắt tỏ vẻ không hài lòng.

“Như thế là sao?”- Cậu thắc mắc.

Phân vân một hồi cười cùng cô cũng đành phải đồng ý vì từ chối một người như anh ta cũng không hay.

- Em biết nhảy không đấy?

Anh chàng hỏi cậu

“Tại sao ai cũng hỏi mình như thế nhỉ, trông có vẻ vụng về lắm đâu?”- Bạch Hiền nghiêng răng nghĩ ngợi.

- Hơi hơi Ạ !

Cậu trả lời.

- Thế là ổn rồi !- Anh ta cười.

Bạch Hiền đang căng thẳng vì đây là lần đầu tiên cậu nhảy cùng người lạ.

- Ra đây đi !

Nhảy được một đoạn thì Chanyeol kéo tay cậu ra khỏi tên kia. Quay một vòng sau đó cậu đã nằm gọn trong vòng tay của Chanyeol

- ...!

Người kia đỡ ra một lúc nhưng chợt hiểu ra vấn đề thì thoáng cười.

- Anh...!

- Đừng hỏi gì cả !

Bạch Hiền chưa kịp nói xong câu “Anh làm cái gì thế?” thì đã bị anh chặn họng.

- Nhảy cùng tôi không được hả?

Bỗng nhiên Chanyeol lên tiếng.

- ...!- Cậu lặng im không nói gì, áp sát mặt vào vai anh, lắng nghe lời nói từ tận tim.

...Điệu nhảy này với cậu thật thoải mái và ấm áp giống như khi cậu bên anh...

Hye Jin là người đứng ngoài chỉ biết nhìn mà không làm gì được, tim con bé cũng đang nhói lên. Người con trai ấy, nó đã theo đuổi rất nhiều năm mà chưa bao giờ rung động vì nó. Vậy mà bây giờ, chỉ có vài tháng mà Chanyeol đã thích cậu ta...

“Baekhyun! tại sao anh lại xuất hiện chứ? Tôi ghét anh, rất ghét anh.”

Con bé chạy ra chỗ khác...”

23. Chap 22

- Trung Quốc thân yêu, ta sắp về rồi đây !

Tôi sung sướng reo lên khi đang ở trên máy bay.

- Trật tự giùm đi, xấu hổ quá,nhóc nói cái gì mà to thế? - Jong In nhú mày hỏi tôi.

- Em nói bằng tiếng mẹ đẻ thì sao mà anh biết được cơ chứ !

Tôi cười.

- Lâu lắm mới trở lại Bắc Kinh.

Anh Mẫn Hiền tựa vào ghế,mắt nhắm hờ, cảm nhận từng phút một đang dần đưa anh em tôi về với quê hương...

- Không biết Trung Quốc như nào nhưng thấy thái độ của hai người tôi đoán nó rất thú vị. - Jong In nhận xét.

- Cũng giỏi quá nha~ - Tôi huých tay anh ta trêu chọc.

- Chanyeol không về thật đáng tiếc. - Jong In chép miệng.

- Mặc kệ anh ta! - Tôi nói vậy nhưng tự nhiên trong lòng lại thấy hụt hẫng vô cùng.

Anh ta ở lại Hàn Quốc một mình như vậy có buồn không? Vậy là cả một tháng tôi sẽ không được gặp Chanyeol! Cứ như đến lại thấy chán nản. Sao thế này?

“Mình điên thật rồi !”

...

- Này ! Ngủ sớm đi, mai bay rồi !- Chanyeol đứng ở cửa phòng Bạch Hiền nói.

- Anh không muốn đi cùng chúng tôi sao?

Cậu không hiểu tại sao mình lại hỏi anh như vậy? Chỉ biết tâm trạng cậu khi biết anh quyết định không cùng đi thì rất không bình thường.

- Không, tôi không đi ! Tôi còn có việc ở đây.

Anh nói rồi khẽ cười...nhưng nụ cười có gì đó không đành lòng. Bạch Hiền biết trước thế nào Chanyeol cũng không đi nhưng suy nghĩ của cậu mơ hồ rất muốn anh đi...

- Vậy thì anh cứ ở luôn đây đi !- Cậu chạy ra đóng sầm cửa vào không nhìn anh đến một lần...

Chanyeol đứng bên ngoài thẫn thờ nhìn vào cánh cửa phòng...

- Ngu ngốc.

Anh khẽ chạm tay lên cửa rồi quay về phòng mình...

Vậy là sáng hôm sau cậu lên máy bay mà không chào anh...cứ thế đi thẳng.

...

Chuyến bay đã hạ cánh...

- Bạch Hiền! Ở đây.

Vừa mới bước gần ra ngoài tôi đã nghe thấy tiếng gọi của Tử Thao, Lộc Hàm và Nghệ Hưng

- Ê ! Nhìn thấy rồi.

Tôi nhảy lên khua tay loạn xạ chào ba người kia làm náo cả sân bay. Bao nhiêu đồ đạc đang cầm trên tay tôi ném hết cho Jong In và anh Mẫn Hiền để chạy ra trước.

- A~!! - Cả bốn đứa cùng hét lên nhảy vòng tròn. Công nhận là lúc đấy tôi điên thật.

- Tôi nhớ các cậu quá!

- Bọn tôi nhớ cậu sắp chết rồi.

Nói rồi cả bọn ôm lấy nhau.Nhưng chợt thấy thiếu cái gì đó tôi lên tiếng:

- Mẫn Thạc đâu?

- Cậu ta phải ở lại để giữ chân ông thầy. - Lộc Hàm nói.

- À ! Tôi nhớ ra là buổi chiều mấy cậu phải học.

- Cậu trông trắng ra nhiều đấy nhỉ ! - Tử Thao cười ha hả khen tôi.

- Ý cậu chê lúc trước tôi đen nhẻm hả? - Tôi giả vờ giận dữ trừng Hoàng Tử Thao.

- Anh Mẫn Hiền đâu? - Nghệ Hưng loay hoay nhìn đằng sau.

- Biết ngay mà, chưa hội ngộ được bao lâu mà đã đi tìm anh tôi rồi - Tôi trêu Nghệ Hưng. - Ở sau đây, tôi chạy lên đây trước mà.

- Nga~ nhìn thấy rồi. - Nghệ Hưng cười thích thú.

- Này thằng nhóc kia, chạy gì mà nhanh thế? - Jong In vừa lại gần vừa mắng tôi.

- Cái anh này ở đâu ra thế? Ở cùng nhà đây hả? - Lộc Hàm giật áo tôi.

- Không hẳn, tên này cũng ở cùng nhà tên là Kim Jong In, còn người mà tôi kể với mấy cậu không về cùng đâu.

- Đẹp trai nha~ haha - Tử Thao giật giật áo tôi

- Cậu không sợ Phàm nhà cậu nghe thấy hả?

- Kệ chứ. Có trai đẹp phải ngắm.

[Au: =)))))]

- Thật khổ cho thằng bạn tôi. - Tôi khinh bỉ chép miệng nhìn Hoàng Tử Thao đang dán chặt mắt vào Jong In.

Quay ra thì đã thấy anh Mẫn Hiền và Jong In đứng bên cạnh.

- Em chào anh, lâu lắm không gặp.

Nghệ Hưng cười chào anh tôi.

- Ủ, chào cậu, thế hai đứa khỏe không? - Anh Mẫn Hiền khá vui khi được gặp lại ba con khỉ này.

- Có, bọn em nhớ hai người nhiều lắm a.

Tử Thao chen vào nói trêu.

- Haha ! Chưa tin được. - Ca ca cười.

Sau một hồi giới thiệu Jong In đã làm quen được với Lộc Hàm, Tử Thao và Nghệ Hưng.

- Bây giờ ba người ở đâu?

Lộc Hàm hỏi khi chúng tôi vừa lên taxi.

- Về khách sạn.

...

- Haiz, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Tôi nhảy lên giường.

Anh Mẫn Hiền thuê hai phòng, còn tôi một phòng, anh và Jong In chung một phòng. Haha thoải mái vô cùng.

- Bao giờ mấy cậu tan học thế?

Tôi hỏi Lộc Hàm

- 5 giờ, còn một tiếng nữa. Hôm nay tôi hi sinh một buổi học để đi đón cậu đấy.

Nghệ Hưng nhìn đồng hồ và nói.

- Ế? Cậu đón tôi hay là anh tôi?

Tôi hỏi đều, ngó xem mặt cậu ấy như thế nào.

- Cậu... đừng có mà trêu tôi !

Nghệ Hưng đánh tôi, mặt hơi ửng hồng lên.

” Nhóc này cũng biết ngượng đấy chứ !”

- Mà Ngô Thế Huân cũng biết cậu về đây.

Lộc Hàm nói làm tôi giật mình, từ lúc về đây đến giờ tôi chưa hề nghĩ đến cậu ấy lần nào. Lạ thật ! Nhưng chắc tại vui quá thôi.

- Sao Ngô Thế Huân không đến đón tôi? Chắc quên luôn đứa bạn này rồi.

- Thôi không phải lo đâu, chắc cậu ta quên thôi mà.

- A ! Hay là lát nữa lớp tan học tôi đến đó nhé. Làm cho bọn nó ngã ngửa ra mới được.

- Cậu không nghỉ ngơi à?

- Không cần đâu, tôi khỏe lắm.

Nói rồi tôi lôi Tử Thao, Nghệ Hưng và Lộc Hàm sang phòng ca ca để xin phép:

- Sao vừa mới xuống sân bay đã đòi đi rồi?

Ca ca giãy nảy lên.

- Thôi mà, em đi một chút thôi, không ốm đâu mà lo, ca ca nhé !

Tôi giở giọng năn nỉ.

- 7 giờ về ăn cơm đấy, muộn thì cứ liệu hồn.

- Vâng~

Tôi nhảy lên vỗ vai anh rồi chạy về phòng thay quần áo. Mặc nguyên một bộ đồng phục trường cũ: quần jean, áo đồng phục sơ mi và áo khoác đồng phục. Tôi bước ra khỏi phòng trước sự ngạc nhiên của hai đứa bạn.

- Cậu... cậu vẫn giữ bộ đồng phục này hả?

Tử Thao lấp ba lấp bấp.

- Ừ, tôi biết là sẽ có lúc cần dùng mà.

- Tôi phục cậu rồi đó nha.

Lộc Hàm hẩy tôi vài phát.

- Thôi ! 4h30 rồi mau đi thôi.

Tôi nói và kéo cả lũ đi đến chỗ học thêm. Vẫn đi bon bon trên chiếc xe của Tử Thao của và chiếc xe đạp màu bạc của Lộc Hàm, bốn đứa chúng tôi lại cùng nhau lượn phố. Thật sự cảm giác này này quá thân quen, dễ chịu. Đã lâu lắm rồi tôi không được đi trên con đường này... quê hương của tôi...

- Sắp tan chưa thế? - Tôi suốt ruột hỏi. Đứng đợi ở ngoài này hơn 10 phút rồi.

- Đợi thêm một chút nữa đi, tôi vì cậu mà đau cả đầu. - Nghệ Hưng càu nhàu.

- Kìa, ra rồi ! - Tử Thao chỉ cho tôi thấy.

- Trốn đi ! - Lộc Hàm cúi đầu xuống.

Haha ! Đã nhìn thấy Diệc Phàm này, Chung Đại này, Mân Thạc này, Tuấn Miên này... sao không thấy Ngô Thế Huân?

- Bây giờ cả ba giả vờ ra lấy xe đạp nhé. Còn Bạch Hiền, cậu đeo khẩu trang vào.

Nói rồi Lộc Hàm đưa cho tôi chiếc khẩu trang màu đen.

- Cứ như bình thường nhé ! Ok?- Tôi nói.

- Ok !

- Ok !

Tôi và ba đứa từ đi ra chỗ gửi xe coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

“Hay thật, không có ai nào để ý đến mình !”

- Ô hay, Lộc Hàm, Tử Thao, Nghê Hưng mấy cậu không đi đón Bạch Hiền hả? - Mân Thạc hỏi.

- Cậu ta không về nữa rồi, làm mất công bọn tôi đến sân bay.

Công nhận Nghê Hưng diễn giỏi thật.

- Trời ! Cái thằng nhóc này đùa ai vậy? - Diệc Phàm thốt lên. - Thế mà Tử Thao nói với tôi là hôm nay cậu ta về.

- Tôi cũng có biết đâu.

Nghê Hưng tiếp tục giả bộ ngây thơ.

Trong lúc chúng nó đang chán nản mừng hụt thì tôi bỏ khẩu trang ra nói to.

- Đói quá, đi ăn thôi mấy đứa a.

Ngay lập tức bọn nó nhận ra giọng tôi và quay ra nhìn kinh ngạc.

- Cậu... cậu ở đây từ khi nào thế?- Mân Thạc réo lên ôm chầm lấy tôi.

Cái thằng này vẫn mít ướt như xưa vậy.

- “Chân Ngắn” về từ khi nào thế?

Diệc Phàm lớn tiếng hỏi.

- Cậu về sao không không khai báo thành thật với bọn tôi để hai người này tung tin giả hả?

Chung Đại cùng cả lũ nhao nhao hết cả lên.

- Trật tự cái nào ! - Tôi hét to. - Tôi mới về thôi, mấy cậu để từ từ tôi mới nói được chứ...

Sau một hồi ôm nhau hò hét tôi mới sức nhớ ra:

- À, Thế Huân đâu rồi? Từ hồi về tới giờ tôi chưa thấy.

Tôi hỏi mấy đứa

- Thôi chết rồi ! - Tuấn Miên hoảng hốt kêu lên. - Cậu ta bảo với tôi là cũng đi đón cậu sau khi Lộc Hàm, Tử Thao với Nghê Hưng đi đấy.

Tuấn Miên nói làm cho mấy đứa phát hoảng.

- Cái gì?

- Thế bây giờ vẫn ở đây hả?

- Tôi cũng không biết. - Tuấn Miên lắc đầu.

- ...

Ngô Thế Huân đi đón tôi từ lúc đấy đến giờ mấy tiếng rồi. Làm sao đây, biết cậu ấy ở đâu mà tìm? Đầu óc tôi đang dần rối loạn lên.

“Không đón được mình chắc Ngô Thế Huân sẽ lo, cứ ra sân bay đi xem sao đã.”

- Tôi phải ra sân bay.

Tôi quay vào nói với Nghệ Hưng và chạy ra đường đón taxi luôn.

- Bác ơi, cho cháu đến sân bay.

Nhưng bây giờ đến sân bay liệu Ngô Thế Huân còn ở đó không? Mấy tiếng như vậy chắc gì đã còn đợi.

- Khoan đã bác ơi, cho cháu qua Phố Vương Phủ Tỉnh đi ạ.

Tôi đổi ý.

Có lần Ngô Thế Huân nói với tôi rằng nếu muốn tìm cậu ấy hãy đến quán kem ở gần Phố Vương Phủ Tỉnh. Mong rằng sẽ gặp cậu ấy ở đó.

Vote or cmt nhaa ._. lovee

24. Chap 23

Vừa xuống xe tôi chạy ngay đến quán kem. Đưa mắt tìm kiếm xung quanh cuối cùng thì cái bóng cao gầy ấy... cũng đã xuất hiện.

Ngô Thế Huân đang ngồi đó - chiếc bàn ngay sát cửa sổ. Vẫn chiếc áo đồng phục ấy, vẻ mặt luôn rạng ngời ấy, nụ cười khiến tôi như đóng băng, nhưng hình như cậu ấy có gì đó rất buồn trong sâu đôi mắt kia, sao mà xa vời thế?

- Lại tương tự Bắc Kinh hả?

Tôi lại gần và ghé mặt xuống hỏi. Ngô Thế Huân có vẻ hơi giật mình quay ra nhìn:

- Cậu...

Thật không ngờ cậu ấy lại ngỡ ngàng đến vậy, cứ tròn mắt ra nhìn tôi.

- Này! Không nhận Biện thiếu gia đây hả?

Tôi ngồi xuống ghế.

- Cậu về rồi ?

Ngô Thế Huân tươi tỉnh trở lại.

- Ừ, sao? Cậu không vui hả?

- Không phải. Vì tôi nghĩ cậu không về nữa.

Cậu cười. Lâu lắm tôi mới được thấy nụ cười của Thế Huân. Rất đẹp.

- Cậu ra sân bay đón tôi hả?

- Ừ, nhưng không thấy cậu đâu.

- Tôi đi trước với 3 người kia rồi.- Tôi vui vì biết Thế Huân cũng đến đón mình.

- Ăn kem gì không? - Ngô Thế Huân vẫn hào phóng như ngày nào. Chắc...Con nhà giàu mà.

- Socola !

- Bạch Hiền, cậu vẫn thích vị này nhỉ. Chẳng thay đổi chút nào.

- Ủ, tôi vẫn vậy mà.

Tôi cười và quay ra ngắm đường xá.

Gió thổi mát thật đấy ! Tôi yêu Bắc Kinh...

...

Ăn kem xong Ngô Thế Huân chở tôi đi dạo loanh quanh bằng xe đạp:

- Sao cậu biết tôi đi đón cậu?

Cậu hỏi.

- À, Tuấn Miên nói. - Nhắc đến tôi mới nhớ. - Chết rồi tôi quên chưa gọi cho bọn họ.

- Gọi luôn đi. - Ngô Thế Huân đưa máy cho tôi.

- Ủ.

Tôi lấy máy Thế Huân gọi cho Tử Thao.

"Alô, Thế Huân hả?" - Tử Thao nghe máy.

"Không ! Tôi đây ! Bạch Hiền đây."

"Ồ, cậu tìm thấy Ngô Thế Huân ở đâu đấy?"

"Ở chỗ quán kem"

"Sao biết cậu ta ở đấy mà tìm?"

"À, linh cảm thôi."

"Chà chà, hai cậu linh cảm tốt quá a."

"Thôi đi."

"Tôi còn chưa hỏi tội cậu đấy, cứ thế đi tìm Ngô Thế Huân mà để bọn tôi lại thế."

Tử Thao bắt đầu nói linh tinh.

"Cậu vợ vẫn quá đấy. Có gì mai tôi đền bù được chưa?"

"Rồi, rồi tôi đi ăn cơm đây nhé !"

"Cái gì? Ăn cơm?"- Tôi quên mất thời gian phải về khách sạn. - "Mấy giờ rồi?"

"6h30 rồi."

"Chết ! Tôi phải về thôi ! Chào !"

Tôi cúp máy rồi bảo với Ngô Thế Huân:

- Tôi phải về khách sạn rồi !

- Ở đâu?

- Cậu cho tôi về khách sạn P.C.Y đi.

- À, tôi biết chỗ đó rồi, gần đây thôi không sao đâu.

- Oh,vậy hả? Thế thì may quá.

Tôi thở phào tiếp tục quay ra ngắm phố. Vẫn nhộn nhịp như ngày nào.

- Bắc Kinh vẫn vậy nhỉ? - Bất giác tôi nói với cậu.

- Ủ, Bắc Kinh vẫn vậy... nhưng thiếu cậu.

Ngô Thế Huân nói làm tim tôi loạn nhịp. Hoá ra cậu ấy cũng để ý tới sự có mặt của tôi trong bao lâu nay...

...Sao tự nhiên tôi lại nghĩ đến Chanyeol...

Phi phi phi ! Tôi thầm phỉ nhổ bản thân mình một trận! Cái gì mà Chanyeol chứ? Sao lại nghĩ đến tên hỗn đản đó?!

- Thiếu tôi thì cũng có sao đâu ? Bắc Kinh vẫn như vậy mà... dù sao cũng chỉ là một người ra đi mà thôi.

- Có thể đối với một người nào đó sẽ là một sự thay đổi lớn, mất mát lớn...

- Làm gì có ai chứ. Số tôi không có người mong đợi đâu, nên tôi có đi xa cũng chẳng phải lo nghĩ.

- Không lo nghĩ vì con người cậu vô tư thôi. - Ngô Thế Huân quay lại cười.

- Vậy hả ? Thế cậu thì sao? Còn yêu Bắc Kinh nữa không?

Tôi lại hỏi câu này.

- Còn chứ, Bắc Kinh thì lúc nào chẳng yêu. haha

- Ngô Thế Huân thật si tình nha. ~

Tôi trêu chọc câu trả lời của cậu nhưng có điều tôi không thấy ghen với Bắc Kinh nữa...

...

Đến gần khách sạn tôi đã thấy Jong In và anh Mẫn Hiền đứng đợi ở đó.

- Anh ! - Tôi gọi hai người họ.

- Người kia là ai thế? - Ngô Thế Huân hỏi.

- Bạn tôi khi ở bên đấy, cậu thấy thế nào?

- Nhìn cũng rất đàng hoàng.

- Ha, bạn tôi mà~

Tôi cười và nhảy xuống xe.

- Về rồi hả? - Ca ca đến gần.

- Em chào anh. - Ngô Thế Huân lễ phép cúi đầu chào ca ca.

- Ủ, lâu lắm không gặp rồi, dạo này khoẻ không? - Anh Mẫn Hiền vui vẻ nói. Anh cũng rất quý Thế Huân.

- Vâng ! Em vẫn khoẻ. Hôm nào anh em mình đi là mấy trận đi. - Ngô Thế Huân bắt đầu gạ anh tôi đi chơi bóng rổ.

- Được thôi, bao giờ cậu có thời gian cứ gọi anh là ok !- Ca ca vỗ vai Thế Huân.

Cậu ấy tài thật, đi đâu ai cũng quý.

- À, để em giới thiệu với anh, đây là Ngô Thế Huân bạn em !- Tôi nói với Jong In.

- Em bảo anh ta tên gì cơ?

Chết ! Quên mất lại nói tên Trung.

- Oh Sehun.

-Ồ, Sehun

- Còn đây là Jong In, cậu làm quen đi. - Tôi vui vẻ giới thiệu.

- Hi ! I'm Sehun.

Cậu ấy nói bằng tiếng Anh cho dễ hiểu. Công nhận là thông minh hơn tôi rồi.

Sau khi Thế Huân về, tôi cùng hai người kia đi ăn cơm ở mấy quán lề đường, bây giờ phải tìm lại cảm giác đó thôi.

- Ăn uống thế này thú vị thật.

Jong In vừa ăn vừa nói.

- Lần đầu tiên trong đời anh được ăn thế này đúng không?- Tôi hỏi.

- Chuẩn đấy !- Jong In giơ ngón tay cái lên đồng ý.

- Haha ! Còn nhiều cái hay lắm,em sẽ cho anh trải nghiệm từ từ.

Có vẻ anh ta ăn rất ngon lành.

...

Kết thúc bữa ăn tối tôi về khách sạn tắm rồi ngồi ở ban công ngắm Bắc Kinh về đêm ! Đẹp,vừa xa hoa nhưng vẫn rất thân quen...

Tôi mang laptop ra và lên mạng

Vào mấy trang blog quen thuộc,Ngô Thế Huân vừa có bài mới:

“Nắng cuối ngày đông - em”- Tên bài.

”Sự trở về của em làm cho tôi thấy thật ấm áp trong mùa đông này. Chiều nay khi đón em tôi đã rất hụt hẫng khi chẳng thấy bóng dáng quen thuộc ấy đâu,t ự hỏi rằng: Hay cậu ấy không về nữa? Và thế là tôi quay về,ngồi ở quán kem quen thuộc bên Phố Vương Phủ Tỉnh

Em đã đến tìm tôi.

Thật sự cảm giác lúc đó của tôi là kinh ngạc và vui mừng! Em về thật rồi.

Em đứng ngay trước mắt tôi với nụ cười rạng ngời... rồi lại hỏi một câu rất lém lỉnh: Lại tương tự Bắc Kinh hả? Em nhìn vẫn vậy,vẫn ánh mắt trong veo ấy,vẫn cái sự hồn nhiên của một đứa nhỏ, vẫn hay cười đùa...

Gần như không lúc nào là tôi không nhìn em. Tôi đã nhớ khuôn mặt này rất nhiều, rất lâu rồi... cảm giác được tìm lại cái dáng nhỏ nhắn mà mình yêu thương thật ngọt ngào xao xuyến.Rất tự nhiên em lại ngồi ăn kem với tôi như ngày trước, vẫn mùi vị socola lạnh buốt trong ngày đông...

Em quay ra ngắm khung cảnh Bắc Kinh,.môi nở một nụ cười mãn nguyện, mái tóc mềm mại,mái được vuốt lên gọn gàng khiến gương mặt sáng bừng như ánh ban mai. Đôi mắt khẽ nhắm lại thành hình trăng khuyết,hướng cái nhìn ra phía xa. Em mặc nguyên một bộ đồng phục học sinh, trông thật thân quen.Em chẳng hề thay đổi, vẫn hay lắc lư cái đầu, tay chống cằm về suy nghĩ. Chốc chốc lại quay ra nhìn tôi cười rồi lại nhìn ra ngoài kia. Tất cả đều thật đẹp,cứ ám ảnh lấy tâm trí tôi: Khuôn mặt ấy, nụ cười ấy và đằng sau là vết nắng cuối cùng còn sót lại của ngày đông hôm nay...”

Tôi ngây ngốc nhìn vào màn hình cả nửa ngày...

Tôi chẳng biết phải nghĩ gì hơn.

Bởi cái câu nói ấy, câu nói : “Lại tương tự Bắc Kinh hả?” là do tôi nói. Vậy là bao lâu nay, bao bài blog của Ngô Thế Huân đều viết về tôi. Phải! Không ai khác - là tôi.

Tại sao?...

Tại sao tôi lại không nhận ra chứ?

Ngô Thế Huân cũng thích tôi...

Thật sự tôi không thể tin nổi điều này. Cậu biết tôi phải đi xa nên không thổ lộ tình cảm của mình vào cái ngày 14 -2 ấy vì không muốn tôi bận tâm. Và hôm nay cậu cũng nói rằng có người luôn mong chờ tôi. Thì ra tất cả đều là dành hết cho tôi.

Thế mà tôi lại ngu ngốc không hề hay biết...

Đáng lẽ tôi phải vui mừng đến phát điên mới đúng chứ? Nhưng sao tôi cứ bàng hoàng mãi thế này? Thái độ của tôi quá hồ hững.

Tình cảm đơn phương bao lâu nay của tôi đã được đáp trả cơ mà. Sao không thấy vui vẻ chút nào?

” Bạch Hiền, rốt cục mà sao vậy...?”

Chanyeol...

Park Chanyeol...

Cái tên này lại lướt qua tâm trí tôi. Ai... thực phiền phức mà!

.

.

25. Chap 24

Trời hôm nay thực lạnh, thổi ra cả làn khói trắng. Tôi mặc quần jean, chiếc áo len dài có mũ trắng và khoác áo đen bên ngoài. Cổ quần thêm khăn len khá ấm áp. Đây mới thực sự là cái lạnh của Bắc Kinh. Đi ngoài trời mà tuyết vẫn cứ lơ đãng ôm lấy cả thành phố làm con đường nhuộm một màu trắng xoá...

Tôi đi ăn sáng với 4 người bạn họ: Jong In, anh Mẫn Hiền, Ngô Thế Huân và Lộc Hàm

...

- Ăn xong rồi đi đâu chơi bây giờ?

Tôi hỏi mọi người.

- Anh phải đi với bọn bạn rồi, mấy đứa tự đi với nhau nhé.- Mẫn Hiền ca ca nói. - Jong In, cậu muốn với phe nào? Tôi hay Baekhyun?

- Baekhyun ! - Không ngần ngại Jong In khoác vai tôi và nói.

- Vậy thì anh đi đây, bye.

Anh Mẫn Hiền nói rồi đi luôn.

- Cậu mau gọi mấy người kia đi để còn đập phá một bữa. - Tôi nói với Lộc Hàm

- Đợi tôi chút.

Lộc Hàm quay đi cầm điện thoại ấn số.

Từ sáng tới giờ tôi chưa nói chuyện nhiều với Ngô Thế Huân, thi thoảng mới nhìn sang và cười thôi. Tự nhiên tôi muốn tránh ánh mắt dịu dàng ấy của cậu. Nó làm tôi bối rối không biết phải cư xử thế nào?

- Bạch Hiền, cậu ở bên đó có nhiều bạn không? - Ngô Thế Huân lên tiếng trước.

- Có chứ, tôi đi đâu cũng phải có bạn bè mới chịu được.

Tôi cười trả lời.

- Cũng may là cậu chưa quên bọn tôi ở đây đấy ! - Ngô Thế Huân bật cười.

- Cậu lo thừa rồi, sao tôi quên được chứ !

Tôi hỷ vai Ngô Thế Huân rất bình thường như hề biết tình cảm của cậu ấy.

- Tôi đùa vậy thôi, ai chẳng biết Bạch Hiền “chân ngắn” thế nào mà.

- Ha, nói rất phải ! - Tôi cười.

- Đây, em đang nói chuyện gì đấy?

Jong In xen vào, chết! quên mất là anh ta đứng đây này giờ.

- À, không có gì đâu anh, chỉ là hỏi thăm nhau thôi.- Tôi nói.

Khổ thân anh ta, từ hôm về đến giờ cứ như đao ấy. [Au: LOL =))))))]]

- Oh, thế không đi đâu hả?

- Có chứ, nhưng đợi mọi người đến đủ đã.

...

Một lúc sau mấy đứa bạn thân: Nghệ Hưng, Tử Thao, Diệc Phàm, Mân Thạc và Chung Đại đã đông đủ.

- Có đủ xe không nhỉ?

Tôi hỏi.

- Chắc là đủ đây. - Mân Thạc gật đầu.

- Anh có biết đi xe đạp không?- Tôi hỏi Jong In.

- Dĩ nhiên có rồi.

- Ok, vậy lên xe này chở đi !

Tôi vỗ tay lên xe của Lộc Hàm.

- Anh này là ai thế? - Lộc Hàm ghé vào tai tôi hỏi nhỏ.

- Bạn tôi ở bên đó cùng về đây chơi, hôm nào tôi sẽ nói rõ hơn. Bây giờ để cho anh ta chở tạm vậy.

- Được thôi, đẹp trai như thế này ai nỡ từ chối.

Cậu ta nói làm tôi suýt thì té. Thằng bé này trông nhất thể mà cũng háo sắc gớm.

[Au: Lộc Lộc a.. ta xin lỗi đã đánh mất danh hiệu “sangnamja” của người.. ‘^’ =))))))]]

- Thôi đi nào ! - Tôi leo lên xe Tử Thao và hô to.

Cả lũ lên đường ra quán trà sữa.

- Ôi lạnh thật !

Ngồi trong quán trà sữa mà người tôi cứ run lên bần bật.

- Ủ, Cậu về đúng đợt rét còn gì.

Tử Thao xoa tay nói.

- Mà đứa nào bảo uống trà sữa lạnh trong cái mùa này thế?

Diệc Phàm cầu nhàu.

- Tôi chứ ai? - Tôi giơ tay lên mặt cười toe toét.

- Bệnh thần kinh hả? - Cậu ta hỏi

Cái tên này, bản tính công kích người ta không chịu bỏ.

- Ủ, lâu lâu không được uống nên thèm quá.

- Cái thằng này... - Cậu ta thở dài.

- Nào nào, bây giờ mấy cậu ngồi bàn xem tí đi đâu chơi bây giờ?

Tôi hỏi mọi người vì chưa quyết định được sẽ đi đâu cả.

- Hay là đi World Park đi, ngay đây mà. - Diệc Phàm cầm cốc trà sữa vừa hút vừa nói.

- Cũng hay đấy a. - Tử Thao cổ vũ.

Trời, hai con người này đúng là cùng một cặp trời sinh mà.

- Còn ai có ý kiến gì nữa không?- Tôi quay ra hỏi.

- Có vẻ như chúng ta nên đi World Park đấy rồi.

Nghệ Hưng gật gù đồng ý với Phàm

- Ok !- Cả lũ đồng thanh.

...

Và thế là chúng tôi đi đến đó chơi.

- Chuẩn bị tinh thần chưa?

Chung Đại hỏi khi vừa leo lên ngồi trên tàu cao tốc.

- Ok ! Mau đi thôi !

- Húuuuuuu !

Cả lũ hú lên khi tàu mới bắt đầu chuyển bánh.

- Ahhhhhh !- Tôi và Lộc Hàm hét to nhất đội.

...

- Hai cậu làm tôi điếc hết cả tai.

Mân Thạc ngồi trên tôi nên hứng đủ cả.

- Thật đúng là kinh hoàng. - Chung Đại đi xuống mà rung mình. Công nhận tôi hét rất to.

- Đây cậu nói thế là có ý gì hả?

Tôi và Lộc Hàm đánh túi bụi vào người Chung Đại

- Ái,ái,ái, Diệc Phàm ! Kéo hai con khỉ này ra hộ tôi !

Cậu ta kêu lên thảm thương.

- Tôi không có dại đâu a, chạy khỏi hai người này còn chưa được, lại còn xông vào cứu cậu để mà làm cảm tử quân hả? Còn khuya nhé !

Diệc Phàm đứng ngoài làm ngơ.

- Ái,làm người ai lại làm thế?

- Có tôi đây ! - Diệc Phàm mặt dày vỗ ngực.

- Ê, đi chơi tiếp thôi.

Tử Thao gọi bọn tôi.

- Ok ! Đợi chút !

- Nhanh lên !

Ngô Thế Huân quay lại cười... Cái miệng móm lúc cười rất dễ thương.

...năng lấp ló, nhàn nhạt phía bầu trời, nụ cười ấy lại toả sáng hơn...

Một lần nữa tôi rung động nhưng có lẽ cảm giác này giờ đây không còn mãnh liệt như trước nữa...

Chiều.

Chơi mệt rồi cả bọn mới rủ nhau đi ăn kem. Mua hẳn một túi kem đem ra công viên ngồi ăn với nhau.

- Arg... Buốt thế !- Tử Thao kêu.

- Ăn kem mùa đông mới thích.

Tôi vừa nói vừa cắn kem.

- Đúng vậy ! - Lộc Hàm gật đầu.

- Đúng là bản tính háu ăn ngấm vào máu. Giống như...

- Này ! Ngô Diệc Phàm ! Cậu chết với tôi !

Tôi quát lên đuổi theo cậu ta.

- Này, đừng có đuổi, tôi đã làm gì cậu đâu?

Diệc Phàm bắt đầu chạy để bảo toàn tính mạng.

- Cậu muốn nói tôi là heo chứ gì? Cậu nghĩ tôi là ai mà không hiểu hả? Đứng lại cho tôi. !

- Tự cậu suy diễn đấy nhé, tôi chưa nói gì cả.

- Tử Thao,giúp tôi !

Tôi quay lại gọi Tử Thao.

- Này, Diệc Phàm người đứng lại...dám bắt nạt bạn của ta.

Tử Thao và tôi bắt đầu đuổi theo Diệc Phàm

- Ê, từ từ đã !

Bỗng nhiên cậu ta chạy chậm lại nói thì thầm.

- Sao hả?- Tôi hỏi.

- Cậu xem đôi kia đang làm gì nhau? - Diệc Phàm chỉ tay.

- Ồ !

Tử Thao và tôi “ồ” lên khi thấy cảnh hai người trong công viên hôn nhau. Có thể nói đây là chuyện bình thường như cơm bữa ở đây. Có hôm đám bọn tôi còn trêu cho một đôi ngượng chín mặt phải bỏ đi. Nghĩ lại mới thấy vui a.

Tự nhiên hôm nay máu trêu chọc người của tôi lại nổi lên rồi.

- Gọi cả lũ ra đây trêu đi.

Tôi nói và nở một nụ cười gian xảo nhất có thể.

- Cậu lại bắt đầu giở trò đây ?

Tử Thao nói.

Ai chơi thân mới có thể biết tôi rất hay trêu người, có thể nói là cao thủ luôn.

- Để tôi gọi !

Diệc Phàm rón rén đi ra gọi đồng đội.

- Có gì hay thế?

Chung Đại - một bằng hữu chơi khăm của tôi - ngồi xuống bụi cây hỏi.

- Cậu nhìn kìa !

Tôi chỉ cho cậu ta xem cảnh nóng.

- Hay vậy ! Bạch Hiền trông cậu có vẻ ngứa ngáy chân tay giống tôi đấy ! - Chung Đại cười lưu manh.

- Cậu hiểu ý tôi đấy !

Trời đang dần dần tối, vì thế sẽ dễ trêu hơn. Đúng là trời giúp ta mà.

- Cậu còn giữ cái đoạn âm thanh trong phim ma không?

- Còn !

- Thế thì bây giờ...

Tôi ngồi thì thầm với bọn bạn bàn kế hoạch dọa cho đôi tình nhân kia một phen nhớ đời.

Đầu tiên cả bọn sẽ đi ngang qua mặt họ, công nhận là tình yêu thật cháy bỏng, hôn nhau nãy giờ mà chưa dứt.

- Trời tối rồi về đi, nghe nói buổi tối ở đây có ma đấy. - Chung Đại nói.

- Vậy hả? - Tử Thao vờ hỏi.

- Cậu không biết hả? Ngày trước ở đây có đôi tình nhân tự tử cùng nhau đấy. - Tôi nói nhỏ nhưng đủ để đôi kia nghe thấy.

Chúng tôi cố gắng đi thật chậm qua họ.

- Thật hả? Sao cậu biết?- Lộc Hàm hỏi.

- Ủ, hồi trước nhà tôi ở gần đây mà, tôi còn ra xem nữa cơ, thăm cực ! - Tôi nói như thật, ai mà không biết chắc sợ mà chạy luôn.

- Sợ thật ! Chắc họ chẳng siêu thoát được đâu, chết trẻ như thế mà.. . - Nghệ Hưng cắn môi nói.

- Thôi thôi ! Về đi tôi sợ rồi đấy !

Mân Thạc cố tình đẩy chúng tôi đi nhanh hơn. Đôi kia đã ngừng hôn nhau vì thấy chúng tôi lượn qua.

Ra khỏi cổng, bọn tôi chạy luôn ra đằng sau trèo vào, ngồi nghe họ nói chuyện.

- Về đi anh ! - Nàng nói.

- Sao sớm thế?- Chàng ngạc nhiên.

- Nghe bọn kia nói ghê quá, em sợ lắm.

Nàng không nheo thu mình nép vào ngực chàng.

- Chúng nó trêu mình vậy mà em cũng tin à? - Chàng khẽ nựng má nàng.

- Thôi đi, đừng có nựng em nữa,sao anh biết chúng nó trêu?- Nàng hỏi.

- À, lần trước anh đến đây cùng con bồ cũ...à nhầm...cùng bọn bạn anh nó cũng...! - Chàng ta lỡ mồm.

- Anh ! Bồ cũ á? - Nàng nổi máu Hoạn Thư.

- Không ! Đã bảo là anh nhầm mà bé yêu. Lại đây với anh nào.

Chàng kéo nàng lại gần mình và...cảnh nóng lại bắt đầu. Hôn hoài mà không chán nhỉ?

- Haha ! - Bọn tôi ôm bụng cười với nhau.

- Cái tên này ngu dễ sợ ! - Tử Thao bình luận.

- Nào nào, họ chưa sợ thì mình phải tiếp tục kế hoạch đi thôi !- Chung Đại nói nhỏ.

- Ok ! Cậu chuẩn bị bật nhạc nhé ! - Tôi nói rồi quay sang Tử Thao - Cậu khóc cho đạt vào đấy !

- Biết rồi. - Tử Thao gật đầu.

- Action ! Nhạc lên !

Tôi hô khẩu lệnh. Ngay lập tức Chung Đại bật một đoạn âm thanh nghe khá rùng rợn mà nó down được trên mạng về. Cái bản tính trêu người không cho phép nói từ bất kì cái gì hay ho.

- Hic ! Hu...hu...!

Tử Thao bắt đầu khóc, tiếng khóc lặng thầm thút thít đủ để khu vực xung quanh nghe loáng thoáng trong gió.

Không gian tĩnh lặng tôn lên âm thanh từ điện thoại rõ hơn.

- Hình như có tiếng ai đó khóc anh ạ! - Nàng đẩy chàng ra sau một nụ hôn dài làm cho chàng...mất hứng !

- Sao thế? Anh có nghe thấy gì đâu? Nào, lại đây !

Chàng kéo nàng vào và tiếp tục.

- Hu...hu...!

Tử Thao vẫn tiếp tục khóc đều đều nghe rất u uất ! Công nhận là vậy vì khóc là nghề của cậu ta mà.

- Rõ ràng em nghe có tiếng người khóc mà anh ! - Nàng lại khiến chàng mất hứng.

- Em sao vậy? Đang cao trào...!- Chàng cau có.

- Anh im lặng thử nghe đi !- Nàng thuyết phục.

- ...

Chàng bắt giác im lặng.

Tôi ra hiệu cho Chung Đại bật to âm thanh hơn, trong đó có tiếng gió rít. Cộng thêm khu này khá vắng, bắt đầu ghê sợ rồi đây.

- Ủ, hình như có tiếng thật...

Chàng nói khẽ.

“Xào...xào...!”

Bọn tôi bắt đầu lay nhẹ cây để cho họ nghĩ là có gió thật.

- Hu...hu...chết...cùng...em...nhé...anh...hu...hu...

Tử Thao nói lời thoại, ha, rất đạt yêu cầu đưa ra. Giọng nói thoang thoảng rất đau thương...

- Anh...em...em...yêu anh...hu...hu...!- Cậu ta tiếp tục.

“Xào...xào... !”- Bọn tôi làm cho tiếng cây đung đưa to hơn.

- Cây...cây...sao rung dữ vậy em?

Chàng nhìn quanh lấp bắp hỏi.

- Chắc có gió nhưng em còn nghe thấy câu nói gì đó nữa cơ mà ! - Nàng hơi sợ.

- Sao có gió mà anh không thấy lạnh? Anh cũng loáng thoáng nghe được nhưng không rõ. - Chàng nói.

- Hình như là chết chóc cái gì ấy,còn có cả em yêu anh nữa ! Em nghe thấy vậy ! - Giọng này run run.

- Chết á?...Ủ..anh cũng vậy ! Có chuyện gì thế em nhỉ? Chàng run không kém hỏi nàng.

- Em không biết, cứ sợ sợ sao ấy !

Nàng áp sát vào chàng.

- Hu...hu...đi...cùng...em...anh...ơi...hu...hu...- Tử Thao tiếp tục nói. - Không...đau đâu anh...hu...hu...anh...ơi...

Tiếng gọi nghe thảm thiết đến rợn người. Nể thẳng nhóc này ghê.

- Đó anh ơi, cái gì mà không đau đớn đấy, lại còn có tiếng khóc nữa !

Nàng hoang mang thực sự. Vậy là chuẩn bị đến màn diễn của tôi rồi nè.

- Có... anh có nghe thấy. - Chàng lắp bắp. - Không phải là...như tụi nó nói...?

- Có...ma...! - Nàng nói không ra hơi.

- Ahhhhhhhhhhhhh !

Tiếng hét kinh hoàng vang lên giữa cái tĩnh lặng thật bất ngờ.Đó không phải của nàng hay chàng mà là của tôi. Tiếp sau đó...

- Ahhhhhhhhh ! Ma ! - Đôi tình nhân la lên cùng, chỉ chậm tiếng hét của tôi có 2 giây, và chạy biến cồng... tôi dừng hét.

- Ha ha ha !

Cả bọn ôm bụng cười như trúng độc đắc.

Theo như kinh nghiệm “lâu năm” của tôi thì trong sự hoảng sợ đang lên đến cao trào thì sự tác động bên ngoài sẽ làm người ta mất đi lí trí. Vì thế tôi hét lên để gây chấn động thần kinh bọn họ.

- Thành công ! Yeah ! - Cả bọn đập tay nhau.

- Olala ! Vui quá !- Lộc Hàm cười vang.

- Đúng là nghịch ngợm. - Ngô Thế Huân cười nói.

- Tiếng hét của cậu có sức công phá lớn thật. - Diệc Phàm nói với giọng báỉ phục.

- Thanh quản tốt ! - Chung Đại thêm vào.

- Ha ha ! Không thể thì sao thành công?!

Tôi chống tay ngang sườn đầy kiêu hãnh.

- Nhìn bọn họ sợ mất dép, chắc lần sau chắ dám quay lại đâu.

v hãy vote và cmt nào

26. Chap 25

- Em đúng là rất tinh quái.

Jong In nói khi chúng tôi đi bộ ra quán ăn. Anh ta vừa được nghe tôi kể lại toàn bộ sự việc vừa rồi.

- Ha ha !

- Bây giờ anh mới biết đấy.

- Em nghĩ anh phải biết từ lúc em trả thù anh và Chanyeol chứ.

Tôi cười rồi chạy lên trước mặt Jong In nhảy lùi về phía sau từng bước một.

- Ừ ! Nhưng anh không nghĩ là em nghịch đến vậy.

Jong In cười hiền.

“Sao trông anh ta hiền dễ sợ.Càng lúc càng giống anh Mẫn Hiền,lúc nào cũng cười với mình y như thế.”

- Anh trai !- Tự nhiên tôi gọi Jong In.

- Này,em gọi như thế là có ý gì?

- Không biết được,tự nhiên muốn gọi vậy.- Tôi cười.
- Anh có giá lắm đấy,không phải cứ thích là gọi được đâu !- Jong In hất mặt nói.
- Vậy thì thôi, tại em thấy anh giống anh trai nên mới gọi.- Tôi nói rồi chạy lại đi ngang hàng cùng với anh ta.
- Thế em không thấy anh có một vị trí khác hơn hả?- Jong In hỏi rất kì lạ.
- Là sao? Vị trí khác á?- Tôi nhìn sang hỏi.
- Ủ. - Anh ta gật đầu.
- Chắc là không đâu, anh trai là cao rồi.- Tôi lắc đầu cười.
- Đây là lần thứ hai em khẳng định điều này. Hơi bị đau lòng đấy.
- Jong In cúi xuống khẽ cười, anh ta lẩm nhẩm cái gì thế nhỉ?
- Anh nói gì vậy? Em chưa hiểu lắm.
- Tôi thắc mắc.
- Em không hiểu thì tốt hơn.- Jong In cười nhạt xoa đầu tôi rồi bước đi nhanh hơn.
- ...
- Ôi no chết mất !
- Tôi sang phòng của ca ca ngồi chơi.
- Ăn gì mà no ghê thế?
- Anh Mẫn Hiền ngồi xuống cạnh tôi hỏi.
- Ăn vặt a.
- Tôi nói rồi ôm lấy cánh tay của ca ca vì lạnh.
- Anh gọi Nghệ Hưng sang ngủ cùng em cho đỡ lạnh đấy.
- Trời hai người nhắn tin với nhau ghê thật.
- Cũng bình thường thôi.
- Mà anh vừa đi đâu về đây?
- Đi gặp bạn cũ, em được gặp mà anh không được chắc?- Vừa nói ca ca vừa mở ti vi.
- Thế anh về đây chị Mi Yoo có nói gì không?- Tôi tò mò mà không biết thiên thần kia có phản đối anh mình không.
- Bọn anh chia tay rồi.- Ca ca tuyên bố làm tôi giật mình.
- Cái gì? Sao lại thế?- Tôi tròn tròn mắt hỏi.
- Mi Yoo lừa dối anh rất nhiều lần rồi.
- Lừa anh?
- Ủ. Thứ nhất là khi em gọi điện tới và mấy lần anh nói chuyện qua email với Nghệ Hưng cùng nhóm bạn thân nữa.
- Sao chị ta biết tiếng Trung được?
- Chắc em không biết rồi, hồi nhỏ Mi Yoo đã từng sống ở Trung một thời gian.
- Oh !- Đúng thật là bây giờ mình mới biết.- Thế anh biết chị ấy nói gì với họ không?

- Mi Yoo nói khiến cho bọn bạn anh rất giận, phải mất công lắm anh mới làm hoà được, còn Nghệ Hưng thì...

Bỗng nhiên ca ca ngưng lại.

- Thì sao?- Tôi hỏi tiếp.

- Có vẻ buồn. Thằng bé không nói ra đâu ,lúc anh hỏi thì chỉ bảo là không sao thôi.- Vẻ mặt ca ca hơi buồn. Mà cũng tội nghiệp Nghệ Hưng,nó vốn là đứa rần ngoài nhưng yếu trong lòng.

- Thế chị ta nói gì với cậu ta?

- Nói kiểu như là anh đã có người yêu rồi,giữa anh và người yêu có mối quan hệ không thể bỏ nhau được. Đừng có mà hơi tí là nói chuyện thân mật với anh nếu không cần thiết và còn...

- Nói mau đi anh !- Tôi bực mình lắm rồi.

- Còn nói là thật ra anh chẳng ưa gì thằng bé và thấy bị nó làm phiền.

Giọng anh trầm hãm xuống.

- Cái gì???- Tôi nhảy dựng lên ngay lập tức.- Chị ta...chị ta thật quá đáng.

- Anh cũng không ngờ Mi Yoo lại làm chuyện như vậy.- Ca ca thất vọng nói.

- Không thể chịu được.- Tôi lại ngồi xuống ghế.

- Vậy anh còn yêu chị ấy không?

Tôi quay ra hỏi.

- Ngay từ đầu anh đã không xác định rõ được tình cảm của mình. Cứ như có cái gì đó ngăn cả trái tim anh hướng tới Mi Yoo.

Ca ca trả lời thành thật.Thì ra là anh cũng không xác định ra tình cảm của mình.

- Có lẽ anh đã yêu một ai đó trong vô thức mà không biết chăng?

- Anh cũng không rõ nữa.

- Anh thấy Nghệ Hưng thế nào?- Tôi hỏi dò.

- Thằng nhóc đó hay nghịch ngợm nhưng rất ngây ngô, y như em đấy !

- Vậy sao? Còn gì nữa không?

- Ừm...còn rất nghe lời, ngoan ngoãn, dễ dạy bảo, sống thật với chính mình.

Có vẻ ca ca hiểu rất rõ về Nghệ Hưng.

- Thật ra thì Nghệ Hưng, cậu ta thích anh lâu rồi.- Tôi ngỏ lời hộ Nghệ Hưng

- Anh cũng biết.

- Sao mà anh biết được?- Tôi giật mình.

- Nhìn thái độ xấu hổ đỏ bừng hai má của nhóc đó trước mặt mình là anh biết rồi.

“Anh để ý kĩ thật,ngay cả mình còn không nhận ra.”

- Thằng nhóc này thiệt buồn cười! Lộ hết cả cơ sự ra rồi.

Tôi mắng nhỏ.

- Không sao,thế mới là đáng yêu.

Mắt ca ca khẽ cười.

- Khéo nhỉ, khen con nhà người ta kìa.- Tôi bĩu môi nói.

- Nhóc con !

...

Vậy là tôi có thể xác định 70% là anh Mẫn Hiền yêu Nghệ Hưng nhưng không nhận ra tình cảm của mình.

- Ủ, tôi biết anh ấy có người yêu rồi.- Nghệ Hưng thú nhận khi ở trong phòng tôi.

- Cậu buồn lắm không?- Tôi ái ngại hỏi.

- Có nhưng không sao cả. Tôi đã bao giờ mộng tưởng rằng anh cậu sẽ yêu tôi đâu.

Nghệ Hưng cười, nụ cười má lúm ắt sao mà xót xa đến thế. Tôi thương cậu ấy.

- Tôi thì không nghĩ vậy, cậu vẫn nên mộng tưởng chút đi !

- Cậu nói vậy nghĩa là sao?- Nghệ Hưng hỏi.

- Rồi cậu sẽ biết thôi.

Tôi ra về bí mật. Tôi muốn hai người họ tự tìm đến nhau. Đôi khi tình yêu cũng cần có thử thách chứ.

...

Mấy ngày ở Bắc Kinh tôi đi chơi khắp nơi với lũ bạn, chủ yếu là buổi sáng vì bọn nó phải học chiều vì thế tôi đi với Jong In. Thoảng cái mà đã một tuần rồi. Không biết Chanyeol ở nhà thế nào? Cả tuần nay tôi liên tục nghĩ đến anh ta mặc dù đã gặp Ngô Thế Huân nhiều lần.

“Cái đầu mình làm sao thế này?”

...

- Ahhhhhhhhhhhh !- Tôi hét lên khi nghe anh Mẫn Hiền nói.- Bố về đây á ?

- Ủ,bố bảo với anh tối mai sẽ hạ cánh.

Mẫn ca ca cười, ánh mắt cũng vui hơn mọi ngày. Ôi ông bố thân yêu của tôi sắp về Bắc Kinh rồi !!!!

- Vậy là bố sắp về thật rồi.Trời ơi !

Tôi vui như phát điên.

...

Ở sân bay.7 giờ tối !

Chuyến bay từ Pháp sắp hạ cánh,chỉ 30 phút nữa thôi là tôi có thể thấy bố rồi.

Thời gian trôi qua. 30 phút !

Hàng khách đã bắt đầu đi ra,tôi cố căng mắt ra để tìm bố và...:

- Bố kia rồi anh ơi !

Tôi nhảy lên chỉ tay cho ca ca. Bố tôi là người đàn ông mặc áo vest đen, không thắt cà vạt,cúc áo sơ mi bỏ một nấc, quần bò xanh trông khá lịch lãm. Bố mang trên mình sức hút với tất cả mọi người đặc biệt là phụ nữ. Kiểu tóc của bố vẫn vậy, vẫn nụ cười đầy lãng tử luôn nở trên môi. Tuy đã 43 tuổi nhưng bố tôi trông còn “teen” lắm.Nói vậy thôi chứ bố tôi không hề lãng nhăng như vẻ bề ngoài.

- Bố ! Con ở đây !

Tôi hét ầm lên khi bố đến gần.Không chân chừ tôi chạy ngay ra ôm lấy cổ bố. Đã bao đêm tôi mơ mình được làm điều này.

- Ôi, con trai tôi !- Bố vỗ lưng tôi.

- Con chào bố !- Tôi cười tít cả mắt.

- Để bố xem tiểu quái vật nhà ta nào.- Bố vẫn hay trêu tôi thế.

- Ha ha !- Cả tôi và anh Mẫn Hiền đều cười.
- Con chào bố !- Ca ca điềm tĩnh hơn tôi, chỉ nhìn bố với ánh mắt tràn đầy yêu thương.
- Tiểu tử, lâu lắm rồi không gặp con !- Bố cười và vỗ vai anh.

...

Tôi cùng bố và anh Mẫn Hiền về khách sạn, bố tôi ở chung phòng với cả Jong In và ca ca.

- Sao bố đi lâu vậy?

Tôi hỏi khi sắp đồ cùng bố.

- Ủ, công việc không cho phép bố về sớm như dự kiến. Xin lỗi con.
- Không sao đâu bố, có điều là lúc nhớ bố con không biết làm thế nào thôi.

Tôi cười.

- Bố cũng nhớ hai đứa lắm chứ.Mẹ con thế nào rồi?
- Vẫn ổn ạ.

- ...

Bố hỏi thăm nhiều điều về mẹ lắm.Có lẽ bố vẫn yêu mẹ !

27. Chap 26

- Nam Kinh? - Tôi nhấn mạnh hỏi lại.
- Ủ, lâu lắm bố không về thăm quê mẹ con.

Bố tôi đề nghị ngày mai sẽ lên đường về Nam Kinh - quê ngoại tôi.

- Bố không nói thì con cũng định về. - Ca ca nói.
- Con cũng thế. - Tôi gật đầu.

Ở Nam Kinh tuy tôi ít bạn nhưng có nhiều họ hàng. Tự dưng tôi nhớ dì Nhi - em gái út của mẹ tôi.

...

Thế là tôi nói lời chào tạm biệt với mấy người bạn để vi vu về với Nam Kinh đầu yêu.

- ...- Tôi hít một hơi dài để thay lời chào với quê ngoại, nơi mẹ tôi sinh ra.
- Chà, nơi đây không thay đổi là mấy nhỉ? - Bố khẽ cười ngắm nghía xung quanh khi vừa bước xuống bến xe.

Mới hơn nửa năm thôi mà tôi thấy cứ như lâu lắm mới về đây ấy.

- A, dì Nhi~ - Tôi reo lên khi thấy cái dáng nhỏ nhắn thân quen của dì. Gọi là dì nhưng cũng chỉ hơn tôi có sáu tuổi thôi, vừa mới tốt nghiệp đại học.
- Bạch Hiền, dì nhớ cháu quá !
- Dì chạy tới vòng tay ôm tôi.
- Cháu cũng nhớ dì lắm. - Tôi cười.
- Con chào dì ! - Anh Mẫn Hiền lên tiếng.
- Ủ, chào Mẫn Hiền, dạo này trông đẹp trai hẳn ra nhé !

- Ôi, ai thế này? - Dì cười quy ra nhìn bố tôi. - Anh rể mình sao vẫn trẻ trung thế nhỉ?

- Dì Nhi xinh ra nhiều đấy !

Bố tôi cười. Có thể nói là nhà ngoại ai cũng quý bố tôi vậy nên khi chia tay bố, mẹ tôi phải “trốn” sang Hàn để tránh bị bà ngoại trách mắng.

Ba bố con tôi và Jong In sẽ ở đây trong một tuần tại nhà dì Nhi, tức nhà ông bà ngoại.

Thấy bố con tôi về ông bà vui lắm, bồi bổ cho ăn đủ các loại, còn mẹ tôi không về nên cũng thấy nhớ chứ chẳng trách gì nữa.

- Dì ơi, cháu muốn về quê một chuyến.

Tôi nói với dì Nhi.

- Quê đây còn về đâu nữa?

- Không ! Con nói là nhà của ông bà ở quê cơ chứ không phải đây.

- À, nhưng mà nhà mình có ai quen ở đấy đâu?

- Thì con chỉ đi một ngày thôi.

- Thế định đi với ai? - Dì tỏ vẻ đồng ý.

- Con đi với Jong In và anh Mẫn Hiền thế thôi.

À, nói tới Jong In mới nhớ, từ hôm về đây ông bà cứ hỏi chuyện hoà, làm tôi và anh Mẫn Hiền phiên dịch mỗi cả miệng. Mọi người quý anh ta như cháu trai ấy.

- Ủ, vậy thì mau chuẩn bị để mai còn đi. - Dì Nhi nói.

- Nhưng mà dì đừng cho ông bà biết nhé. - Tôi thì thầm với dì.

- Yên tâm đi ! - Dì Nhi cười.

- Con thấy dạo này dì xinh ghê~

- Cái thằng ranh này ! - Dì ấn trán tôi. - Thôi mau về phòng đi.

- Vâng ạ ~~

Tôi lên phòng Jong In và ca ca, hai người họ đang ở chung một phòng.

- Ê !- Tôi đứng ngoài cửa gọi.

- Sao? - Jong In ngẩng mặt lên khỏi cái máy tính.

- Ngày mai ba anh em ta sẽ lên đường về quê chơi.

- Về quê?

Mắt Jong In tròn ra.

- Ủ.

- Với ai?- Anh Mẫn Hiền hỏi.

- Ba anh em mình tự đi thôi.

- Vậy hả?- Jong In

- Mau chuẩn bị đi !- Tôi gật đầu rồi về phòng.

- Ok !

...Sáng 5h30' tôi đã dậy để chuẩn bị một cách cấp tốc. Phải đi sớm không thì ông bà sẽ dậy mất.

- Xong chưa?- Tôi chạy qua phòng hai người họ.

- Rồi !- Anh Mẫn Hiền khoác balo và đi xuống cầu thang, tiếp theo đó là Jong In

- Đi thôi, ông bà sắp dậy rồi.

Tôi chạy ra mở cổng.

...

Đi bằng xe bus từ lúc 5h45' trời còn tối om lạnh buốt cả mũi, tôi ngồi bên cạnh ôm chặt lấy ca ca.

- Quê tên là gì?

Jong In hỏi.

- Có nói thì anh cũng không biết đâu, cứ đi đi.

Tôi nói.

- Trời càng ngày càng lạnh. - Anh Mẫn Hiền khẽ ho một cái.

- Không phải thế, mà là càng về đến quê thì càng lạnh thôi.

Chúng tôi đi được khoảng mấy chục phút rồi.

...

Một lúc sau chúng tôi về đến nơi. Ông bà có một ngôi nhà ở quê thi thoảng mới về dọn dẹp thôi. Hôm qua dì Nhi mới đưa cho tôi chìa khoá vào nhà, vậy là có chỗ nghỉ rồi.

- Đi bộ ra đồng chơi đi.

Tôi vừa lấy đồ trong balo ra vừa nói.

- Có mang gì đi không?- Ca ca hỏi.

- Bật lửa này, khoai lang này, ngô này, cả mực nữa.

Tôi lôi hết đồ ăn ra và nhét vào balo của ca ca.

- Được chưa?- Hai người họ hỏi.

- Được rồi, đi !

...

Cả ba người bọn tôi ra đồng lấy rơm nướng khoai nướng mực để ăn rất vui. Sau đó tôi lôi máy ảnh ra để chụp làm kỉ niệm. Hai tên kia trong ảnh đều là mĩ nam hạng nhất a.

“Công nhận anh trai mình rất đẹp !”- Tôi thầm thốt lên.

Mẫn ca ca rất giống bố tôi, khuôn mặt hơi dài, da thì không trắng lắm vì đã đi làm thêm nhiều việc, trước đây còn trắng hơn cả tôi. Điểm giống nhau nhất giữa ca ca và bố đó là chiếc mũi dọc dừa cao, đẹp một cách thanh thoát đến lạ kì. Còn đôi mắt thì hơi xa xăm đôi chút, nhưng tôi rất thích vì nó cho tôi thấy anh là một người trưởng thành có nhiều lo toan suy nghĩ...

...

Đi chơi lãng quăng cả buổi chiều xong tôi mới chịu về nhà.

- Về nhà phải nói với ông bà thế nào đây?

Tôi đang ngồi nghĩ cách.

- Thế nào cũng phải lo lắng, lôi ai ra nói đỡ bây giờ?- Anh Mẫn Hiền đùa.

- Nói đỡ hả? - Tôi nghĩ đến một đối tượng rất khả quan trong vấn đề này.

- Jong In ! - Ca ca và tôi chỉ thẳng vào anh ta.

- Tại sao?

Anh ta ngơ ngác hỏi.

- Vì anh rất được lòng ông bà ngoại.

Ca ca nói.

- Ha ha đúng vậy !

...

Sau một hồi nịnh nọt của Jong In cuối cùng bọn tôi mới thoát nạn và được ăn cơm.

- Mấy đứa được lắm dám trốn ông bà về quê chơi hả? - Bố tôi nói nhỏ.

- Chứ sao ạ ! Ông bà cứ sợ gặp chuyện này nọ nên mới cấm vậy chứ. Con có sao đâu?- Tôi nói.

- Không có Jong In thì mấy đứa phải nhịn cơm tối rồi.

Bố tôi đe dọa.

- Có sao đâu mà sợ? Mặc kệ bọn nhỏ, bố mẹ cứ lo thừa.

Dì Nhi đồng tình với tôi.

- Được cả dì nữa. - Bố tôi lắc đầu.

- Thôi ăn nhanh lên còn đi với dì.

- Được ạ !

“Đạo phở rất là thích, dì Nhi lúc nào cũng hiểu mình a.”

- Này~ Bạch Hiền, con có người yêu chưa? - Dì Nhi cười nguy hiểm huých vai tôi.

Dì Nhi hỏi khi đang đi.

- Haha, dì nghĩ sao mà con có được?

Tôi phì cười.

- Cũng đúng thôi, con trai gì mà đánh đá thế kia thì ai thêm yêu.

- Ai nha~ dì có chưa mà lại nói con thế?

- Tất nhiên là rồi. Dì như này mà không có sao được.

- Thôi thôi, con chịu dì rồi, nhìn vậy mà cũng có người yêu được !

- Ha, thế mới hay chứ. Đến nơi rồi.

Dì đưa tôi đến một shop thời trang để ngắm vài thứ.

- Coi này, con trai lớn rồi mà ăn mặc vậy hả?

Dì xoay tôi đúng một vòng.

- Có gì đâu ạ? - Tôi nhìn lại mình: Quần jean, áo sơ mi ngắn tay. Bình thường mà.

- Sao lại không? Đã đi chơi thì phải là quần và áo khoác ngoài hay đại loại là áo khoác choàng chứ.

- Con không cần đâu a. Như thế này là ổn rồi.

- Cần ! Rất cần ! Ra đường mà xem, bao nhiêu đứa bằng tuổi con, người ta đã ăn diện từ lâu rồi.

- Con không cần mà... Con có phải là người ta đâu mà dì lo.

- Thế này thì sao mà kiếm được người yêu cơ chứ. Qua đây.

Dì Nhi kéo tôi đi vòng quanh cửa hàng, chốc lại chọn được một bộ bắt tôi tôi mặc thử đến là chóng mặt.

- Xong ! Bộ này được đấy.

Dì Nhi nhìn tôi từ đầu đến chân và chính tôi cũng phải nhìn lại mình. Dì chọn cho tôi chiếc quần jean tối màu cùng với hoodie, thêm chiếc áo khoác bên ngoài.

- Tính tiền cho tôi bộ này đi ! - Dì Nhi nói với nhân viên.

- Dì mua cho con hả?

- Ủ, coi như quà giáng sinh sắp tới đi.

...

Một tuần ở đây trôi qua nhanh thật, chiều nay tôi sẽ lên Bắc Kinh

- Sắp xếp xong chưa? - Dì Nhi hỏi tôi.

- Rồi ạ, dì xong chưa? - Tôi hỏi vì dì cũng lên Bắc Kinh chơi với tôi.

- Ok hết rồi, chiều hai giờ chỉ việc đi thôi.

...

2 giờ chiều ở bến xe.

- Ông bà ở lại mạnh khỏe nhé, con phải đi rồi. - Tôi cầm tay ông ngoại nói. Đối với tôi ông ngoại là người đàn ông tốt nhất, hơn cả bố.

- Cứ đi đi không phải lo, bảo mẹ là ông bà hết giận rồi. - Ông ngoại xiết lấy tay tôi nói nhỏ vì sợ bố nghe thấy.

- Vâng cháu biết ạ - Tôi gật đầu.

- Ông bà ngoại ! - Anh Mẫn Hiền chỉ biết ôm bà và gọi như vậy. Ca ca không biết phải nói gì thêm. Có lẽ cái ôm đã nói lên tất cả.

- Bố mẹ chú ý sức khỏe, con sẽ về thăm.

Bố cúi đầu chào theo đúng nghi lễ của quê nội tôi - Hàn quốc.

- Saranghae~

Jong In ôm lấy cả ông và bà như sắp khóc lên rồi chạy vội vào xe.

“Anh ta... anh ta đúng là rất quý ông bà.”

Tạm biệt ông bà xong chúng tôi và dì Nhi khởi hành tới Bắc Kinh

...

- Anh rất thích được sống với gia đình em.

Jong In nhìn ra ngoài cửa xe và nói.

- Vậy sao?

- Ủ, một tuần qua thật ấm áp.

Jong In khẽ cười - một nụ cười rất thật...

Giá mà một tuần qua Chanyeol cũng ở đó thì... có lẽ sẽ hiểu thế nào là gia đình thật sự...

...

- Bây giờ đi đâu đây?

Jong In hỏi.

- Đến quán café Mèo. - Chúng tôi cùng đi bộ trên đường phố Bắc Kinh.

- Café Mèo? - Anh ta ngạc nhiên.

- Ủ, cứ đi thì biết.

Tôi cười rồi kéo Jong In đi nhanh hơn.

Một lúc sau chúng tôi đã đứng trước quán café Mèo:

- Vào thôi ! - Tôi đẩy cửa.

- Sao mà nhiều mèo thế? - Jong In thốt lên khi vào bên trong.

- Thế nơi gọi là Café Mèo chứ !

Tôi cười rồi cúi xuống vuốt một em mèo trắng đen lông xù rất dễ thương.

- Hay thật đấy, tôi không nhầm thì đây là ý tưởng của một quán Café ở Nhật đúng không?

- Đúng rồi.

Anh ta có vẻ rất thích thú cứ bế hết em này đến em khác chẳng để tâm đến sự chú ý của mọi người xung quanh:

- Ôi, anh chàng ngoại quốc kia đẹp trai quá....

Vô số lời khen ngợi và ánh nhìn “háo sắc” bắn thẳng về phía anh ta.

Kể ra thì cũng đẹp thật, lại thêm cái điệu cười hiền lành nũng nịu mấy em mèo bên mình nữa thì càng là cho tim con nhà người ta đau hơn.

- Này, anh không thấy bọn họ đang “thèm khát” anh thế nào hả?

Tôi ghé vào tai anh ta nói nhỏ.

Jong In hơi giật mình quay ra nhìn rồi lại quay vào tôi nói:

- Chuyện này là bình thường thôi,sức hút của anh còn có lực với cả đàn ông nữa cơ.

- Hả?

- Có một tên nhắn tin gọi điện đòi làm quen với anh cho dù anh một mực từ chối.

Jong In nói làm tôi ngờ ngợ nhớ tới...

- Anh ta nói gì?

- Nói anh không cần phải ngại,không cần phải giấu kín đâu vì anh ta biết là anh giống anh ta.Thật không thể hiểu tên đó bị bệnh gì nữa? Biến thái quá !

- Ha ha, thế hả?

Tôi cười cười, bây giờ thì đã nhớ ra rồi, cái anh chàng trang điểm đó thật không ngờ lại say đắm Jong In đến vậy. Chết tôi rồi !

- Thế anh ta có nói là ai cho số điện thoại không?

- Nếu biết anh đã cho một trận ra trò rồi.

- Cái gì? Cho một trận ra trò?- Tôi hoảng.

- Đúng thế, tiếp tay cho kẻ khác quấy rối anh là điều không thể tha thứ. - Jong In bẻ tay nói.

Tôi nuốt nước bọt.

- Khụ... Thế...thế nếu đó là người thân tiếp tay thì anh có xử nhẹ nhàng hơn không?- Tôi e dè hỏi.

- Tất nhiên là... Cái gì? Người thân? - Ánh mắt Jong In nhìn tôi rất là có vấn đề.

Tôi như bị trúng tim đen liền quay phắt mặt ra chỗ khác.

- Anh ơi, mấy con mèo kia đẹp thật ! - Tôi lảng sang vấn đề khác.

- Anh thấy cũng bình thường thôi, đầu đẹp bằng con mèo trước mặt này được.
- Tôi nuốt nước bọt thêm phát nữa, giọng nói anh ta cũng rất có vấn đề.
- Thằng nhóc đáng chết này, dám bán đứng anh !
- Jong In gõ vào trán tôi một cái rõ đau.
- A - Tôi ôm trán kêu to.- Anh gõ nhẹ thôi chứ ! Mà sao lại gõ em hả?
- Còn muốn hỏi hả? Gõ thêm vài cái nữa bây giờ.
- Ai bảo anh hay trêu em chứ? Hôm đó thấy anh ta cứ nhìn trộm anh nên em mới cho thôi.
- Thích chết hả? Nhưng tại sao tên đó lại nói anh cũng giống hắn.
- À... thì là em nói anh bị bạn gái chia tay nên hắn mới hí hửng vui sướng mà quấy rối anh chứ.
- Quấy thích nhỉ !- Lại thêm một cái gõ rõ đau vào đầu tôi.
- A! anh không được gõ nữa, đau lắm rồi ! - Tôi ngồi lùì lại không để cho anh ta với tới.
- Lần này coi như anh tha cho em đấy, lần sau mà còn như vậy thì cứ chìa sẵn cái đầu ra đầu nghe chưa?
- Tôi lè lưỡi.

Tôi đăng liền 2 chap cho gọn cái khoản gia đình nhà Biện =))))))

Chap sau có biến *v* hô hô =))))))

28. Chap 27

- Tôi và Jong In ngồi đó chơi đến tận gần tối mới đi về.
- Đợi anh Mẫn Hiền về rồi cùng đi ăn cơm nhé.
- Tôi nói trước khi vào phòng.
- Ok ! - Jong In gật đầu.
- Vào trong phòng tôi thấy dì Nhi đang ngồi ở sofa xem phim:
- Chào dì !
- Về rồi hả ? Gặp bạn chưa? - Dì Nhi hỏi.
- Bạn nào ạ?
- “Bạn nào ở đây giờ này? Mình có hẹn ai đâu?”
- Có anh chàng người Hàn Quốc nói bằng tiếng Anh với cô là bạn của cháu mà?
- Người Hàn? - Tôi hoảng hốt. - Anh ta ở đâu ạ?
- Tôi nghĩ nghĩ mình biết người này là ai. Cảm giác tim đập loạn nhịp này rất quen thuộc khi người đó đang ở gần...
- Anh ta bảo là đứng đợi ở trước cửa phòng mà.
- Cháu không thấy !
- Thế thì đi đâu rồi.
- Tôi chạy ra cửa nhưng không thấy ai, đành phải đi dọc hành lang tìm kiếm. Đôi chân tôi cứ cuống lên, tìm hoài mà chẳng thấy bóng dáng ấy đâu cả.
- Này ! - Một tiếng gọi làm tôi dơ người lại.

- Anh...anh...sao lại ở đây?

Tôi ngược mắt hỏi.

- Đang tìm tôi hả?

Chanyeol nghiêng đầu hỏi.

Không biết tôi đã nghĩ đến con người này bao nhiêu lần trong nửa tháng qua. Bây giờ có cảm giác như một chỗ trống trong tâm trí đã được lấp đầy.

- Tôi đang tìm một con cún bị lạc.- Tôi lại bĩu môi nói theo bản tính của mình khi gặp anh ta.

- Vậy thì tôi đi đây.

Anh ta quay người lại.

- ...! -Tôi không nói gì,chỉ giương mắt nhìn theo.

Chanyeol bước đi đều đều kiên định, không chút lưu luyến.

“Đi thật hả? Anh ta cứ thế đi luôn sao? Mình phải làm gì đi chứ,cứ đứng yên thế này?”

“Đừng có đi mà !” - Tôi chỉ nghĩ mà không thể nói ra được. Có gì đó chặn ở cổ họng tôi.

Chanyeol bỗng nhiên dừng lại,bước nhanh về phía tôi và...

Không kịp phản ứng gì, chỉ thoáng thấy mình bị kéo về trước sau đó là cảm giác hơi ẩm truyền ở đầu môi, rất mềm mượt, rất ngọt...

...là hôn...

Chanyeol hôn tôi...

Gương mặt anh áp sát mặt tôi,đôi mắt nhắm hờ hững...

Tôi từ từ khép mắt lại, mặc cho xung quanh có xảy ra điều gì. Tôi chỉ biết lúc này trong lòng mình đang ấm áp như bông hoa mặt trời nở rộ...

...Ngô Thế Huân !...

Tôi giật mình đẩy Chanyeol ra.

“Rõ ràng mình thích Ngô Thế Huân cơ mà, sao lại để cha anh ta hôn những hai lần chứ?”

Mình đúng là mất trí rồi,người mình thích là Ngô Thế Huân,không phải Park Chanyeol...

Đầu tôi loạn hết lên,rối tung như một mớ dây quần vào nhau không cách nào gỡ ra.

- Quên đi, đừng nhớ gì về nụ hôn ấy.

- Anh...! - Tôi cắn môi nhìn anh ta...trên môi tôi vẫn còn lưu chút dư vị của anh ta...ấm và ngọt...

“Hôn rồi mà bảo quên là quên được sao? Tôi đâu có bị thiếu năng chứ?”

Tôi chạy đi tìm Ngô Thế Huân, tôi phải cân bằng lại trái tim mình, nó sắp điên mất rồi.

...

- Sao lại hẹn gặp tôi giờ này?

Ngô Thế Huân cười ngồi xuống bên cạnh tôi bên bờ hồ trong công viên

- Lâu không ra đây chơi nên muốn rủ cậu thôi.

Tôi hướng tầm mắt nhìn ra phía xa hồ...

- Có chuyện gì phải không? - Ngô Thế Huân luôn đoán được tâm trạng của tôi.

- Tôi thấy rối bời, không xác định được suy nghĩ của mình.

Tôi quay ra nhìn Ngô Thế Huân, vẫn ánh mắt trêu mến ấy, thật sự tôi không thể quay lưng lại với nó. Tôi đã thích nụ cười và ánh mắt của cậu từ rất lâu rồi. Thế Huân luôn đem lại cho tôi cảm giác rất bình yên và bây giờ cũng vậy, tâm trí tôi đã bớt căng thẳng hơn.

- Kể cả khi có tôi ở bên?

Ngô Thế Huân hỏi làm tôi giật mình.

- Có cậu ở bên... tôi thấy thật sự an toàn, không thấy rối loạn trong suy nghĩ, còn lúc thấy anh ta...

Tôi định nói đến Chanyeol nhưng lại thôi vì Thế Huân đâu có biết anh ta...

“Phải làm sao đây? Trái tim mình, tâm trí mình rốt cuộc hướng về ai?”

- Vậy thì hãy ở bên tôi...

Giọng nói của Ngô Thế Huân thực nhỏ, thoảng qua như gió nhưng đủ để tôi nghe thấy.

Tôi ngỡ ngàng, còn cậu chỉ mỉm cười nhìn ra xa và nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

Chưa thể nói là yêu nhau nhưng như thế này chúng tôi cũng đủ tiêu chuẩn để gọi là một cặp.

Thế nhưng... tôi vẫn cảm thấy có gì đó không yên trong lòng.

...

Ngô Thế Huân đưa tôi đi ăn rồi về khách sạn lúc 8h30’

- Vào nhé ! Mai gặp lại. - Cậu nhìn tôi cười nhẹ.

- Ủ, chào nhé !

Tôi cười đáp lại và chạy vào trong.

- Đi đâu mà mắt hút thế hả?

Dì Nhi gõ đầu tôi.

- Con đi chơi với Ngô Thế Huân mà dì !

Tôi xoa đầu.

- Ngô Thế Huân ? Hai đứa hẹn hò rồi hả? - Dì hỏi vì cũng biết là tôi thích cậu ấy.

- Cũng gần như thế ! - Tôi chỉ cười khẽ nói.

- Nhóc này ghê thật.

Dì huých tôi.

- ...- Tôi chẳng nói gì, vào giường mở laptop nghe nhạc.

“Seven years of love”- Kyu Hyun.

Tôi mở bài này, chợt nghĩ đến Chanyeol. Lúc trước anh ta cũng từng cho tôi cho tôi nghe bài hát này khi tôi ốm.

Tôi nhớ nụ cười lúc đó rất đẹp, rất thật, rất ấm...

_____ Phải làm sao?

Tiếng nhạc đưa tôi vào giấc ngủ.

Một tuần tôi tránh mặt Chanyeol, sáng sớm đã chạy ra ngoài đi chơi, hôm thì đi chơi với Ngô Thế Huân, hôm thì đi với Lộc Hàm, Tử Thao, Nghệ Hưng, có hôm thì chỉ có một mình...

Lúc gặp trong bữa tối cùng mọi người tôi cũng cố ăn thật nhanh để đi chỗ khác vì không cách nào đối mặt được.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ vì anh Mẫn Hiền đã tập trung tất cả mọi người để đi chơi bóng rổ, trong đó có cả tôi và Chanyeol

Cùng nhau đi bộ ra sân bóng mà tôi không dám nói câu nào với Chanyeol, chỉ lén nhìn anh ta một cái rồi lại quay đi. Còn anh ta thì vô tình hơn, ngay cả một cái nhìn cũng không thèm ném cho tôi. Tự nhiên tôi thấy rất bức, tôi bức bản thân mình và cũng bức luôn anh ta.

Ra đến sân bóng thì đã thấy vài người bạn của anh Mẫn Hiền đợi sẵn ở đó rồi, họ giơ tay chào nhau. Với chiều cao của tôi dĩ nhiên là không được chơi, vào chỉ vướng tay chân người ta thôi. Vậy là chúng tôi ngồi thành một hàng nhìn mấy tay kia chơi.

[Au: Buồn 69s cho Byun =)))))]

Anh Mẫn Hiền đứng chia đôi nhưng không hiểu do cố tình hay vô tình mà Thế Huân và Chanyeol lại ở hai đội khác nhau. Đầu tôi cũng như chia là hai, nửa muốn cổ vũ cho Ngô Thế Huân nửa muốn cổ vũ cho Chanyeol.

- Nha... sao lại chia làm hai thế chứ?

Tôi than vãn.

- Cậu bị làm sao vậy? Lải nhải cái gì đấy? - Nghệ Hưng ngồi bên cạnh tôi nói.

- À, không có gì, tôi nói chơi thôi mà. - Tôi chối.

- Tôi thấy dạo này cậu bị làm sao ấy, mặt mày như bị mất Iphone 10 ấy !

- Nay cậu, iphone 10 ra hồi nào vậy?

- Thế mới nói. Chưa ra đã mất rồi mới có vấn đề. Thế tóm lại là mấy hôm nay cậu gặp chuyện gì thế hả? - Đúng là chẳng có chuyện gì giấu được tên nhóc này.

- Khó nói nói lắm a. Tôi còn chẳng biết mình gặp chuyện gì nữa huống chi là cậu.

- Chuyện tình cảm rồi đúng không?

- Tôi không biết nữa, đầu óc cứ làm sao ấy.

- Tôi hỏi thật nhé. Cậu còn thích Ngô Thế Huân nữa không? - Nghệ Hưng bất ngờ hỏi một câu rất khó trả lời. Nếu là trước đây thì tôi không ngần ngại mà nói "có" nhưng sao bây giờ lại khó nói thế không biết?

- Thôi nói nhiều quá, mau xem đi.

Tôi quay mặt về phía sân bóng thì đã thấy bọn họ bắt đầu trận đấu từ bao giờ. Thế Huân bên đội Jong In, Chanyeol bên đội Mẫn ca ca.

Cổ vũ cho ai bây giờ? Chết mất thôi.

Được một lúc thì đội của Thế Huân dẫn trước một điểm, tôi không thấy vui, sao vậy chứ?...

Bỗng cậu quay lại nhìn tôi cười, nhưng tôi thấy Chanyeol cười đẹp hơn.

Tôi cười đáp lại Thế Huân, nhưng nụ cười của tôi không thật...

- Bạch Hiền ! Cái anh Chanyeol kia chơi bóng đẹp trai dễ sợ luôn~

Tử Thao chỉ tay và nói với tôi.

- Ủ, anh ta lúc nào chẳng đẹp chứ.

Tôi ngẩng lên nhìn Chanyeol và bắt gặp ánh mắt anh ta lướt qua tôi, tôi không dám nhìn lại...

- Trời ơi anh Mẫn Hiền sao lại bị thua một điểm thế? Hiệp hai phải cố gắng mới được ! - Nghệ Hưng thấy ca ca bị tụt hạng cũng ngồi kêu ca.

Hết trận một họ tới ngồi nghỉ uống nước một lúc để chơi tiếp.

- Thấy tôi chơi sao? Được không?

Ngô Thế Huân đứng trước mặt tôi nói.

- Chơi hay, không tệ ! - Tôi giơ ngón tay cái lên và cười.

- Cổ vũ cho nhiệt tình vào.

Cậu xoa đầu tôi.

Tôi lên nhìn Chanyeol... thật không ngờ anh ta cũng đang nhìn tôi chăm chăm.

Sao lại lạnh thế này nhỉ...? ánh mắt của anh ta gần như tức giận. Tôi không dám nhìn liền quay ra chỗ khác.

- Gì chứ? Sao lại nhí mình kiểu đấy?

Tôi lẩm bẩm.

Trận hai bắt đầu sau đó vài phút, tôi cũng chăm chú xem hơn. Có vẻ như Chanyeol chơi hăng hơn rất nhiều so với trước. Những động tác của anh ta rất đẹp, chẳng mấy chốc đã ghi bàn hơn đội kia 2 điểm. Ngô Thế Huân thua, tôi không thấy buồn chút nào mà ngược lại hơi vui.

Nhưng Chanyeol vẫn không thay đổi thái độ giận dữ.

“Chẳng lẽ anh ta giận không phải vì thua cuộc sao?”

Tôi ngẩn người nghĩ mà không ra.

Mặc dù không thắng nhưng Thế Huân vẫn vui vẻ nói chuyện với mọi người, còn Chanyeol thì lìm lìm chẳng nói tiếng nào cả. Anh ta bị sao thế không biết?

Tôi đi dạo với Thế Huân một đoạn trước khi về:

- Sắp Noel rồi, Bạch Hiền! Cậu có muốn đi đâu chơi không? - Thế Huân hỏi.

- Có, đi đâu cũng được.

- Vậy thì 7h tối ngày hôm đó gặp nhau ở công viên nhé.

- Ok ! - Tôi cười.

- Anh chàng Chanyeol đó... có tốt không?

- Chanyeol ? - Tôi khựng lại. - Sao lại hỏi và anh ta?

- Ủ... Tôi hơi tò mò.

- Anh ta...rất tốt. - Tôi ngập ngừng khi nhắc đến Chanyeol trước mặt cậu.

- Vậy là được rồi. - Ngô Thế Huân không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ bước đi tiếp.

...

Tôi đang định mở cửa phòng thì thấy Chanyeol đi ra từ phòng bên.

“Ôi, sao lại gặp chứ? Biết nói gì đây?”

- Ủ,anh... hôm nay anh chơi rất giỏi.

Tôi nói nhỏ.

- Tại sao không giơ ngón tay để khen?

- Giơ ngón tay? - Tôi không hiểu anh ta đang nói gì.

- Như lúc cậu khen anh chàng đó bằng hành động này.

Chanyeol giơ ngón tay cái lên. Thì ra là lúc tôi khen Thế Huân nên đã làm như thế.

“Chẳng lẽ anh ta cũng muốn được khen như thế?”

- Ồ, anh chơi rất giỏi ! - Tôi ngây ngốc đưa tay lên giống như ban nãy.

- Ngủ ngốc . - Anh ta thở dài.

- Hả?

- Đầu óc cậu chỉ mãi bé như vậy thôi, không lớn thêm được chút nào cả.

Giọng nói anh ta nghe rất bức bối.

- Đừng có mắng nữa, ngờ nghệch không phải lỗi của tôi. Cha mẹ sinh con trời sinh tính. Công nhận tôi có hơi ngờ nghệch thật nhưng anh đi mà trách ông trời ấy, tôi đâu muốn thế. - Tôi không bằng lòng cãi lại rồi định mở cửa đi vào.

- Khoan đã ! - Chanyeol kéo tay tôi lại.

Người tôi như bị truyền điện vội vàng lùi lại không để anh ta đến gần:

- Sao hả?

- Tối ngày kia 7h đứng đợi tôi trước khu trung tâm thương mại.

- Hả? - Tôi không kịp xử lý thông tin thì anh ta đã quay người đi.

Ngày kia là...hả? Chính là Noel mà. Tôi hẹn với Ngô Thế Huân rồi, sao mà đi với anh ta cơ chứ?

- Này ! - Tôi muốn gọi nhưng anh ta đã đi vào thang máy mất rồi

...

- Tối nay con sẽ đi chơi với Thế Huân. - Tôi bảo với dì Nhi.

- Bây giờ đi?

- 7h ạ.

- Gần 6 giờ rồi mà còn không mau chuẩn bị đi thẳng bé này.

Dù cuống lên như là mình sẽ đi hẹn hò ấy.

- Thay qua bộ quần áo là xong mà dì. - Tôi nói.

- Đi chơi với bạn mà ăn mặc qua loa thế hả? - Dì mắng tôi.

- Không thì sao ạ?

- Bộ quần áo dì mua cho đâu? Mau mang ra đây ! - Dì bắt đầu ra lệnh

3 phút sau.

- Xong rồi !

Tôi bước ra chỗ dì.

- Được rồi, mau đi đi không thì khó chen lắm. - Dì nói.

- Vâng con đi đây,chào dì !

Chanyeol...

“Cứ để anh ta đợi vậy sao?” - Tôi đi bộ trên đường chợt nhớ đến lời hẹn của anh ta.

“Tôi xin lỗi...”

Gió lạnh nhưng không lạnh bằng trái tim tôi. Cảm giác này rất khó chịu, buốt lạnh cả người! Rất mơ hồ, không có gì rõ ràng...

...

- Bạch Hiền !

Thế Huân đứng ở gần quán kem vẫy tay gọi tôi.

- ...- Tôi cười chạy lại gần.

- Hôm nay trông cậu đẹp vậy ha ha. - Ngô Thế Huân cười, khen khiến tôi hơi ngượng.

- Hi~ Tôi lúc nào chả đẹp! - Tôi nhìn cậu đùa.

- Vậy bây giờ cậu muốn đi đâu? - Tôi quay sang hỏi Thế Huân đang đứng bên cạnh.

- Khoan đã. Tôi nghĩ...

- Sao thế?

- Tôi nghĩ người cậu nên đi cùng hôm nay không phải là tôi...

- Cậu nói gì vậy?

- Park Chanyeol... đang đợi cậu đấy !

Ngô Thế Huân nhìn sâu vào đôi mắt tôi khiến tôi bối rối, ánh mắt ấy như đang nhìn thấu tôi.

- Chanyeol...?

- Có lẽ lúc này cậu cũng đang mong được nhìn thấy anh ấy.

Thế Huân cười rất nhẹ và quay người ra phía hồ, gió thổi lành lạnh...

Tại sao cậu ấy lại nói vậy? Tại sao lại làm tôi lay động về quyết định của mình chứ?

- Thế Huân... tôi không hiểu cậu đang nói gì?

- Cậu... người cậu cần ở bên và người cần ở bên cậu chính là Park Chanyeol. Không phải Ngô Thế Huân.

Cậu đặt tay lên hai vai tôi và nhấn mạnh từng từ khiến tim tôi nhói lại.

- Ý cậu nói là tớ thích Chanyeol ? - Tôi nhún mày hỏi.

- Và anh ta cũng thích cậu.

Thế Huân gật đầu.

- Cậu... không thể nào... điều...điều đó là... không thể.

Tôi lắc đầu nói không thành lời.

“Sao cậu có thể khẳng định cái điều mà mình luôn phải tìm cách chối bỏ như vậy?”

Tôi đã thích Chanyeol? Sao mà được chứ?

- Cậu đừng cố chấp như thế, điều đó chỉ khiến cậu thêm rối bời thôi.

Thế Huân lay người tôi.

- Tớ...tớ...! - Tôi không biết, đầu óc tôi trống rỗng, quay cuồng.

- Lúc cậu bối rối là khi thấy Chanyeol, lúc cậu thấy hồi hộp,tim đập liên tục là vì anh ta và cậu rất hay tránh mặt người đó. Phải không?

- Sao... sao cậu biết?

Thế Huân hiểu hết cảm nhận của tôi với Chanyeol?

- Vì tôi cũng biết khi mình yêu một ai đó là thế nào. Mỗi lần nhắc tới anh ta cậu rất lạ. Tôi hiểu cậu đã yêu rồi...- Ngô Thế Huân buông thông hai tay xuống.

- Thế Huân... - Tôi sững sờ gọi cậu ấy. - Cậu hiểu hết cảm giác của tớ, còn hiểu cả tình cảm của tớ vậy...vậy sao...

Tôi không thể nói hết câu, gần như là phát khóc.

- Vậy sao lại ở bên cậu đúng không? - Cậu lại cười nhẹ nhìn tôi.
- Cậu...?
- Vì tớ muốn thấy người tớ yêu được hạnh phúc, muốn cậu ấy luôn cười... và vì tớ yêu nụ cười ấy.
Thế Huân đưa tay lau nước mắt trên má tôi.
- Xin lỗi cậu...
Tôi ôm lấy Ngô Thế Huân, người bạn tuyệt vời của tôi và cũng là người tôi từng thích...
- Mau đi đi, hãy giữ lấy hạnh phúc của cậu. - Cậu nói và vỗ vai tôi.
- Cảm ơn, cảm ơn cậu vì tất cả... Ngô Thế Huân.
Tôi buông tay và chạy đi ngay vì sợ rằng mình sẽ tự ghét chính mình...

HunBaek shippers có buồn không? (_)

29. Chap 28

“Chanyeol còn đợi không?” - Câu hỏi ấy cứ vây quanh đầu óc tôi.
Lúc không có Chanyeol ở bên, tôi đã thấy rất hụt hẫng trống vắng, cảm giác như bị mất đi thứ gì đó quan trọng, cảm giác như bao nhiêu hạnh phúc đã bị cuốn trôi...
Đến khi anh xuất hiện trước mắt, tất cả như hiện hữu, sự buồn vui giận hờn đều vây lấy trái tim tôi..
Đã rất nhớ con người đó nhưng khi gặp lại chẳng thể nói ra hết và ngay chính bản thân cũng không biết rằng mình đã mang trong mình một nỗi nhớ lớn đến vậy...
Và còn...nụ hôn ấy...đắm say đến ngạt thở cho dù chỉ là thoáng qua rất nhẹ...
Nụ hôn ấy mang theo hương vị ngọt ngào, thanh mát của một tình yêu mới chớm. Đôi môi ấy thật ấm áp... thời gian khi ấy như ngưng đọng, cảm giác đó tựa giọt sương đang đậu trên chiếc lá... thật trong trẻo, tươi sáng cả một vùng trời tâm hồn tôi...
...
Khu trung tâm thương mại đang ở ngay trước mắt tôi nhưng có điều không thấy Chanyeol đứng đó.
Không thấy... thật sự là không hề thấy...
Tôi nhìn khắp xung quanh nhưng không thể tìm được bóng dáng quen thuộc ấy. Bỗng cả người tôi bị kéo mạnh lại và trong chốc lát tôi đã nằm gọn trong vòng tay đầy hơi ấm. Mùi hương này...
- Chan...Chanyeol.
Tôi gọi tên anh rất nhẹ đủ để cả hai nghe thấy.
- Cảm ơn em đã tới . Cuối cùng thì em đã tới... - Chanyeol xiết chặt lấy tôi.
- Anh...
- Tôi yêu em thật rồi, chỉ vậy thôi,tôi chỉ muốn em biết điều này thôi.
Anh nói làm tôi thấy bản thân mình thật ngu ngốc...
- Em xin lỗi. Em...không biết rằng mình cũng yêu anh. Em xin lỗi vì đã khiến anh phải đợi. Em xin lỗi...
Tôi khóc trong cái ôm của anh...tôi khóc rất nhiều.

- Ngu ngốc... đừng khóc nữa, không phải lỗi của em.

Anh khẽ cười vuốt tóc tôi.

- Xin lỗi... - Tôi nói xin lỗi không ngừng nước mắt cũng rơi theo thật nhiều.

- Ngoan đi, đừng khóc nữa, nhìn tội nghiệp lắm.

Chanyeol lau nước mắt trên mặt tôi khẽ cười.

Tôi gật đầu cùng tiếng nấc.

Anh lại gần tôi và đặt một nụ hôn lên trán... rất nhẹ nhưng đủ làm tôi hạnh phúc và ấm áp hơn trong đêm Noel.

...

- Chúng ta giữ bí mật nhé.

Tôi nói khi cùng anh đi dạo trên phố.

- Bí mật gì? - Anh hỏi.

- Tình yêu của chúng ta. - Tôi nheo mắt cười.

- Tại sao phải giữ bí mật chuyện tôi và em yêu nhau? - Chanyeol nhún mày hỏi.

- Thì em bảo vậy, anh cứ giữ bí mật đi.

- Được thôi, tôi sẽ giữ bí mật nhưng với điều kiện từ nay em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.

- Anh đúng là ngang ngược.

- Đồ nhiều chuyện ! - Anh gõ trán tôi và cười.

- Có sao đâu?

Tôi chạy lên trước không để cho anh kịp bắt lại.

...

Cuối cùng thì chúng tôi cũng phải trở về Hàn Quốc, ngày chia tay tôi và Nghệ Hưng có lẽ là buồn nhất.

- Mọi người ở lại mạnh khỏe nhé ! Dì Nhi, dì nhớ không được ăn kiêng nữa đấy ! - Tôi nhìn mọi người nước mắt như sắp trào ra.

- Thăng nhóc này, mau vào đi, sắp lên máy bay rồi.

Dì cũng rất muốn khóc nhưng vẫn cố tỏ vẻ không có chuyện gì để tôi thấy nhẹ lòng hơn.

- Ngô Thế Huân... cảm ơn cậu vì tất cả...

- Cậu phải sống tốt đấy ! - Cậu ấy cười... vẫn nụ cười ấm áp ấy.

- Ủ, mấy đứa ở lại, tôi phải đi đây, đừng có về nhà trùm chăn khóc một mình đấy. - Tôi nói với Nghệ Hưng, Lộc Hàm và Tử Thao.

- Thèm vào mà khóc, cậu mau biến sang đấy đi, ở đây chiếm bao nhiêu đất của người ta. - Lộc Hàm nói nhưng nước mắt nhỏ vẫn đang rơi liên tục.

Tôi bật cười.

Còn Nghệ Hưng, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi và anh Mẫn Hiền. Cậu ấy muốn nói nhiều điều với anh ấy lắm nhưng không đủ can đảm.

Tôi nhìn Nghệ Hưng khẽ gật đầu, cậu ấy hiểu ý tôi cũng nở một nụ cười, lộ hai lúm đồng tiền rất dễ thương.

- Đi đi !

Tôi cầm hành lí cùng mọi người đi vào trong và tôi biết lúc tôi quay người là lúc nước mắt cậu ấy lăn dài trên má...

...

Trở về Hàn Quốc, bố tôi ở lại nhà cô Seo Ji một vài hôm rồi lại vội vàng bay về Pháp. Cô Seo Ji có vẻ rất thân, hai người họ từng là bạn học hồi còn là sinh viên.

Còn chuyện tình cảm của tôi vẫn rất kín đáo, qua tin nhắn, qua những buổi hẹn hò với Chanyeol lén lút ở quán ăn hay thư viện.

Đang trong tiết học ở lớp, Chanyeol bất ngờ nhắn tin cho tôi.

“Lát nữa học xong, đợi tôi ở thư viện.”

” Đã biết =.= ” - Tôi nhắn lại.

Thư viện giờ này rất vắng vẻ, gần như không có ai nên đây chính là nơi gặp mặt của tôi và Chanyeol. Quản lí thư viện cũng đang ngủ gục trên bàn:

- Thật may quá ! - Tôi khẽ lẩm bẩm khi ngồi ở một dãy sách quen thuộc đối với đứa mê đọc truyện trinh thám như tôi. Chẳng bao giờ tôi ngồi trên bàn tử tế đọc sách cả mà toàn là ngồi bệt ở một dãy sách nào đó.

- Uống đi !

Chanyeol xuất hiện và đưa cho tôi một lon coca.

- Đến rồi ? - Tôi ngẩng đầu lên.

- Dám nói không đầu không đuôi vậy hả?

- Người ta nói ăn khúc giữa bao giờ cũng ngon nhất. - Tôi giả bộ ngây ngô nói.

- Hư thật!

Anh cốc vào đầu tôi một cái rõ đau.

- A ! - Tôi ôm đầu kêu lên. - Này, tại sao lại đánh em chứ?

- Sao? Em có ý kiến gì hả?- Chanyeol cúi sát mặt lại nói.

- Đồ bạo lực !

Tôi cúi đầu xuống đọc tiếp quyển truyện, chẳng thèm nói năng gì.

- Này... - Chanyeol quay ra gọi tôi.

- ...- Tôi không buồn trả lời.

- Giận rồi hả?

“Cái tên này phiền quá đi !”

- ... - tôi vẫn mãi tập trung đọc sách.

- Có vậy mà cũng giận, em đúng là không lớn được mà.

- Ai thêm giận chứ, em đâu có nhỏ mọn như anh? Chẳng qua em đang mãi đọc truyện mà anh cứ thích léo nhéo bên cạnh thôi.

Bây giờ tôi mới lên tiếng thanh minh.

- Nhỏ mọn? Léo nhéo bên cạnh?- Anh bắn cho tôi một tia nhìn rất nguy hiểm.

- Sao... sao nào? - Tôi sợ hãi rụt cổ lại.

- Em muốn chết hả?

- Có nói sai gì đâu chứ? - Tôi cố chấp cãi lại nhưng cũng chỉ dám nói be bét thôi.

Anh đưa tay véo mũi tôi.

- Ahh, bỏ ra ! - Tôi cầm tay anh nói.

- Ai lèo nhèo nhỏ mọn hả? - Anh vẫn không buông ra.

- Tất nhiên là... em rồi. - Tôi nghiêng rằng thay từ anh thành từ em.

- Tốt ! - Anh bỏ tay vuốt mũi tôi.

“Loại quái vật này tại sao mình lại yêu cơ chứ?”

- Muốn nghe nhạc không? - Anh đưa cho tôi một bên tai nghe.

- Có chứ.

Tôi cười nhận lấy và đeo vào tai.

- Bài gì đây?

- Seven years of love.

- Được thôi.

Anh nhắm mắt lại giữa người tựa vào tường phía sau.

- Anh có thích bài này không?

- Không thích thì sao nó lại có trong máy tôi, ngoan ngoãn trật tự đi.

Tôi yên phận ngả đầu trên vai anh vì người đã bị anh ôm chặt.

...

- Đây. - Có ai đó đang lay tôi.

- Ai vậy? - Tôi hé mắt.

- Anh Jong In đây.

- Jong In?!

Tôi bật dậy và đúng là anh ta đang ở trước mặt tôi.

- Hai...người ...?

Jong In ấp úng chỉ tay vào tôi và Chanyeol vừa mới tựa vào nhau.

- Tôi...chúng tôi...

Tôi loay hoay không biết nói thế nào thì Chanyeol tỉnh dậy choàng tay qua vai tôi và “công bố” với Jong In:

- Cậu nhìn mà không biết hay sao? Chúng tôi đang yêu nhau !

- Ya! - Tôi huých vào người anh.

- Yêu nhau?

Jong In thốt lên. Tôi biết ngay là phản ứng của anh ta sẽ thế này mà.

- Sao vậy? Cậu không thích hả? - Chanyeol nhướn mày hỏi.

- Tất nhiên là không thích rồi. Baekhyun ! - Anh ta quay sang tôi hỏi. - Có thật không ?

- Vâng. - Tôi chỉ còn biết thú nhận.

- Thật không thể tin nổi.

- Nhưng mà... anh đừng nói cho ai biết nhé. - Tôi ngập ngừng.

- Tại sao lại thế?- Jong In ngạc nhiên hỏi.

- Thì em nhờ anh vậy thì anh cứ giữ bí mật giúp em đi mà~ - Tôi năn nỉ.
 - Vậy cậu làm người yêu anh đi. - Jong In bắt đầu giờ bài trên tôi.
 - Em thử đồng ý xem. - Chanyeol nói với giọng rất thách thức.
 - Thôi đừng có đùa nữa ! - Tôi đẩy tay Jong In ra khỏi vai mình.
 - Được rồi, anh sẽ giữ bí mật.- Jong In cười nhẹ.
 - Thật nhé ! - Tôi nhắc lại cho chắc ăn.
 - Yên tâm đi, cậu ta không phải người nhiều chuyện đâu. - Chanyeol cười rồi kéo tôi đi trước.
- Tôi quay lại nhìn Jong In chợt thấy một màu đen u ám đượm buồn trong sâu đôi mắt kia.

...

Trên đường về nhà.

- Vừa rồi anh ghen đấy hả? - Tôi trêu anh.
- Ghen thì sao hả? Chẳng lẽ em không biết ghen.
- Buồn cười.

Tôi phì cười, anh ghen một chút cũng tốt, điều đó chứng tỏ anh yêu tôi nên mới vậy.

- Sắp đến tết Soel rồi đấy.

Anh ngược mặt lên nhìn trời. Bỗng một bông tuyết khê đậu lên mi mắt đang nhắm hờ, tiếp sau đó là một cơn mưa tuyết nho nhỏ...

- Tuyết rơi rồi.

Tôi đưa tay hứng từng bông một.

- Em có muốn đi trượt tuyết không?

Anh quay sang hỏi tôi.

- Có, trượt tuyết chắc thích lắm.
- Vậy khi nào nghỉ tết anh sẽ đưa em đi.
- Ha, cuối cùng thì em cũng được đi trượt tuyết rồi ~

Ngọt quá rồi phải không mấy thím? ()

30. Chap 29

- Sao mãi không ngủ được nhỉ?

Tôi nằm lăn qua lăn lại trên giường. Tự dưng hôm nay tôi nhắm mắt hay mở mắt đếm số đều không ngủ được.

“Bực mình quá, sáng mai là đi trượt tuyết rồi mà không ngủ sớm thì sao mà dậy được cơ chứ?”

- Phải đi chơi điện tử mới được.

Tôi bật dậy ra khỏi chăn sang phòng Chanyeol gọi chủ phòng dậy để chơi điện tử cùng.

- Này !

Tôi lay người anh.

- ...- Vẫn đắp chăn kín ngủ ngon lành.

- Này, dậy đi ! - Tôi lật chăn lên.

- ...Đang ngủ mà. - Anh hơi cựa quậy.

- Dậy chơi điện tử cùng em, em không ngủ được. - Tôi càng lay mạnh hơn.

- Dậy đi ! Phù ~ Phù ~ - Tôi thổi vào tai anh.

- Ah, này ! Em?

Anh la lên và quay phắt người sang phía tôi đang đứng.

- A ! - Tôi hét lên khi bị kéo tay xuống giường.

- Không được hét.

Chanyeol vội bịt miệng tôi lại.

- Này! - Tôi huých tay.

- Em dám phá giấc ngủ của anh hả? - Anh mắng tôi.

- Thì tại... tại em không ngủ được buồn quá nên mới gọi anh dậy để chơi. - Tôi nói run run.

- Cái gì? Em... em thật sự buồn tới mức phải lôi anh dậy hả?

Giọng nói anh ngạc nhiên vô cùng.

- Có lẽ thế... - Tôi cười đáp.

- Em đùa anh đấy hả? - Chanyeol gắt lên.

- Em... đâu có đùa, anh không thích thì thôi.

Tôi rụt cổ lại đứng dậy định bỏ đi.

- Lại đây.

Một lần nữa tôi bị kéo xuống bên cạnh anh.

- Hả? - Mặt tôi ngây ra nhìn anh.

- Nhìn gì mà nhìn? - Anh quay ra chỗ khác.

- Sao lại không cho em đi?

- Em là đứa nghịch ngợm thế nào anh còn không biết sao? Anh mà không gọi em lại thì chắc em sẽ sẵn sàng kéo Jong In dậy phải không? - Anh cười nhìn tôi.

“Anh nói đúng vậy?”

- Sao anh biết? - Tôi giật mình.

- Đã bảo cả đời này chỉ có anh ở với em được thôi mà.

- Ai bảo thế?

- Anh cũng không thể để em chơi điện tử với Jong In trong đêm khuya được. - Anh ôm lấy tôi. - Đừng có mà chạy mất đấy.

- Em biết rồi. Anh giữ chặt thế này thì sao mà chạy cơ chứ?

- Muốn chơi gì?

- LOL đi ! [Thánh LOL đấy nhé =))))))))))]

- Được thôi, chúng ta cùng chơi !

Anh bật máy tính và chơi với tôi đến tận 2 giờ mới đi ngủ tiếp.

- Mau đi ngủ đi.

Chanyeol đưa tôi về phòng vì tôi đang quá buồn ngủ nửa tỉnh nửa mơ.

- Ân... - Tôi ngáp.

- Nằm xuống đi.

Anh để tôi nằm xuống và đắp chăn cho tôi kín đến tận cổ.

- Có thấy lạnh không?

- Không. - Tôi lắc đầu rồi dần chìm vào giấc ngủ...nhưng vẫn kịp cảm nhận nụ hôn của anh áp trên trán.
.Môi anh rất ấm...cảm giác thật ngọt ngào...

...

Sáng.

- Mau dậy đi !

Tôi nghe loáng thoáng thấy tiếng Chanyeol đang gọi mình.

- Em buồn ngủ lắm ! - Uể oải tôi lăn ra chỗ khác.

- Ngoan ngoan dậy đi, còn phải khởi hành sớm mà.

Anh kéo người tôi dậy và ngay lập tức tôi đổ vào vai anh.

- Nay em định thế này đến bao giờ? - Anh vỗ vỗ vào mặt tôi.

- Buồn ngủ. - Tôi nói trống không.

- Không dậy mà anh đi luôn để em ở nhà đấy.

Nghe anh nói hoảng quá tôi bật dậy chạy ngay vào phòng tắm.

- Em dậy rồi a. - Tôi bật dậy

- Có thể chứ.

...

Cả bốn người bọn tôi đã đến khu trượt tuyết rất nhanh chóng.

- Em có biết trượt tuyết không?- Jong In hỏi Kyung Soo

- Sơ qua thôi ạ. - Kyung Soo vừa đeo đồ bảo hộ vừa nói.

- Oh, tốt ! Thế còn em? - Anh ta quay sang tôi.

- Tất nhiên là...chưa rồi.

- Cũng phải thôi, em có sống bên này từ trước đâu cơ chứ !

Tôi tán thành với câu này.

- Hay là để anh dậy em?

Jong In cười nhìn sang Chanyeol. Anh ta đúng là thích trêu tức người khác mà.

- Tùy anh thôi. - Tôi nhún vai

- Cậu thử xem. - Chanyeol tiến lên một bước.

- Cậu nói rồi đây nhé ! - Jong In chỉ tay vào tôi. - Em mau đeo kính vào đi.

Không để tôi đeo xong kính cho tử tế anh ta đã kéo tôi trượt xuống dốc như bay.

- Này Kim Jong In! Anh muốn chết hả?

Tôi gào lên.

- Yên tâm đi, em không ngã được đâu ! - Anh ta quay lại hét lên vì tiếng gió bên tai rít quá to.

- Anh đúng là điên rồi ! - Tôi chỉ biết chửi thề tên sư huynh liều lĩnh này.

Tốc độ lao xuống ngày càng nhanh, tay Jong In cứ kéo tôi đi theo không ngừng, muốn dừng lại cũng không được mà giằng tay ra lại càng không vì làm thế tôi sẽ ngã ngay lập tức.

Jong In nói “sẽ không ngã đâu” nhưng thật không ngờ tay tôi lại tuột khỏi tay anh ta chỉ tại một cú vấp nhẹ:

- A!

Người tôi lao đảo chuệch choạng như sắp ngã và... quả thật tôi đã lăn xuống dốc nhưng có điều trước lúc đó, có người đã ôm lấy tôi cùng ngã. Cả người tôi nằm gọn trong tay anh ta và cứ thế lăn đến chóng mặt.

- Em không sao chứ?

Tiếng gọi kèm theo gương mặt đang hiện ra trước mắt...là Chanyeol. May mắn là tôi chưa bị sao cả.

- Không, em không sao. Hơi chóng mặt thôi. - Tôi lắc đầu.

- Vậy là tốt rồi, cái tên Jong In đáng chết này !

- Để em đứng dậy đã.

Tôi nắm lấy tay anh và bò dậy. Ôi mẹ ơi chóng mặt quá, người tôi hơi nôn nao, cảm giác đứng không vững.

- Sao rồi? - Chanyeol đỡ lấy vai tôi.

- Chắc tại lăn nhiều quá nên chóng mặt.

- Vậy thì lên kia nghỉ đi.

Anh đưa tôi lên trên và ngồi đó nghỉ.

- Không sao chứ? - Jong In đi tới hỏi.

- Hơi choáng ! - Tôi vỗ đầu nói.

- May quá, anh chỉ sợ em bị làm sao thì ân hận cả đời mất.

- Cậu ấy mà làm sao thì cậu còn đứng đây được hả?

Chanyeol lên tiếng đe dọa.

- Tôi biết, tôi biết ! - Jong In gật đầu hối lỗi.

- Ngày mai anh sẽ dậy em trượt. Còn bây giờ ngồi nghỉ ngơi đi.

- Cũng được.

Tôi đồng ý. Không ngờ trượt tuyết lại đáng sợ đến vậy. Kyung Soo đang trượt còn bị té mấy lần hướng chỉ là mình.

- Cậu không trượt nữa hả?,- Kyung Soo tới chỗ tôi hỏi.

- Muốn nhưng đành chịu thôi, vừa mới ngã chóng mặt lắm.

- Oh, vậy mình đi trượt một vòng nữa rồi sẽ đưa cậu đi cáp treo nhé.

- Ok !

Tôi cười.

- Em không định đi với anh hả?

Chanyeol ngồi cạnh quay sang hỏi tôi.

- Đi gì?

- Cáp treo.

- Đi với ai cũng thế thôi mà. - Tôi cúi xuống nghịch tuyết.

- Khác nhau chứ, cáp treo là dành cho những đôi tình nhân mà. - Anh vẫn không chịu thua.

- Thì sao? - Tôi ngẩng lên hỏi.

- Thì em phải đi với anh chứ sao.

- Ha ha - Tôi bật cười.

- Mau đi thôi, trước khi Kyung Soo về.

Anh đứng dậy và kéo tôi đi.

...

- Lên trước đi !

Chanyeol đẩy tôi vào.

- Lại đây ! - Anh nói.

- Là sao? - Tôi không hiểu.

- Mau ngồi lui vào đây.

- Sao phải ngồi?

Tôi hất mặt hỏi lại.

- Anh hơn em hai tuổi đấy, nói phải nghe chứ. Mau lên !

- Không. Không thích ! - Tôi quay ra chỗ khác.

- Vậy thì em chịu thiệt đấy.

Vừa nói xong anh đã ngồi sát bên cạnh khiến tôi giật mình ngã người về phía sau sát thành ghế.

- Này ! - Anh kéo tay tôi lại. - Phải cẩn thận chứ.

- Thì tại anh khiến em giật mình mà.

- Em không ngoan được một lúc hả?

- Được thôi, em không những ngoan mà còn tự kỷ cho anh xem.- Tôi nói xong liền ngồi im bất động.

- Để xem em chịu được bao lâu.

Anh cười cười tựa người vào thành ghế.

Chỉ khoảng hai phút sau, đoạn đường đi sắp hết, anh lên tiếng :

- Không được rồi, sắp hết thời gian để hoàn thành nhiệm vụ vừa mới đề ra rồi.

“Nói gì mà kì lại vậy?”

Và sau đó anh làm một hành động khiến tôi không kịp né tránh. Anh quay sang quàng tay qua cổ tôi, kéo lại gần phía mình và khóa chặt môi tôi bằng môi anh...

- Ừm... - Đó là âm thanh tôi kịp phát ra khi bị anh hôn.

“Đồ lưu manh !”

Nhưng vài giây sau tôi đã bị nụ hôn đó hạ gục.

Chỉ ngồi yên như vậy...

Môi chạm môi...rất nhạy nhàn...như hơi thở mùa xuân...

- Chỉ khi anh hôn em mới được phép im lặng, hiểu chưa?

Lại một lần nữa, nhưng rất nhanh, anh hôn nhẹ một cái rồi ôm tôi.

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình và anh sẽ yêu nhau, chưa bao giờ muốn điều đó xảy ra vì những trận cãi nhau rất buồn cười, vì trái tim tôi khi đó chỉ có Ngô Thế Huân...

Thế nhưng tôi và anh đã yêu nhau âm thầm như vậy, tình yêu đúng thật là khiến người ta bất ngờ...

Ngọt chết lão tử rồi! (_)

31. Chap 30

Gia đình Chanyeol có một căn nhà ở gần khu trượt tuyết nên cả bốn người chúng tôi không cần phải ở khách sạn:

- Hôm nay trượt vui quá.

Jong In nói khi đang đi bộ tới nơi nghỉ.

- Em chưa trượt được gì mà đã bị anh làm cho thê thảm rồi. - Tôi đánh anh ta.

- Cũng may mà có Chanyeol tới kịp đây ! - Kyung Soo thêm vào.

- Phải rồi, cậu ta làm vậy là tất nhiên vì...ư!

Không để cho Jong In nói hết tôi vội nhảy lên bịt miệng anh ta lại.

- Anh định để Kyung Soo biết hết chuyện của em đây hả?- Tôi thì thầm.

- Ờ,anh quên. - Jong In đẩy tay tôi ra nhả nhả nói.

- Anh... - Cái con người này thật đáng ghét quá đi ! Tôi cần môi không dám nói tiếp vì sợ hấn sẽ tuôn ra hết bí mật.

- Mau đi thôi.

Chanyeol quay lại xách cổ áo tôi kéo đi.

- Bỏ ra ! Tự đi được mà.

- Nói thiếu kính ngữ rồi đây. Có muốn bị trừng phạt không?- Chanyeol cười nguy hiểm nói.

- Tha cho em đi, Kyung Soo đang ở đây mà. - Tôi nói nhỏ.

- Phiền phức quá. - Anh bỏ tay khỏi cổ áo tôi ra.

- Cứ đi trước đi nha.

Tôi cười cười rồi chạy xuống đi cùng Kyung Soo

...

Buổi tối.

- Mau xuống ăn cơm đi.

Tôi và Kyung Soo đang ở trên phòng thì nghe thấy tiếng Jong In gọi.

- Xuống ăn thôi. - Tôi kéo Kyung Soo xuống nhà.

- Chào các anh.

Hye Jin không biết từ đâu chui ra trước mặt tôi.

- O...em?

Tôi kinh ngạc mà suýt té.

- Ngạc nhiên lắm phải không? - Con bé đó nở một nụ cười đầy ẩn ý.

- Ai thế Baekhyun? - Kyung Soo hỏi tôi.

- À, đây là Kyung Soo, bạn thân của hai người họ. - Tôi chỉ vào Jong In và Chanyeol.

- Anh gọi nó đến đây. - Jong In lại gần và khoác vai Hye Jin.

- Ra là thế. - Tôi gật đầu.

- Chào anh.

Hye Jin quay sang cười với Kyung Soo. Chắc cậu ấy lại sắp động lòng rồi.

- Đi ăn cơm thôi.

Tôi cầm tay Kyung Soo kéo ra ngoài bàn, không thể để con bé đó tiếp tục giả tạo với bạn mình được.

- Ngồi đây đi.

Chanyeol nói nhỏ với tôi và chỉ xuống cái ghế bên cạnh.

- Thôi, không được đâu.

Tôi quay ngoắt sang phía đối diện ngồi kế bên Kyung Soo và kết quả là Hye Jin đến ngồi cùng Chanyeol đúng theo ý muốn của nó. Một bữa cơm không ngon miệng chút nào đối với tôi.

Ăn xong Kyung Soo, tôi và Hye Jin cùng rửa bát nhưng đang giữa chừng thì con bé đó “chạy làng”:

- Anh Kyung Soo ơi, em ra gọt trái cây...hì hì, hai anh rửa nốt nhé.

- Tại sao phải gọt trái cây ngay bây giờ, lát nữa rửa xong rồi làm cũng được chứ sao ?

- Nhưng đâu thể để hai người họ ngồi không thể được, phải có đồ tráng miệng chứ?

Hye Jin chu cái môi rõ dài để “dụ dỗ” Kyung Soo.

- Không được. Họ có phải trẻ con đâu mà phải phục vụ tận mồm như thế. Cứ ở đây rửa đi.

Tôi phản đối ra mặt.

- Nhưng anh không biết sao? Anh Chanyeol rất thích ăn trái cây của em gọt mà, ngày trước em hay đến nhà cô Seo Ji ăn cơm, toàn giành phần làm đồ tráng miệng nên anh ấy đã có thói quen đấy rồi.

Con bé đó nói và nhìn tôi với ánh mắt trong veo vô tội.

Tôi chỉ hận không thể làm cho nó lòi đuôi cáo ra thôi.

- Không ăn một hôm thì có làm sao đâu? - Tôi khó chịu nói.

- Thôi cứ để nó đi ra đi, bọn mình cũng còn ít bát thôi mà.

Kyung Soo bỗng nhiên chen vào.

- Thế em đi đây.

Nói xong nó nhảy tót đi luôn.

- Này ...Cậu? - Tôi nhìn Kyung Soo.

- Sao mà mặt mày cậu đỏ bừng thế kia? Bị ốm hả?

- Sao cậu để cho con bé đó đi?

- Thôi cứ mặc kệ nó.

Kyung Soo tiếp tục rửa bát mà không biết tôi đang ức như thế nào.

“Cậu thật quá ngây thơ nên mới bị con bé đó lừa.”

...

Hye Jin đang ngồi xen giữa Jong In và Chanyeol, gọt trái cây dứt cho từng người một. Con bé đó có một đặc điểm là luôn cười rất giả tạo.

- Ngon không? - Nó đưa một miếng lên miệng Jong In và hỏi.

- Dĩ nhiên.

Anh ta cười đáp lại.

Tôi và Kyung Soo cùng ra ngồi xuống ghế xem ti vi. Nhưng không hiểu sao mắt tôi cứ liếc nhìn từng hành động của nó. Hye Jin cắt thêm một miếng lê đưa cho Chanyeol nhưng không phải để cho anh ăn mà là bắt anh dứt cho nó.

- Oppa dứt cho em một miếng đi !- Nó cười tít mắt.

Bỗng nhiên anh nhìn về phía tôi,giật mình tôi liền quay ra chỗ khác, nếu không anh sẽ nghĩ rằng tôi đang ghen với Hye Jin.

- Mau lên đi, em dứt cho hai anh ăn từ nãy tới giờ mỗi hết cả tay rồi. - Nó phụng phịu.

- Ủ...

Anh cầm miếng lê và đưa lên miệng Hye Jin

Tôi không muốn tiếp tục nhìn nữa nên quay ra xem ti vi. Phải nhìn cái cảnh người yêu mình dứt đồ ăn cho người khác thật là khó chịu chết mất.

- Ngon thật đấy ! Đúng là đồ anh cho em ăn mới ngon nhất. - Hye Jin vui vẻ.

Tôi đứng dậy và lên phòng thay đồ để ra ngoài đi dạo. Cứ tiếp tục ngồi ở đó thì không biết con bé ấy còn làm trò gì nữa.

- Kyung Soo, ra ngoài với tớ đi.

Tôi kéo Kyung Soo dậy khi cậu ấy đang ngồi xem phim ở ghế sofa.

- Lạnh thế này tớ ngại đi lắm.

Cậu ấy không muốn đi nên nín người lại.

- Phải đấy, em ở nhà đi ngoài kia đang có tuyết.

Jong In lên tiếng.

- Hay cả nhà mình đi chung đi,đồng người sẽ ấm hơn mà. - Hye Jin hỏi ý kiến của tất cả mọi người.Nó mà cũng đồng tình với ý kiến của mình sao?

- Cũng được.

Jong In và Kyung Soo đồng ý ngay lập tức. Hai người họ thật chẳng ra sao cả, mình mời đi thì không chịu, Hye Jin vừa gọi một câu thì liền đi ngay lập tức.

- Vậy thì cùng đi đi.

Jong In cũng đứng dậy đồng ý.

Anh... ngay cả anh cũng đứng bên con bé đó. Có gì đó đang nhói lên trong lồng ngực, tôi sắp không chịu được nữa rồi. Tôi vội vàng chạy ra ngoài cửa trước đợi trong khi bọn họ chuẩn bị.

- Nào, đi thôi.

Jong In khoác vai tôi cùng đi.

- Mình đi thôi anh.

Hye Jin ôm lấy tay Chanyeol đi lên ngang hàng với ba người chúng tôi như cố ý để tôi thấy. Ý định gạt tay Jong In đang ở trên vai mình xuống bị tôi đập tắt không thương tiếc, anh nghĩ mình có người khoác tay mà em không có người khoác vai hả?

“Không nhìn nữa, không được nhìn nữa”

Tôi quay ra chỗ khác, không thèm để ý, nhưng thực sự tôi không biết mình đang đi đâu, chỉ toàn do Jong In và Kyung Soo kéo đi.

- Tôi thấy Hye Jin và Chanyeol sunbae rất hợp đôi.

Kyung Soo lên tiếng khen hai người họ. Công nhận là trông đẹp đôi thật. Con bé Hye Jin thì nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng một nàng công chúa đáng yêu, còn anh rất dịu dàng ấm áp, có thể bảo vệ ôm ấp cô người yêu nhỏ bé kia bất cứ lúc nào. Họ trông như một đôi uyên ương.

Bất giác tôi cảm thấy mất đi chỗ đứng bên cạnh anh, bất giác cảm thấy mất hết niềm tin vào một tình yêu mới chớm nở ấy...

- Mình đi chỗ khác chơi đi ! - Tôi quay ra nói với Jong In

- Thì đang đi đây, em còn muốn đi đâu nữa? - Anh ta vẫn chưa hiểu ý của tôi.

- Em...em...thôi bỏ đi.

Tôi không muốn giải thích nhiều nên tự bỏ đi chỗ khác.

- Đây...đi đâu thế?

Jong In gọi theo. Bước chân tôi nhanh dần và bắt đầu chạy đi.

- Baekhyun !

Đó là tiếng gọi mà tôi kịp nghe từ Chanyeol. Tôi chạy thật nhanh, hết sức mình để trốn tránh anh.

- A !

Chân tôi vấp phải vật gì đó liền ngã nhào về phía trước. May mà đất phủ toàn là tuyết nên không sao cả. Tất cả là do tôi tự đánh ngã mình, chẳng có ai đẩy tôi cả, nhưng sao lại cảm thấy tủi thân vô cùng. Muốn oà khóc, muốn có ai đó phía sau đỡ dậy...

Nước mắt cứ thế trào ra không cách nào kìm lại được. Hoá ra đây chính là cảm giác khi yêu, hoá ra cái gọi là đau khổ chính là thế này... Chỉ cần một chút động chạm, một cơn gió đông nhẹ nhàng thổi qua cũng khiến cho mình thấy lạnh buốt.. Yêu một ai đó thật quá rắc rối.

- Mau đứng dậy đi.

Một hơi ấm bất chợt truyền qua tay tôi, anh...đang ở trước mặt...

- Anh?

Tôi ngược đôi mắt ướt nhèm nhìn anh.

- Tại sao lại khóc một mình chứ? Tại sao phải ích kỉ như vậy? Lần sau nếu khóc hãy khóc khi bên anh.

Anh nói rồi đưa tay lau nước mắt cho tôi. Không thể chịu thêm được nữa, tôi ôm lấy anh oà khóc to hơn.

- Tại anh, tất cả là tại anh hết ! Ai bảo anh khiến em tủi thân chứ?

- Tại ai cũng được, mau nín đi.

Chanyeol vuốt tóc tôi an ủi.

- Anh... anh đến đây làm gì? Sao không đi cùng họ?

Tôi dần nín đi, giận dỗi hỏi anh trong tiếng nấc nghẹn.

- Anh ở đây vì em đang khóc...

Câu nói này thật sự khiến tôi nhẹ nhõm vô cùng. Sự ấm áp lại trở về trong trái tim tôi.

- Hye Jin...cô bé đó thực sự thích anh. - Tôi ngập ngừng.

- Ủ, anh biết.

Anh ngồi hẳn xuống bên tôi khẽ trả lời.

- Anh đã biết lâu rồi hả? Sao còn để con bé tiếp tục hi vọng?

- Lúc đầu, khi biết tình cảm của Hye Jin, có một thời gian anh nghĩ rằng mình đã yêu con bé nhưng...

- Nhưng sao?

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt anh.

- Nhưng anh lại gặp em, một cậu nhóc đột ngột xuất hiện trong cuộc sống của anh.

- Là vì em?

- Không biết từ bao giờ anh muốn sống trong thế giới của em, muốn nghe em cười, muốn ngắm nhìn và thấy thế giới đó thật ấm áp.

Anh cười đáp lại cái nhìn của tôi, tình yêu của anh không thể chắc chắn là lâu dài nhưng cũng đủ để che chở bao bọc cho tôi ngay phút giây này !

- Anh biết em bắt đầu cảm thấy thích anh từ khi nào không?

- Khi nào? - Anh đưa tay quàng lấy vai tôi ôm sát vào người mình.

- Khi em thấy đôi mắt của anh rất sâu và đẹp. Có lúc em bị chìm trong đó không cách nào thoát ra được.

Tôi khẽ cười vì thấy mình đang thú nhận mọi điều với anh thật ngỡ ngàng.

- Phải làm sao để em thoát khỏi anh đây? - Anh hỏi đùa.

- Vậy hay là em thoát luôn nhé?- Tôi nói và đứng dậy luôn.

- Em dám? - Anh bắt đầu đe dọa.

- Tại sao không?

Tôi bỏ chạy khi bị anh đuổi theo sau.

- Em gan lắm ! - Anh bắt được tôi liền ôm lấy thật chặt như thể sợ rằng tôi sẽ bỏ đi thật.

Tôi cười to.

- Còn chạy được nữa không?

- Thả em ra thì còn chạy tốt.

- Lì thật !

Anh nhắc hẳn người tôi lên quăng sang hai bên.

- Ah ! Chóng mặt, dừng lại ! Mau thả em xuống !

- Sao sợ rồi hả?

- Chỉ là...

Tôi giật mình khi thấy Hye Jin đang chạy tới.

- Anh !

Nó hồn nhiên gọi anh. Hye Jin chưa hề nhìn thấy cảnh tôi và anh chơi đùa vừa rồi sao? Hay là...nó cố tình như không thấy gì?

- Anh đứng ở đây làm gì thế?

Nó khoác tay anh cười títt mắt. Thật sự là không nhìn thấy gì?

- Em...em đến từ khi nào?- Anh cũng khá ngạc nhiên.

- Em vừa mới chạy đến để tìm anh thôi.

- ...- Tôi đứng im lặng chẳng nói tiếng nào.

- Đi thôi, mình đến chỗ Jong In oppa đi !

Hye Jin đang cố gắng kéo anh đi và phớt lờ tôi.

- Em không thấy là anh đang hẹn hò với cậu ấy hả?

Anh gạt tay con bé ra và kéo lấy tay tôi. Còn tôi thì ngỡ ngàng nhìn anh. Anh là đang công khai quan hệ của chúng tôi cho con bé biết sao?

“Mình bị ngốc hay sao mà hỏi vậy? Như vậy chắc chắn là đang công khai rồi !”

- Anh, anh nói đùa gì vậy?

Nét mặt nó bắt đầu biến sắc nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường, chỉ coi đó là câu nói đùa thôi.

- Hye Jin, anh không đùa em và cũng chưa bao giờ nói đùa với em cả. - Anh cố gắng giải thích sự thật với nó.

- Dừng lại đi, anh đừng nói nữa.

Đôi mắt con bé bắt đầu long lanh ngấn nước, trông nó hoang mang vô cùng.

- Hye Jin, em bình tĩnh đi ! - Chanyeol lo lắng nói, đối với anh nó như đứa em gái.

- Tại sao phải nói ra? Anh không nói cũng được mà. Tại sao phải dập tắt hi vọng của em chứ?

Nó khóc nức lên, nhìn anh với ánh mắt tuyệt vọng.

- Em mãi mãi chỉ là em gái đối với anh thôi.

- Không ! Em gái gì chứ? Nhảm nhí, tất cả đều là nhảm nhí !- Hye Jin lắc đầu. - Mười năm, anh có biết không? Từ lúc biết anh, từ lúc được chơi đùa với anh, em đã không còn nhìn đến người con trai nào khác rồi. Lúc nào cũng nghĩ rằng cả đời mình sẽ ở cạnh anh. Em mang trong tim tình cảm ấy mười năm rồi anh có hiểu không?

Con bé nói trong đau khổ và nước mắt. Hoá ra đây mới là con người thật của nó. Tôi chợt thấy thương nó vì chính tôi cũng đã từng âm thầm thích một người.

- Xin lỗi, Hye Jin đừng dành tình cảm cho anh.

Anh chỉ nói vậy vì biết không thể làm gì cho con bé.

- Anh đừng xin lỗi, em không cần, em không chấp nhận ! - Nó quát lên. - Xin anh, hay mở lòng với em một lần thôi mà ! Chẳng lẽ mười năm qua anh không hề rung động dù chỉ một lần sao?

- ...

- ...

Cả anh và tôi đều không lên tiếng.

- Em đã cố gắng im lặng để anh tự nhận ra tình cảm của em. Ngay cả khi em nhìn thấy hai người vui đùa bên nhau nhưng vẫn cố như không thấy để tiếp tục được đứng cạnh anh. Suốt mười năm, luôn luôn là em có mặt bên anh dù cho anh có thờ ơ như nào đi chăng nữa. Em xứng đáng hơn anh ta.

Hye Jin chỉ tay vào tôi với cái nhìn đầy tức giận khiến tôi hơi sợ.

Phải ! Nó nói đúng, người đáng ra được ở bên Chanyeol chính là nó nhưng tình yêu không phải là để đem ra làm cân đo như vậy. Tình yêu là cái gì đó do trái tim mỗi người mách bảo.

- Em sai rồi, Baekhyun là sự lựa chọn của anh, em không thể thay đổi được điều đó. - Anh nắm chặt lấy tay tôi hơn nữa.

- Anh...anh...anh có thể cho em một vị trí nhỏ trong trái tim anh không? Em sẽ luôn ở bên anh, em sẽ chia sẻ tất cả nỗi buồn của anh, được không? Chỉ cần một ô trống nhỏ thôi, xin anh hãy để em bên anh !

- Hye Jin, em đừng quy lụy như vậy, đừng khóc nữa, anh không thể làm gì hơn cho em ngoài sự quan tâm của một người anh.

Dù con bé đó đang rất đau đớn nhưng tôi vẫn thấy ấm áp vì câu nói đó của anh. Tình yêu đúng là rất ích kỉ.

- Anh... anh thật quá đáng !

Nói rồi Hye Jin chạy đi không kịp để anh nói thêm câu nào.

32. Chap 31

- Sao anh không đuổi theo con bé?

Tôi nhẹ nhàng hỏi.

- Người mà anh cần ở bên, cần phải đuổi theo chỉ có thể là em. - Anh nhìn tôi, ánh mắt chất chứa nhiều điều.

- Nhưng...lỡ nó... - Tôi ngập ngừng không muốn nói ra điều không hay.

- Đừng lo, con bé đó... nó mạnh mẽ hơn em nghĩ đấy. - Anh quay ra nhìn tôi khẽ cười như để an ủi.

- Cảm ơn...

Tôi cúi đầu nói câu “cảm ơn” với anh, nói rất khẽ để giấu đi sự ngượng ngùng của mình.

- Ngu ngốc.

Anh khẽ bật tiếng cười và ôm lấy tôi, rất nhẹ nhàng, trái tim tôi và anh từ từ hoà làm một. Trong đêm đông tuyết rơi giăng kín không gian, tạo một mảng trắng xoá trên nền trời đen tối. Có hai người đang hạnh phúc, đang tràn ngập yêu thương dành cho nhau...

Kí ức về đêm ấy - một mảng trắng xoá - một màu của tuyết...

...

Buổi tối muốn Hye Jin mới về phòng để nghỉ ngơi. Hai mắt con bé sưng húp, ánh nhìn của nó vừa bi thương vừa tức giận.

- Sao? Bây giờ anh đang thương hại tôi?

Nó bộc lộ con người thật với tôi.

- ... - Tôi không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ - tuyết vẫn rơi dày.

- Không muốn nói gì sao? Gây ra cho người khác nỗi đau lớn như vậy mà cũng bình thản được hả? - Nó cố tình day nghiêng để tôi mở lời cãi nhau với nó.

- Đó là lựa chọn của anh ấy. Đơn giản vậy thôi, anh chẳng động chạm gì đến em cả.

- Nếu không có anh thì anh ấy có rời bỏ tôi không? Nếu anh biến mất, chắc chắn anh ấy sẽ quay lại bên tôi.
- Tình yêu đâu thể đơn giản là không có người này thì sẽ về bên người kia như vậy được chứ?
- Anh thôi đi !- Hye Jin thẳng vào tôi. - Anh không có chỗ nào xứng với anh ấy cả.
- Không có gì xứng?
- Thân thể, kiểu cách, gia đình sang trọng giàu có, tất cả, tất cả không có gì hợp cả.
- Thế em nghĩ mình có hợp không?

Tôi hỏi nó nghiêm túc.

- Tôi khác anh, tôi là đương kim tiểu thư một dòng họ danh giá, nếu đi bên cạnh anh ấy sẽ là một điều hoàn hảo, còn anh sẽ là vết nhơ của cuộc đời anh ấy !
- Đủ rồi đấy ! Em biết thế nào là xứng đôi không? Xứng đôi chính là tình yêu mà hai người họ trao nhau tự nguyện, không ép buộc, không đòi hỏi phải đáp trả xứng đáng. Một cặp đôi như thế mới là xứng đôi bên nhau. Còn em mới không xứng đôi bên anh ấy. Em thật sự quá cố chấp và ích kỉ !

Tôi nói hết những gì mình nghĩ. Con bé đó đã quá khinh thường người khác. “Vết nhơ” ư? Hay thật!

- Anh... anh chẳng hiểu gì cả ! Sai hết, tất cả là do anh, hãy rút đi để mọi thứ trở về vị trí ban đầu.

Nó mở cửa chạy đi lần nữa trước mặt tôi. Con bé cần có thời gian suy nghĩ về hành động của mình...

...

Sáng ra Jong In đã đập cửa phòng tôi không để cho ai ngủ thêm:

- Ăn sáng xong nhanh còn đi chơi tiếp.

Chanyeol mang bốn cốc sữa ra bàn và nhắc.

- Hye Jin đâu rồi?

Kyung Soo ngơ ngác hỏi.

- Nó về từ sớm rồi.

Jong In nói.

- Nó không kịp chơi gì mà đã đi luôn sao? - Kyung Soo tiếp tục thắc mắc.
- Ủ, nó có việc nên đi trước.

Chanyeol lên tiếng. Ánh mắt hơi u tối, có lẽ anh đang buồn vì đứa em ấy.

...

Buổi trượt hôm nay đích thân Chanyeol dạy tôi trượt tuyết :

- Phải đặt chân này ở đây... còn chân bên này như thế... tay em cầm chắc vào.
- Anh chỉ cho tôi từng động tác một, nét mặt đã tươi tỉnh hơn so với ban sáng.
- Có bị ngã như hôm qua nữa không? - Tôi sợ cú ngã đó lắm rồi.
- Tôi luôn đi theo sau em. Yên tâm mà trượt đi.
- Anh nhớ đấy !

Có câu nói này tôi mới dám trượt.Vì...có anh bảo vệ tôi.

- Bắt đầu trượt thôi ?

Anh ở đằng sau đẩy tôi một cái nhẹ. Tôi từ từ di chuyển và trượt xuống dốc. Ban đầu thì cũng có hải một chút nhưng về sau thì hết. Đúng là Chanyeol có khác, thoáng cái đã dạy được tôi rồi.

Cả buổi tôi tập tành cuối cùng cũng tự mình trượt được một đoạn dài dài nha~

- Họ sắp thành một đôi rồi.

Anh đi cùng tôi và nói.

- Ai?

- Em tự nhìn đi. - Anh chỉ tay ra phía Jong In và Kyung Soo

- A~ Trông họ thật đáng yêu.

Tôi bật cười khi thấy Jong In đang chỉnh lại mũ và phải tuyết xuống cho Kyung Soo. Không ngờ anh ta dịu dàng đến vậy.

- Thế anh và em thì không đáng yêu hả? - Anh quay lại hỏi.

- Không ! Không đáng yêu chút nào. Chơi với anh chán chết !- Tôi lắc đầu trêu anh.

- Vậy thì em vẫn phải chơi thôi.

- Anh đúng là dai giống kẹo cao su. -Tôi nhăn mặt phản đối.

- Đành chịu thôi, biết sao được. Ai bảo anh yêu em chứ.

Tôi cười, mặt nóng hết lên vì ngượng. Anh toàn làm cho tôi mất tự nhiên.

Chiếc xe đỗ ngay trước ngõ,tôi và Chanyeol vào nhà trước còn Jong In phải đưa Kyung Soo về. Hai người họ thuật sự sắp ghép đôi rồi,mừng quá đi . Tôi cười nhìn Jong In đầy ẩn ý trước khi anh Chanyeol quay đầu xe:

- Ha ha!

Tôi không kiềm chế được mà vừa đi vừa bật cười.

- Đi bộ với anh em vui sướng thế hả?

Anh nhìn tôi bắt đầu tưởng bở.

- Anh cứ chờ đấy.

- Vậy tại sao em lại cười một mình? Không phải đầu óc bị ảnh hưởng khi ngã đấy chứ?

- Không có đâu. Nhìn Jong In và Kyung Soo tự nhiên thấy rất thích thú.

- Em cũng thừa hơi đi lo chuyện người khác quá đấy. Chuyện mình còn chưa xong.

- Em thì có chuyện gì đâu?- Tôi ngơ ngác hỏi.

- Em định bắt anh lén lút hẹn hò khổ sở như thế này đến bao giờ nữa? Phải công khai đi thôi.

- Cái gì?

- Em hỏi gì mà nhiều thế?

Anh ấn đầu tôi.

- Không được, em đã bảo trước là không nói ra mà.

- Em có giấu được mãi không hả? Và anh cũng không thể coi như không biết em khi ở lớp được đâu.

- Thôi đi mà~ Tạm thời cứ để vậy đã,em không muốn lại bị tẩy chay nữa đâu. - Tôi bắt đầu năn nỉ.

- Thật đúng là hết cách với em.- Anh cười và khoác vai tôi đi về.

...

Valentine sắp tới rồi.

Hai tuần sau kì nghỉ tết đã qua, lễ tình nhân năm nay không biết như thế nào nhỉ? Chắc phải đặc biệt hơn rồi.

Cứ nghĩ tới đến vấn đề này là tôi lại ngây ngốc cười. Tưởng tượng ra nhiều điều hay ho nhưng lại chẳng biết làm quà gì cho Chanyeol.

- Làm gì mà cười một mình vậy?

Anh đứng dựa ở cửa phòng tôi hỏi.

- Không có gì cả. Anh định đi đâu đấy?

Tôi thấy anh quàng khăn len và mặc áo khoác có vẻ muốn ra ngoài.

- Đi mua vài thứ lặt vặt ,muốn cùng đi không?

- Em buồn ngủ rồi~ - Tôi lắc đầu.

- Ủ, vậy anh đi một chút rồi sẽ về. Ngủ ngon.

- Vâng !

Anh giúp tôi đóng cửa phòng. Ngồi một lúc trên mạng tôi tắt máy rồi đi đánh răng chuẩn bị ngủ.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng cái vĩa phát ra từ phòng cô Seo Ji. Có chút tò mò nên tôi lại gần để nghe.

- Cậu không nên làm như vậy !

Tiếng mẹ tôi nói có vẻ như hơi mất bình tĩnh.

- Tại sao lại không thể? Bây giờ tớ đang độc thân chẳng lẽ yêu mà cũng là sai sao?

Cô Seo Ji gất lên.

Tôi nhẹ nhàng hé cửa để nghe rõ hơn.

- Cậu yêu không phải là sai nhưng với người đó thì không được.

- Vì đó là chồng cũ của cậu sao?

Câu nói của cô Seo Ji khiến tôi bàng hoàng, tôi bịt miệng lại để không phát ra tiếng kêu !

“Vì đó là chồng cũ của cậu...yêu sao?...”

Cô Seo Ji và bố sao có thể?

- Không phải vì tớ ích kỉ, cũng không phải vì ghét hai người yêu nhau mà là vì bọn trẻ.Cậu phải nghĩ tới chúng chứ !

Lời nói của mẹ lại tiếp tục vang lên.

- Bọn trẻ thì đã sao? Chúng cùng lắm là thành anh em một nhà, như vậy càng tốt chứ sao? - Cô Seo Ji gất lên nữa.

...Anh em...?

Là anh em sao...?

Chuyện gì xảy ra thế này?

Cô Seo Ji yêu bố mình, họ...có lẽ nào muốn cưới nhau.

Không... không thể nào...không thể như vậy đâu.

Còn tôi và Chanyeol thì sao?...Phải làm sao đây?

Tôi cảm thấy chóng mặt, chân tay bủn rủn đứng không vững...

- Cậu và anh ấy cưới nhau? Bọn trẻ sao chấp nhận được? Lúc này chúng còn sắp lên đại học nữa.

- Cậu đừng lôi bọn trẻ ra đây làm lá chắn. Tớ chỉ cần anh ấy đồng ý thì sẽ lập tức kết hôn.

- Cậu muốn mọi chuyện phải thành ra thế này sao Seo Ji?

“Kết hôn?”

Hai từ ấy đã đánh gục tôi hoàn toàn.

“Huých !” - Tôi ngã xuống vì không thể giữ vững cơ thể.

...Choáng váng... như một cơn sóng thần bất ngờ ập tới cuốn trôi đi tất cả...

- Cậu hãy chấp nhận đi, tớ sẽ ở bên anh ấy thay thế vị trí của cậu. Ngày mai tớ bay sang Paris tìm anh ấy.

Cô Seo Ji buông một câu nói lạnh tanh và đi về phía cửa.

Tôi vội vàng chạy về phòng bằng tất cả lí trí còn sót lại. Không kịp đi tới giường, tôi ngồi vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà, cảm giác lạnh truyền khắp cơ thể...

Rất cuộc tại sao lại thành ra như thế? Tại sao...

33. Chap 32

“Chuyện này... thật sự... không còn cách nào cứu vãn sao?”

Giọng nói của cô Seo Ji rất kiên định, họ bắt đầu từ khi nào? Từ lúc bố mẹ chia tay?...

Sao điều khủng khiếp này lại đến với tôi chứ? Tình yêu mới chớm nở, mới khởi đầu chưa được bao lâu chẳng lẽ đã vội tan vỡ?

“Chỉ cần anh ấy đồng ý thì sẽ lập tức kết hôn.”

Câu nói ấy lại vang lên trong đầu tôi như tiếng sét động trời...

“...anh ấy đồng ý...”

Phải rồi, bố vẫn chưa có ý kiến và nếu bố không muốn thì sao có thể kết hôn được chứ?

Tôi lấy lại tinh thần đến bên giường cầm điện thoại để gọi cho bố. Nhưng...

Bố...có yêu cô ấy không...?

...Nếu yêu thì sao...?

Tôi phải làm sao?

...Cầu xin bố?

Vậy còn tình yêu của họ sẽ ra sao?

Yêu mà không được ở bên nhau?

Tôi... như thế nào lại có thể ích kỷ như vậy được.?

Nghĩ đến việc bố phải rời xa tình yêu của mình vì đứa con trai – là tôi – thật lòng tôi không thể làm vậy, không thể bắt bố dừng yêu cô ấy, đừng ở bên cô ấy...

Yêu một người thật sự khó, nhất là với người đã từng li hôn như bố...

Tôi cứ nhiên không thể cướp đi hạnh phúc của bố... Tôi còn nhiều cơ hội với tình yêu mới nhưng với bố thì để bắt đầu tìm hiểu ai đó thật sự yêu thương mình trong độ tuổi ấy là một việc nghiêm túc vô cùng. Chỉ một chút tổn thương thôi cũng đủ là cho trái tim họ khép lại mãi mãi...

Tôi yêu anh, ngay lúc này tôi đủ tự tin để nói vậy nhưng liệu vài năm sau tôi có còn kiên định với tình yêu ấy hay không?!

Không có gì là mãi mãi, kể cả tình yêu cũng vậy. Tôi nên nhường hạnh phúc ấy cho bố và cô Seo Ji, bởi họ mới chính là người cần có tổ ấm bình yên cho riêng mình.

Thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc phải xa anh, nói lời chia tay là bỗng nhiên trái tim cứ thắt lại, nước mắt trào ra không cách nào ngăn được... tôi nghìn vạn lần làm không được.

Nhìn ra phía cửa sổ... hình bóng người kia đang bước vào cổng mờ ảo vì bị nước mắt làm nhoà đi. Hình bóng ấy thật quen thuộc, thật đẹp dễ... ước sao tôi có thể ngắm nhìn mãi mãi nhưng ước vẫn chỉ là ước mà thôi... phải không?

...

Một đêm suy nghĩ – đêm đầu tiên tôi thức trắng từ khi sinh ra – tôi quyết định chờ cho tới ngày Valentine rồi mới mở lời chia tay. Tôi không muốn anh cô đơn một mình trong ngày ấy.

Vừa đi tới trường tôi bị hai người họ trêu chọc vì cái mắt thâm như gấu trúc.

- Anh không ngờ em lại có đặc điểm của một con gấu trúc. haha !

Jong In nhìn tôi cười suốt trên đường. Nhưng tôi cứ im lặng, tâm trạng bây giờ đâu thể đấu khẩu với anh ta được.

- Gấu trúc nhưng vẫn có người yêu đấy chứ.

Chanyeol phì cười xoa xoa đầu tôi.

- A~ rối hết tóc rồi !

Tôi vuốt lại mái tóc bù xù của mình và cố tỏ ra bình thường với anh nhưng thực khó quá.

...

Tan học tôi bảo Chanyeol và Jong In về trước và rẽ vào quán mà anh Mẫn Hiền đang làm thêm.

Lòng nặng trĩu tôi lê từng bước vào quán, chọn một góc nhỏ dễ dàng nhìn ra ngoài để ngồi.

Một cuộc sống nhộn nhịp lại được thu nhỏ trước mắt tôi. Mọi người qua lại, lúc thì vội vã, lúc thì ung dung bình thản. Trời bỗng nhiên mưa, chẳng bao lâu mà con đường đã được rửa sạch, nước mưa đã cuốn trôi đi hết tất cả bụi bẩn, chỉ còn trơ lại những vạch sơn trắng trên nền đường xám ngắt...

Hạt mưa bắn vào cửa kính tạo nên vài vệt nước chảy dài. Bóng người ít đi, thỉnh thoảng lại thấy thấp thoáng chiếc ô chạy vụt qua đường rồi mất hút. Thời gian tưởng như trôi chậm hơn, không gian xám xịt thật u tối...

- Em đến lâu chưa?

Bỗng anh Mẫn Hiền đi tới và hỏi.

- Vừa được một lúc thôi, anh xong chưa?

Tôi khẽ cười, lâu lâu mới gặp anh trai yêu quý.

- Xong rồi, đi ăn chút gì đi.

- Vâng - Tôi gật đầu rồi đi theo anh ra khỏi quán.

Anh dẫn tôi đến một tiệm mì khá dễ thương, không khí ấm cúng vô cùng.

- Em ăn gì?

- Thế nào cũng được.

Anh gật đầu gọi món cho cả hai rồi quay ra hỏi tôi.

- Sao? Có chuyện gì rồi phải không? - Tôi bị ca ca bắt trúng rồi.

- Vâng, chuyện này lớn thật rồi anh... - Tôi thở dài, ra sức cắn môi dưới để không khóc.
- Mau nói cho anh nghe đi, biết đâu anh sẽ giúp được.
- Đứng vậy, bây giờ chỉ có anh thôi, tôi quyết định kể hết mọi chuyện cho anh.
- Thật ra em và Chanyeol...
- Tôi ngồi kể từ đầu tới cuối mà chẳng thém động đũa đến sợi mì nào, ca ca cũng vậy. Anh thật sự ngạc nhiên vô cùng.
- Vậy là hôm nay cô Seo Ji sẽ sang Paris để gặp bố? - Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ anh mới lên tiếng
- Vâng, cô ấy nói với Chanyeol là đi công tác, mẹ cũng chẳng có phản ứng gì cả.
- Thế còn suy nghĩ của em? - Tôi bỗng chợt dạ trước câu hỏi của anh.
- “Rất muốn được ở bên Chanyeol nhưng...còn bố?...”
- Em...em nghĩ sẽ...chúc phúc cho bố và cô ấy...- Giọng tôi nghẹn lại.
- Còn Chanyeol?
- Em cũng chưa biết,nhưng có lẽ phải chia tay thôi, vì dù gì tình cảm vẫn chưa sâu, bọn em còn trẻ, còn nhiều sự lựa chọn phía trước...
- Tôi nói, cố gắng không để cho nước mắt trào ra...
- Có chắc là sẽ chia tay không? Anh thấy tình cảm của em không đơn giản như vậy đâu.
- Anh nhìn tôi với ánh mắt rất khó hiểu.
- Không sao đâu anh, tất cả mọi chuyện đều sẽ qua thôi. - Tôi gượng cười cho anh yên tâm.
- Mong là vậy.
- Anh có thể giúp em một chuyện không?
- Được, em nói đi
- Em định...”

34. Chap 33

- Vào trong nghỉ đi, anh phải về rồi.
- Anh Mẫn Hiền nói khi đưa tôi về đến cổng nhà.
- Vâng, anh về nhé. Nhớ giao hẹn của anh em mình đấy. - Tôi vẫy tay chào anh rồi chạy vào nhà.
-
- Ăn gì chưa?
- Chanyeol xuống nhà khi tôi vừa cất giày vào tủ.
- Em ăn rồi. - Tôi cười.- Ơc...ơc...ơc ...!- Bụng tôi lên tiếng phản đối.
- Tôi chợt nhớ ra là vừa nãy mình chẳng ăn chút mì nào.
- Âm thanh đó nghĩa là gì đấy?- Anh hỏi, ánh mắt trách móc, gõ vào trán tôi một cái nhẹ.
- A...Chắc là do ăn ít.Haha ! - Tôi cười lấp liếm.
- Lại đây ! - Anh kéo tôi vào bếp và ấn người tôi ngồi xuống ghế. - Đợi chút, anh cho em ăn.

Anh nói vì mặt tôi đang ngậy ra chẳng hiểu gì.

- A~ Vậy thì tốt quá.

Tôi vỗ tay. Bỗng cảm giác ấm áp lại len lỏi trong trái tim... Liệu còn ấm áp được bao lâu nữa đây? Mắt tôi bất giác nhoà đi, sống mũi cay cay... Nước mắt chuẩn bị rơi xuống, tôi vội lấy giấy lau đi.

“Không thể đến anh thấy mình thế này được.”

Tôi lại gần chỗ anh đứng, đưa tay ôm lấy anh từ đằng sau:

- Đang nấu gì đây?

- Đồ ăn cho heo.

- Vậy thì em sẽ không ăn nữa. - Tôi phụng phịu nói.

Lưng anh ấm thật. Tôi cứ thích được dựa mặt vào lưng anh thế này, mùi hương trên áo anh rất dễ chịu. Anh để yên cho tôi ôm và tiếp tục nấu. Tôi chỉ đứng đến vai anh, lúc nào cũng vậy, tôi luôn được anh che chở. Dưới ánh nắng, anh đi phía sau tôi, cái bóng của anh luôn bao trùm lên người tôi, cảm giác ấy thật tuyệt vời và ngọt ngào. Tự nhiên tôi muốn bỏ đi ý nghĩ rời xa anh, chỉ muốn mãi mãi được ôm anh thế này. Tình yêu đúng là khiến cho người ta trở nên ích kỉ...Nhưng dù thế nào tôi biết mình vẫn phải lựa chọn cách dời xa anh. Chỉ có như thế bố mới được hạnh phúc...

- Em đúng là cái đuôi.

Anh xoay người lại nhìn tôi nói.

- Xong rồi hả? - Tôi lấy lại sự tươi tỉnh trên gương mặt hỏi anh.

- Sao em bảo không ăn mà?

- Vậy thì em đành chịu đói mà đi ngủ vậy.

- Chỉ sợ bản tính của em không chịu đựng được thôi. - Anh nhếch miệng khiêu khích tôi.

- Sao mà không chịu được? Chịu đói có gì mà to tát chứ? - Tôi ngoái lại nhìn anh rồi cười đùa. - Ai ~ Chỉ sợ anh đau lòng thôi.

Chanyeol bị tôi trêu lại chỉ biết bật cười và kéo tôi lại gần:

- Nếu biết vậy thì mau ăn đi. - Anh cúi xuống nói.

- Nể mặt anh đấy. - Tôi ngồi vào bàn, ăn ngon lành cơm trộn do anh làm.

- Em đúng là heo suy dinh dưỡng, anh phải nuôi em từ giờ cho đến khi béo ú rồi mới cưới về được. Em vẫn còn bé lắm.

Tôi bỗng khựng lại vì câu nói đùa của Chanyeol. Giống như ai đó cầm dao hung hăng đâm vào tim... Cổ họng tôi nghẹn lại không nuốt nổi:

- Ai thêm cưới anh chứ? Cứ mơ đi a. - Tôi kìm nén những cảm xúc hỗn độn trong lòng. Ngẩng mặt lên cố nặn ra một nụ cười.

“Xin lỗi... thực sự xin lỗi anh... Chanyeol”

...

Valentine.

Cuối cùng thì ngày lễ tình nhân cũng đã đến gần đồng nghĩa với việc mẹ tôi sang Paris để gặp bố và cô Seo Ji.

- Lát mẹ sẽ ra sân bay, các con ở nhà chịu khó bảo nhau đấy. - Mẹ vừa sắm sửa đồ chuẩn bị đi vừa nói.

- Vâng anh Mẫn Hiền sẽ qua đây ở trong thời gian mẹ đi hả? - Tôi hỏi lại cho chắc vì tối qua mẹ cũng nói vậy.

- Ủ, trưa anh sẽ mang đồ sang. Phòng anh mẹ dọn dẹp xong hết rồi.

- Mẹ đi bao lâu thế?

- Chắc cũng khá lâu, con ở nhà đừng có mãi chơi đấy, mẹ bảo anh Mẫn Hiền phải trông con cẩn thận rồi.

- Mai là valentine đấy, mẹ sang đó đi chơi với bố hả?

Tôi dò hỏi mẹ mặc dù trong lòng đã biết rõ một sự thật. Khi mẹ nói sẽ sang Paris, có điều gì đó le lói trong lòng tôi như một thứ ánh sáng mây mờ. Cảm giác vui mừng ập đến bởi tôi đã nghĩ mẹ sẽ ngăn cản cuộc hôn nhân sắp có ấy. Tôi quả thực... là một đứa ích kỉ.

- Làm gì có chuyện đó, bố con có người yêu mới rồi, chẳng còn nhớ tới mẹ đâu. - Giọng mẹ có chút hơi hờn dỗi.

Nụ cười trên miệng tôi thoáng chốc tan biến. Người yêu mới? Chẳng lẽ hai người thực sự đã đến với nhau rồi sao? Tôi và Chanyeol coi như không còn hy vọng gì nữa...

Thực sự mất hết rồi...

- A... vậy hả? Hay thật...

Tôi nói mà đầu óc trống rỗng. Ngày mai, chỉ còn ngày mai thôi, tôi và người kia sẽ mãi mãi trở thành hai con đường song song.

...

Tối, khi tiễn mẹ ra sân bay xong tôi cùng anh Mẫn Hiền ra ngoài đi dạo.

- Em nên mua gì tặng cho anh ấy bây giờ? - Tôi quay sang hỏi ca ca.

- Em vẫn chưa mua được gì hả?

- Chưa mua được. Bây giờ định đi nhưng chẳng nghĩ ra được cái gì. - Tôi lắc đầu.

- Chanyeol thích gì? - Ca ca cười hỏi tôi.

- Ngoài những bản ballad nhẹ nhàng thì em chẳng biết anh ấy thích gì nữa.

- Vậy thì em hãy hát đi.

Giọng anh Mẫn Hiền trầm xuống khi nhắc đến điều đó khiến tôi giật mình...Điều ấy thật đáng sợ.

- Anh nói đúng, em sẽ hát cho anh ấy nghe, sau đó thì...

- Thôi nào. Mọi chuyện rồi sẽ trôi qua rất nhanh, em trai bé bỏng của tôi đừng quá lo phiền. - Anh choàng tay qua ôm lấy vai tôi.

- Vâng...

- Cứ khóc đi, nhưng đừng khóc một mình, có anh trai em đây rồi !- Ca ca vỗ vào cánh tay tôi rồi kéo sát người tôi vào người anh.

Cảm ơn anh trai...

Có người cũng từng nói với tôi rằng: “Anh ở đây... vì em đang khóc.” Câu nói đó như cơn gió thoảng qua lay động quyết định sắp tới của tôi. Chỉ cần anh nói với tôi câu nói ấy một lần nữa thì có lẽ tôi sẽ bỏ mặc tất cả mà chạy ngay đến bên cạnh anh...

Có lẽ tôi yêu câu nói đó hơn cả ba chữ... “anh yêu em”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-o-day-vi-em-dang-khoc>